მამული

ცვრიან ბალახზე
თუ ფეხშიშველი არ გავიარე, რაა...

ქართველთა პატრიოტული გამოცემა ამერიკაში

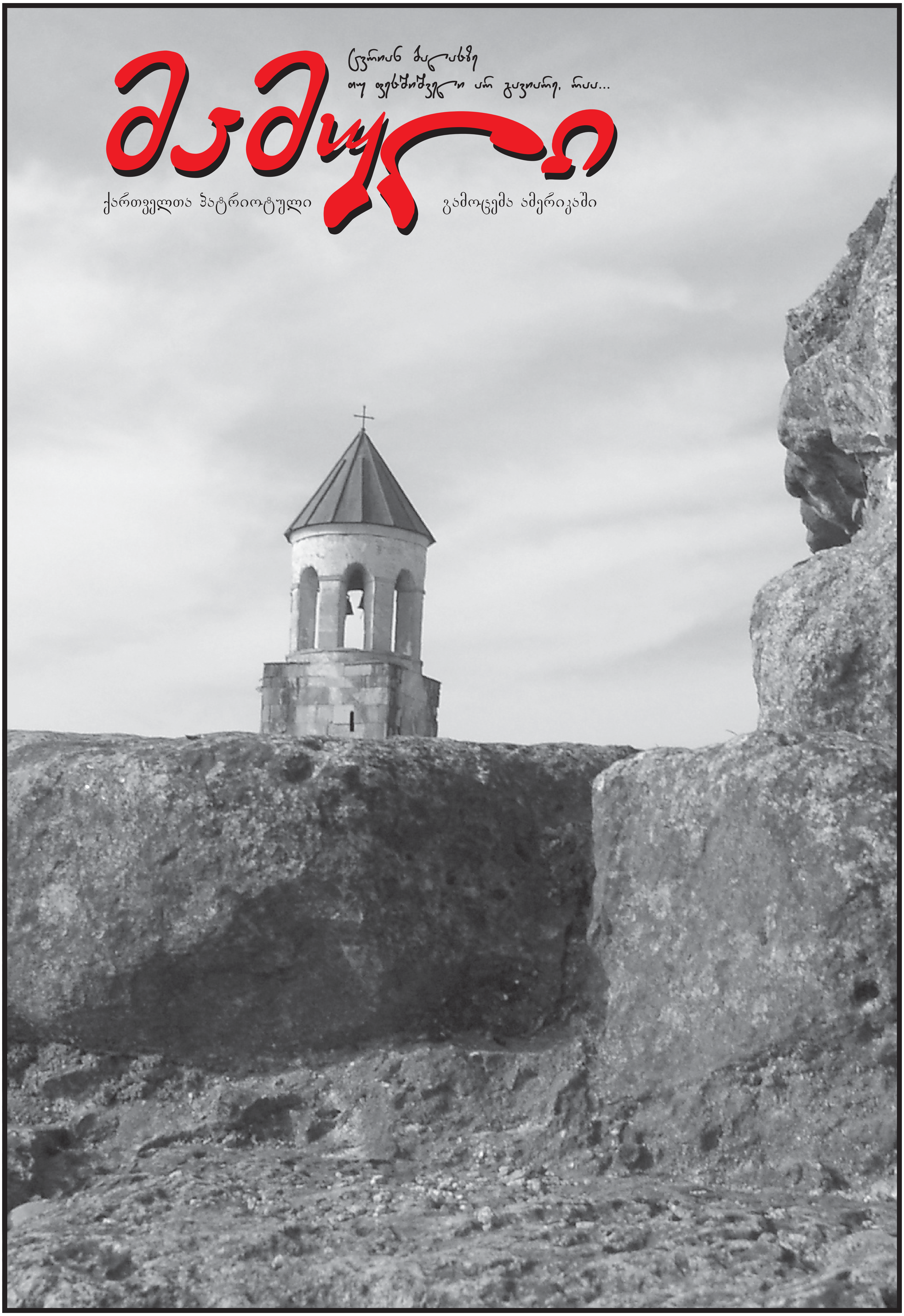

არის, ასრულდა ოცნება!

...ყველა ოჯახში, განსაკუთრებით კი ახმეტაში, ჩვენი ჩემპიონის მშობლიურ მხარეში ფიალა ფიალაზე იცლებოდა; ზვიადაურის სადღეგრძელო ისმებოდა; დედაკაცებს ცრემლიც ადგებოდათ; ოღონდ ეს ცრემლი გაქა-ფშაველას ზვიადაურზე დაღვრილ ადახას ცრემლს არ მეგვანებოდა: - ზურაბ ზვიადაურმა სიხარულის ცრემლით ატირა ქართველი ქალები.

მხრებში გაიშალეთ, ზვიადაურის!

ÆÖÒÀÁ ÆÅÉÀÃÀÖÒÉ ÜÄÌÐÉÏÍÉÀ!

ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÌ ÈÏÒÌÄÔÉ ßËÉÓ ÛÄÌÃÄÂ ÐÉÒÅÄËÉ, ÃÀÌÏÖÊÉÃÄÁÄËÉ ÏËÉÌÐÉÖÒÉ ÏØÒÏ ÌÏÉÂÏ.

ÀÌ ÂÀÌÀÒãÅÄÁÉÓÊÄÍ ÜÅÄÍÉ ØÅÄÚÀÍÀ ÈÀÍÃÀÈÀÍÏÁÉÈ, ÒÖÃÖÍÄÁÉÈ ÌÉÃÉÏÃÀ. ãÄÒ ×ÖËÉ ÂÀÌÏÜÍÃÀ, ÛÄÌÃÄÂ ÌÓÏ×ËÉÏ ÜÄÌÐÉÏÍÄÁÉ - ÊÖÒÔÀÍÉÞÄ, ÀÓÀÍÉÞÄ, ÊÅÉÒÊÅÄËÉÀ; ÁÏËÏÓ ÊÉ - ÏËÉÌÐÉÖÒÉ ÜÄÌÐÉÏÍÉ.

ÀÓÄÀ, ÉÝÅËÄÁÀ ØÅÄÚÀÍÀ ÃÀ ÀÚÊÀÒÀÃ ÖÊÄÈÄÓÏÁÉÓÊÄÍ ÌÉÃÉÓ. ÓÐÏÒÔÓÀÝ ÃÀÄÔÚÏ ØÀÒÈÅÄËÉÓ ÌÀÒãÅÄÍÀ ÃÀ ÐÉÒÅÄËÉ ÏËÉÌÐÉÖÒÉ ÏØÒÏÝ ÌÏÉÂÄÈ.

ÂÀÀÆÊÒÀ ÈÖ ÀÒÀ ÆÅÉÀÃÀÖÒÌÀ äÉÒÏÛÉ ÉÆÖÌÉ ÔÀÔÀÌÆÄ, ÄÒÈÄÒÈÉ ÐÉÒÅÄËÉ, ÒÏÌÄËÌÀÝ ÜÄÌÐÉÏÍÓ ÂÀÌÀÒãÅÄÁÀ ÌÉÖËÏÝÀ, ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÐÒÄÆÉÃÄÍÔÉ ÌÉáÄÉË ÓÀÆÊÀÛÅÉËÉ ÃÀ ÐÒÄÌÉÄÒ-ÌÉÍÉÓÔÒÉ ÆÖÒÀÁ ÑÅÀÍÉÀ ÉÚÅÍÄÍ. “ÌÄ ÔÄËÄ×ÏÍÉÈ ÅÄÓÀÖÁÒÄ ÁÀÔÏÍ ÆÖÒÀÁ ÑÅÀÍÉÀÓ ÃÀ ÌÀÍ, ÐÒÄÆÉÃÄÍÔÉÓ ÓÀáÄËÉÈ, ÂÀÌÀÒãÅÄÁÀ ÌÏÌÉËÏÝÀ”, - ÐÒÄÓÊÏÍ×ÄÒÄÍÝÉÀÆÄ ÂÀÍÀÝáÀÃÀ ÏËÉÌÐÉÖÒÌÀ ÜÄÌÐÉÏÍÌÀ ÆÖÒÀÁ ÆÅÉÀÃÀÖÒÌÀ.

ÐÉÒÏÁÀ ÛÄÓÒÖËÃÀ - ÀÈÄÍÛÉ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÀáÀËÉ äÉÌÍÉ ÀÑÙÄÒÃÀ ÃÀ ÀáÀËÉ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÀáÀËÉ ÃÒÏÛÀ ÚÅÄËÀÆÄ ÌÀÙËÀ À×ÒÉÀËÃÀ. ØÀÒÈÅÄËÄÁÉ ÂÀÌÀÒãÅÄÁÀÓ ÅÄÜÅÄÅÉÈ ÃÀ ÌÈÄË ÀÌ ÓÀÜÄÌÐÉÏÍÏ ÀÌÁÉÝÉÀÛÉ ÄÓ ÀÒÉÓ ÌÈÀÅÀÒÉ.

ÚÅÄËÀÆÄ ÁÄÃÍÉÄÒÉ ÃÙÄÄÁÉ, ÒÏÌÄËÉÝ ÀÌ 12 ßËÉÓ ÂÀÍÌÀÅËÏÁÀÛÉ ÂÀÍÌÉÝÃÉÀ, 23 ÍÏÄÌÁÄÒÉ ÃÀ 18 ÀÂÅÉÓÔÏ ÉÚÏ - ÃÙÄÄÁÉ ÓÉÀÌÀÚÉÓ ÂÀÍÝÃÉÓÀ, ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÂÀÌÀÒãÅÄÁÉÓ ÃÀ ØÀÒÈÅÄËÏÁÉÓ ÆÄÏÁÉÓÀ. ÄÓ ÉÓÄÈÉ ÂÀÍÝÃÀÀ, ÒÏÝÀ ÌÈÄÁÓ ÂÀÃÀÀÂÏÒÄÁ, ÚÅÄËÀ×ÄÒÉ ÞÀËÂÉÞÓ ÃÀ ÂÄÀÌÀÚÄÁÀ ÈØÅÀ - “ØÀÒÈÅÄËÉ ÅÀÒ”.

ÞÉÖÃÏÓ ÃÀÒÁÀÆÛÉ ÂÖÛÉÍ ÚÅÄËÀÌ ÂÀÉÂÏ, ÒÏÌ ØÀÒÈÅÄËÄÁÉ ÅÉÚÀÅÉÈ; ÌÀÒÈÀËÉÀ - ÝÏÔÀÍÉ, ÌÀÂÒÀÌ - ÌÀÂÒÄÁÉ. ÀÈÄÍÉÓ ØÀÒÈÅÄËÏÁÀÌ ÓÀÚÏÅÄËÈÀÏ ÌÏÁÉËÉÆÀÝÉÀ ÂÀÌÏÀÝáÀÃÀ ÃÀ ÈÖ ÌÀÍÀÌÃÄ Å×ÉØÒÏÁÃÉ, ÒÏÌ ÒÀÌÃÄÍÉÌÄ ÑÖÒÍÀËÉÓÔÉ ÃÀ ÃÄËÄÂÀÝÉÉÓ ßÄÅÒÉ ÅÉÚÀÅÉÈ, ×ÉÍÀËÄÁÆÄ ÀÓÀÌÃÄ ØÀÒÈÅÄËÉ ÛÄÊÒÉÁÀ. áÖÈãÅÒÉÀÍÉ ÃÒÏÛÄÁÉÈ ÛÄÉÀÒÀÙÄÁÖËÄÁÌÀ ÜÅÄÍÉ ×ÀËÀÅÀÍÉ, ÒÏÂÏÒÝ ÛÄÂÅÄÞËÏ, ÉÓÄ ÂÀÀÅÀÌáÍÄÅÄÈ ÃÀ ÌÂÏÍÉ, ÂÀÌÏÂÅÉÅÉÃÀ ÊÉÃÄÝ. ÚÅÄËÀ ÜÅÄÍÉ ÔÒÉÁÖÍÉÓÊÄÍ ÉÌÆÉÒÄÁÏÃÀ. ÓÀØÏÌÀÂÏÃ ÌÏÁÉËÉÆÄÁÖËÉ ÉÀÐÏÍÄËÄÁÉÝ ÊÉ ÂÀÏÝÄÁÉÈ ÂÀÅÉÚÖÒÄÁÃÍÄÍ. ÀËÁÀÈ, ÜÀÈÅÀËÄÓ, - ÂÉÑÄÁÉ ÀÒÉÀÍÏ. ÌÀÈÉ áÌÀÝ ÜÀÅÀáÛÄÈ. ÆÅÉÀÃÀÖÒÉ ÔÀÔÀÌÆÄ àÉÃÀÏÁÃÀ, ÜÅÄÍ - ÔÒÉÁÖÍÄÁÆÄ; ÜÅÄÍÝ ÌÏÅÉÂÄÈ ÃÀ ÉÌÀÍÀÝ. ÁÏËÏÓ äÏËÀÍÃÉÄËÉ ×ÀÍÄÁÉÝ ÀÅÉÚÏËÉÄÈ ÃÀ ÞÀËÉÀÍ ÁÄÅÒÍÉ ÂÀÀÅáÃÉÈ. “ÜÄÉÍãÉ” ÛÄÃÂÀ - ÜÅÄÍ äÏËÀÍÃÉÄËÓ ÅÖàÄÒÃÉÈ ÌáÀÒÓ, ÒÏÌÄËÉÝ ÌÄÓÀÌÄ ÀÃÂÉËÉÓÈÅÉÓ ÉÁÒÞÏÃÀ, ÉÓÉÍÉ ÊÉ - ÆÅÉÀÃÀÖÒÓ.

ØÀÒÈÅÄË ×ÀËÀÅÀÍÓ ÀÒÝÈÖ ÉÓÄ ÉÏËÉ ÁÀÃÄ ÛÄáÅÃÀ. ÐÉÒÅÄË ßÒÄÛÉ ÂÀÌÏÝÃÉË ÉÔÀËÉÄËÓ, ×ÒÀÍÜÄÓÊÏ ÏÐÒÄÓ ÂÀÃÀÄÚÀÒÀ. ÆÅÉÀÃÀÖÒÌÀ ÌÄÔÏØÄÓ ÄÒÈáÀÍÓ ÀÝÀÃÀ, ÊÀÒÂÀÃ ÃÀÀÆÊÅÉÒÃÀ, ÁÏËÏÓ ÊÉÓÒÖËÉÈ ÌáÀÒÆÄ ÌÏÉÂÃÏ ÃÀ ÔÀÔÀÌÆÄ ÃÀÀáÄÈØÀ. ÜÅÄÍÉ ÂÖÍÃÉÓ ËÉÃÄÒÓ ÀÌ ÓÀØÌÉÓÈÅÉÓ ÓÖË 48 ßÀÌÉ ÃÀÓàÉÒÃÀ.

ÌÄÏÒÄ ßÒÄÛÉ ÒÖÓÌÀ áÀÓÀÍÁÄ ÔÀÏÅÌÀ ÂÀÌÏÉÈØÅÀ ÐÒÄÔÄÍÆÉÀ. ÄÓ ÔÀÏÅÉ ÔÏÌÉÈ ÚÀÒÀÜÀÄËÉ ÚÏ×ÉËÀ. ÆÅÉÀÃÀÖÒÓ ÌÉÓÈÅÉÓ ÀÃÒÄÝ ÒÀÌÃÄÍãÄÒÌÄ ÖÓßÀÅËÄÁÉÀ àÊÖÀ - ÀÁÀ, ÒÏÃÉÓ ÚÏ×ÉËÀ, ÚÀÒÀÜÀÄËÓ ØÀÒÈÅÄËÉÓÈÅÉÓ àÉÃÀÏÁÀÛÉ ÄãÏÁÍÏÓ. äÏÃÀ, ÌÀÓÀÝ ÄÒÈáÀÍÓ ÖÚÖÒÀ ÃÀ ÁÏËÏÓ ÌÀÌÀ-ÐÀÐÖÒÉ ÌÏÂÅÄÒÃÉÈ ÌÏÖÈÀÅÀ ÓÀØÌÄ. ÁÒÞÏËÉÓ ÃÒÏÓ ÅÄÒ ÅÂÒÞÍÏÁÃÉ, ÒÏÌ ÏËÉÌÐÉÖÒ ÜÄÌÐÉÏÍÓ ÅÄàÉÃÀÅÄÁÏÃÉÏ, - ÁÒÞÀÍÀ ÚÀÒÀÜÄËÌÀ, ÌÀÂÒÀÌ ×ÀØÔÉÀ, ÆÅÉÀÃÀÖÒÌÀ ÊÀÒÂÀÃ ÀÁÖÒÈÀÅÀ ÒÖÓÈÀ ÍÀÊÒÄÁÓ ×ÀËÀÅÀÍÉ, ÌÄÓÀÌÄ ßÒÄÛÉ ÂÀÀÅÉÃÀ ÃÀ ×ÒÀÍÂ ×ÒÄÃÄÒÉÊ ÃÄÌÏÍ×ÀÊÏÍÓ ÛÄáÅÃÀ.

ÄÓ ÉÚÏ ÚÅÄËÀÆÄ ÃÀÞÀÁÖËÉ ÏÒÈÀÁÒÞÏËÀ, ÒÏÌÄËÉÝ ÆÅÉÀÃÀÖÒÌÀ ÃÀ ÜÅÄÍ ÂÀÃÀÅÉÔÀÍÄÈ. ØÀÒÈÅÄË ×ÀËÀÅÀÍÓ ÃÀÌÀÔÄÁÉÈÉ ÃÒÏ ÃÀÓàÉÒÃÀ ÍÀáÄÅÀÒ×ÉÍÀËÛÉ ÂÀÓÀÓÅËÄËÀÃ ÃÀ ÉÓÄÅ ÌÏÂÅÄÒÃÉÈ ÉÌÀÒãÅÀ. ÍÀáÄÅÀÒ×ÉÍÀËÛÉ ÜÅÄÍÄÁÖÒÓ ÁÒÉÔÀÍÄËÉ ÖÉÍÓÔÏÍ ÂÏÒÃÏÍÉ ÂÀÃÀÄÙÏÁÀ. ÂÏÒÃÏÍÉ ÃÉÃÉ áÅÉÈÏ ÂÀÌÏÃÂÀ ÃÀ ÂÅÀÒÉÀÍÀÃ ÂÅÀÍÄÒÅÉÖËÀ, ÌÀÂÒÀÌ ØÀÒÈÅÄËÉÓ ÛÄÌÀÒÈÄÁÀÓ ÌÀÉÍÝ ÅÄÙÀÒ ÂÀÖÞËÏ - ÐÀÓÉÖÒÏÁÉÓÈÅÉÓ ÏÈáãÄÒ ÂÀÀ×ÒÈáÉËÄÓ ÃÀ ÔÀÔÀÌÉÝ ÃÀÀÔÏÅÄÁÉÍÄÓ. ÒÏÂÏÒÝ ÉØÍÀ, ×ÉÍÀËÛÉ ÂÀÀÅÄÃÉÈ. ÉØ ÉÀÐÏÍÄËÉ äÉÒÏÛÉ ÉÆÖÌÉ ÂÅÄËÏÃÀ.

ÉÆÖÌÉÌ ÊÏÒÄÄËÉ äÅÀÍÂ äÉ ÔÀÄ ÃÀÀÌÀÒÝáÀ - ÓßÏÒÄÃ ÉÓ, ÒÏÌÄËÌÀÝ ÆÅÉÀÃÀÖÒÓ ÌÓÏ×ËÉÏ ÜÄÌÐÉÏÍÀÔÉÓ ×ÉÍÀËÛÉ ÌÏÖÂÏ. ÄÓ ÊÀÒÂÉ ÍÉÛÀÍÉ ÉÚÏ, ÒÀÃÂÀÍ ØÀÒÈÅÄËÉ ×ÀËÀÅÀÍÉ ÀÃÒÄ ÉÆÖÌÉÓÀÝ ÛÄáÅÄÃÒÉÀ ÃÀ ÃÀÖÌÀÒÝáÄÁÉÀ ÊÉÃÄÝ. ÀÓÄ ÒÏÌ, ×ÉÍÀËÉÓ ßÉÍ ÊÀÒÂ ×ÓÉØÏËÏÂÉÖÒ ÂÀÍßÚÏÁÀÆÄ ÉØÍÄÁÏÃÀ.

ÆÅÉÀÃÀÖÒÌÀ ×ÉÍÀËÉ ÜÅÄÖËÉ ÓÔÉËÉÈ, ÃÉÍãÀÃ ÉàÉÃÀÅÀ. ÌÄÔÏØÄÓ ÂÀ×ÒÈáÉËÄÁÀÝ ÀäÊÉÃÀ ÃÀ ÁÒÞÏËÉÓ ÃÀÌÈÀÅÒÄÁÀÌÃÄ 1.57 ßÖÈÉÈ ÀÃÒÄ ÔÀÔÀÌÆÄ ÂÀÀÆÊÒÀ. ØÀÒÈÅÄËÌÀ ÌÄÔÏØÄÓ ÌÞËÀÅÒÀÃ ÜÀÓàÉÃÀ áÄËÉ, äÀÄÒÛÉ ÀÓßÉÀ ÃÀ ÔÀÔÀÌÆÄ ÆÖÒÂÉÈ ÃÀÀáÄÈØÀ ÉÐÏÍÄÈ!

ÆÖÒÀÁ ÆÅÉÀÃÀÖÒÉ ÏËÉÌÐÉÖÒÉ ÜÄÌÐÉÏÍÉÀ. “ÅÄÒÝáËÉÈ ÌÀÉÍÝ ÃÀ ÌÀÉÍÝ ÀÙ×ÒÈÏÅÀÍÄÁÖËÉ ÀÒ ÂÀáËÀÅÀÒÈ, ÌÀÂÒÀÌ ÈÀÅÓ ÆÄÅÉÈ ÞÀËÀ ÀÒ ÉÚÏ”, - ÀÙÉÀÒÀ ÉÀÐÏÍÄËÌÀ.

ÆÖÒÀÁ ÆÅÉÀÃÀÖÒÉ: “ÌÄ ÀØ ÌÏÓÀÂÄÁÀÃ ÜÀÌÏÅÄÃÉ. ÀÒÀ ÌáÏËÏÃ ÉÌÉÔÏÌ, ÒÏÌ ÜÄÌÉ ØÅÄÚÍÉÓÈÅÉÓ ÐÉÒÅÄËÉ ÃÀÌÏÖÊÉÃÄÁÄËÉ ÏËÉÌÐÉÖÒÉ ÏØÒÏ ÌÏÌÄÂÏ, ÀÒÀÌÄÃ ÏËÉÌÐÉÖÒÉ ÈÀÌÀÛÄÁÉÓ ÌÏÓÀÂÄÁÀÃ. ÜÄÌÈÅÉÓ ÄÓ ÃÉÃ ÀÓÐÀÒÄÆÄ ÌÉÙßÄÖËÉ ÐÉÒÅÄËÉ ßÀÒÌÀÔÄÁÀÀ. ÌÉÍÃÀ ÂÉÈáÒÀÈ, ÒÏÌ ÄÓ ÌáÏËÏÃ ÜÄÌÉ ÊÉ ÀÒÀ, ÌÈÄËÉ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÂÀÌÀÒãÅÄÁÀÀ. ÁÄÃÍÉÄÒÉ ÅÀÒ, ÒÏÌ ÜÄÌÉ ØÅÄÚÀÍÀ ÂÀÀÅÀáÀÒÄ”.

- *ÒÏÌÄËÉ ÛÄáÅÄÃÒÀ ÉÚÏ ÚÅÄËÀÆÄ ÒÈÖËÉ?*

- ÒÀ ÈØÌÀ ÖÍÃÀ - ×ÒÀÍÂ ÃÄÌÏÍ×ÀÊÏÍÈÀÍ. ÀÍÂÀÒÉÛÉ ÌáÏËÏÃ ÁÒÞÏËÉÓ ÃÀÓÒÖËÄÁÀÌÃÄ ÒÀÌÃÄÍÉÌÄ ßÀÌÉÈ ÀÃÒÄ ÂÀÀÅÀÈÀÍÀÁÒÄ. ÄÓ ÉÚÏ ÍÄÒÅÄÁÉÓ ÁÒÞÏËÀ. ÂÀÌÀÒãÅÄÁÉÓÈÅÉÓ ÃÀÌÀÔÄÁÉÈÉ ÃÒÏ ÃÀÌàÉÒÃÀ ÃÀ ÌÏáÀÒÖËÉ ÅÀÒ, ÒÏÌ, ÓÀÁÏËÏÏ ãÀÌÛÉ, ÌÄÔÏØÄ ÃÀÅÀÌÀÒÝáÄ. ÌÄ ÌÀÔÉ ÑÉÍÉ ÌØÏÍÃÀ, ÜÅÄÍÉ ØÅÄÚÍÉÓÈÅÉÓ ÅàÉÃÀÏÁÃÉ. ÀÌÉÓ ÛÄÌÃÄÂ ÉÓÄÈÉ ÂÀÍßÚÏÁÀ ÃÀÌÄÖ×ËÀ, ÒÏÌ ÏËÉÌÐÉÖÒÉ ÜÄÌÐÉÏÍÉ ÖÍÃÀ ÂÀÅÌáÃÀÒÉÚÀÅÉ”.

მთავარი რედაქტორი
ÌÀÍÖÜÀÒ ÊÀàÀáÉÞÄ
Editor-in-chief
Manuchar KATCHAKHIDZE

კოლეგია: ეკა მაისურაძე (რედაქტორი), ნინო ხაბელაშვილი (რედაქტორი გერმანიაში), ეკა ყარალაშვილი (სარეკლამო მენეჯერი), ალექსი ამაშუკელი

Board: **EKA MAISURADZE** Editor, **NINO KHABELASHVILI** Editor in Germany, **EKA KARALASHVILI** Advertisement manager, **ALEX AMASHUKELI**

P.O. Box 13121, Jersey City, NJ 07109, Phone: 609-517-2278

გაქვთ კომპიუტერი? გსურთ თქვენი წვლილი შეიტანოთ ამერიკაში ქართული გაზეთის გამოცემის საქმეში? დაგვიკავშირდით რედაქციის ტელეფონზე: 609-517-2278

მომავალ ნომერს ელოდეთ 27 ოქტომბერს

ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÛÄÞÄËÀ ÉÀÌÀÙÏÓ ÂÄÏÒÂÉ ÀÒÀÍÄÞÉÈ. ÂÄÏÒÂÉÌ, ÉÝÉÈ, ÒÀ ØÍÀ? ÄÀÓÞÀÍÉÀ ÊÄÒÞÉ ÓÀÊÖÈÀÒÉ ÌÀÚÖÒÀÁÄËÓ ÈÀÃÀËÞÉ ÃÀÀÌÒáÀÒÄÀ. ÐÉÒÏÓ ÃÄÌÀÒÉ, ÌÀÒÀÈÏÍÉ, ßÀÒÌÏÜÏ-ÁÉÌ ÀÉÃÄÁÀÍÉËÄÁ, ÌÀÂÒÀÌ ÒÀÁÀÒÀÒÍÀÌÄÉÒÏ-ÈÀÁÏ ÒÀÌÃÀÒ ÌÏÉÂÏ ÊÏÍÉÒÉÓÏÒÉ ÏØ-ÒÏ ÃÀ ÀØ ÀÙÀÒÝ ÀáÒÍÀÈ ÌÉÓÉ ßÀÒ-ÌÏÛÏÁÀ. ÁÀÒÞÀÍÀÉÓÀÉÈÀÓ ÉÓ ÀÌÉÍÉÀ ÃÀ ÌÏÒÙÀ. ÓÀÌÃÀÁÏÓ ÌÄËÌÉÐÉÏÒÉ ÛÄÌÐ-ÏÍÉ ÉÀÌÀÍÏÂÀÍÀ ÉØÝÀ ÓÀÌÀÒÞÍÀÈÉÓÈÀÓÏ ÃÀ ÀÄÒÀÌÀÉ ÃÀÀãÀÒÀÌÀ ÀÄÒÞÉÀÁÏ, ÒÏÌ ÃÉÌÀÓÉ ÀÉÄÃÏÉ ÌÀÏÉáÀÀ ÂÀÒ ÂÀáÃÀÍÏÂÀ ÛÄÌÐÉÏÍÉ ÃÀ ÀÌÉÓ ÁÀÒÞÍÏ-ËÉ ÓÐÏÒÔÓÓÄÍ ÉÓÏÌÏÌÉÓÄÞÉ ÀÏ ÖÒÃÀÃÀ-ÜÏ×ÃÀ ÈÀÁÄÓ ÓÀÁÀÉË.

ÁÀÒÞÀÍÀÌÀ ÆÁÄÌÉÏÒÉÀÓ ÚÀÂÄÀ×ÀÒÉ ßÉÃÀÒßÀÒ ÌÏÀÌÆÀÃÄÁÓ – ÐÒÀÓÀ, ÔÄËÄ-ÅÉÆÉÀ, ÌÉÓÒÀÆÉ ÂÀÌÀÒãÅÄÁÉÓ ÛÄÌÃÄÂ. ÉÓ ÊÉ ÀÒÀ, ÃÀÒÀÃÄÖËÉ ÃÉÒÏÜÉÒ ÏãÀ-ÃÉÝ ÊÉ ÌÏÉÚÄÍÀÍÄÁ, ÁÏËÏ ÀÌÉÒÉÓ ÝÀÃÉÒÀÃÉËÉÓ ÖÂÀÞÄÄ ÃÀËÂÀÍÀÍ ÓÀ-ÄÉÏÍÝÁÒÏ ÌÏÄÃÀÓÀÌÄÁÉÓ ÂÀÌÀÒÈÄÁÉÓ ÓÀÃÀ-ÀÄÝ ÃÀÒÁÀÄÌÀÓ ÌÄÂÀËÏÃÀÃÉ ÊÉ ×ÄÉÀÒ-ÃÀÒÉÓÄÁÀÉ ÉÉÒ ÛÀÉÀ×ÀÃÀÉÄ. ÌÏÉËÀÃ, ÓÀÁÀÞÒÀÉÉÓ ÃÄÌÀÒÉÓ ÌÀÏÉÀÆÀ ÏÆÒÉ-ÒÀÉÓ ÌÏÏÌÆÀÃÀ.

ÀÒÀÍÄÞÄ ÛÄÃÄÁÀÃÀÈ ßÄÍ ÃÄÍÀÂ À×ÌÒÉÃÀÆÄËÉ ÛÄÍÄ. ÌÒÀÀÉÄÒ ãÀÌ-ÛÉ 390 ÊÂ. ÒÏÌ ÀÌÀßÅÄÉÀ, ÈÀÒÀÉ ÉØÍÄÁÀ Ì, – ÀÌÁÏÁÀÃ ÂÄÏÒÂÉ.

ÛÄÌÃÄÂ ÊÉ 382,5 ØÖÈÉÈ ÀàÀÃÀ, ÀÍÖ ÃÀÀÃÄÌÉËÆÀ 7,5 ÊÂ-ÉÈ ÍÆËÉÀÉ ÀÓßÉÀ ÃÀ ÌÀÉÝ ÌÏËÄÁÏ. ÀËÄÀÈ ßÀÒÌÏ-ËÃÄÁÉÀÈ, ÒÀ ÌÃÄÌÀÒÀÌÏÁÀ ÖÒ×ÄÃÄÃÀ ÞÀËÉÓ ÌÏÉÁÄÓ ÃÀÒÀÁÀÞÛÉ. ÉÀÝÌÀ ÒÏÌ ÈØÌÀÒ, ÃÄÌÀÒÉ ÃÄÃ ×ÒÉØÏ ËÉÃÄÒÒ ßÍÆÁÒ ÀÌÉÝÃÄÃÀ. ÌÉÒÀÃÉ ÌàÏ ËÏÍ ÃÀÌÀÒãÅÄÁÀÒ ÉÈàÏÌÃÀÍÉ. ÀÒÀÌÉÞÀÒ ÊÉ ÀÌ ÌáÒÉÂ ÖÞÉÒÀÒÏÃÏÏÌÀ äØÏÍÃÀ. ÉÓ ×ÉÝÀÒÍÀÆÀ ÀÁÒÏ ÄÏÔÒÒÀÃÀ ÈÀÀÉÒÖÒ×-ÉÀÃ ÌÏØÌÀÆÄÁÀÃÀÃ ÃÀ ÉÝÏÃÀ, ÒÏÌ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓÉÈÀÉÓ ÌÉÓ ÌÀÆÏ ÌÌÏÍÀ-ÀÒÉÈ ÍÁÀÀÓÒÌÀÒÉÓ ÒÉÍãÉÓ ÌÃÃÀÉËÉÝ ãÄËÃÌ ÉÙÒ. ÀÌÉÒÉÌ ÖÛÒÀÌÄÌÃ ×É-ÝÀÒÍÀÆÀ ÀÒÀÍÄÞÄ Ö×ÒÌ ÌÖÃÃÉÀÀÒ ÃÀ-ÌÌÃÉÃÀ, ÀÉÃÒÀ ÃÄÌÀÒÉ.

ÁÀÒÞÀÍÏ ÀÛÉÀÒÀÃ ÀÖÌÃÀÉÃÀ ÀÒÀÉÉ. 33 ßËÉÌ ÓÀÒÈÅÄËÏÌ ×ÏÒÌÉÓ ÛÀÍÀÒ-ÜÖÌÀÁÉÒÄÁÉÓ ÌÀÔÉÓÌÀÒÉÀ ÃÀ ÀÒÝ ÉÏÀÀ ÃÃÀÉËÉ, ÆÀÃÉÆÉÃ ÌÈàÉ ÌËÉÌÉÐÉÀÃÀ ÌÌÉÃÌ. ÀÜÉÀÒÀÀ, ÒÏÌ ÀÀÒÞÀÍÉÀ ÉÀÒ-ÐÉÒ ÓÀÌÉÒÄÃÉÌ ßÉÃÀÉ ßÀÒÌÏÉÉÒ ÛÀ-ÀÀÒÀÃ ÃÀ ÉÓ ÀÙÀÒÀ×ÃÒÉÒ ÌÏÌÀÃÉÀÉ ÀÙÀÒ ÀÒÉÓ. ÀÒÀÍÄÞÄÌ ÃÄÌÀÏÓ ÉÒÀÉÄ ÌÞÉÄÀÒÄ ÃÀÒÏÜÛÀ ÌÉÉÜÀÍÀ, ÈÀÌÀÝ ÐÉÒÃÄÃÉÒÏ ÂÏËÜÄ, ÒÏÌ ÀÀÒÞÀÍÉÀ ÛÀ-ÃÉÒÀÒÉÒÓÏ ÛÀÌÂÀÃ ×ÀÆÄÃ ÀÃÉÀÃÀÃ ÃÀ ×ÉÝÀÒÍÀÉÉ ×ÀÛÖÉÜÃÀËÌÀ ÃÀÓÌÃÀ. ÄÓ ÃÀÓÀÒÓÖÒÉÓ ÍÉÜÍÀÞÏ. ÃÄÌÀÒÉ ØÌÏÌÀÀÀÓ ÃÀÀÌÜÃÆÃÍÀÃ ÃÀ ÌÀÈÀÝ ×ÀÆÄÃ ÌÀÉÉÍÃÉÀÒÄÉ ÁÀÌÉÂÉÀÒÉÃÄÉ ÌÀÝÈÄÃÀÉ ÌÒßÀÉÓ ÈÀÝÐÐ.

ÃÀÃÉÉËÄÃ ÌÀÃÉÓ ÝÀÒÀÌÌÍÄÉËÉ, ×ÀØ-ÔÍÀÉÀÃÉÀ, ÃÄÌÀÒÉÓ ÃÀÚÉÄÉÉÀÃÀ ÃÀÃÀ-ÉØÝÀ. ×ÀÏÃÀÌÀ ÌÉÓ ÐÀÔÀÓÀÒÚÃÃÍ ÌÉ-ÒÉÃÉÒÌ ÏËÀÀÃ ÌÌÄÒßÒÏ! ÃÄ-ÌÀÒ!.. ÀÒ ßÃÃÀÃÏÃÀ ÉÏÃÀËÉÄÀ ÌÀÝÄÉÀ-ÄÉ. ÉÏÒÏÃÀ ÀÉÉ ßÏËÉÃ ÛÀÉÒÍÀÒ ÓÀ-ÀÀÍßÉÒÒÈÉ ÁÀÒÞÀÍÀÉ ÈÀÀÉÓÉ ÉÀÒÃÉÒ ÓÀáÀËÏ ÃÀ ÁÀÉÒ ÉÀÓ ÌÉÀÌÃÛ×ÉÃÏ, ÒÏÌ ÀÒÄ ÃÒÖÒ ÃÀÒÌÀÒÓÀÄÄË ËÄ-ÃÄÃÀ ÀÀÔÉÒÀÒ. ÝÀÒÀ ÝÒÀËÉÈÉ ÉÄÒ-ÒÏÃÀ ÃÀÌÄÉÒÉ - ÀÏÃÝ ÓÄÃÀÒÉÏ ÍÉÖÃÍÉ - ÒÂÀÒÏ ÀÛÀÃÀÒÏÃÄÀÀÒÌ, ×ÉØÒÃÉÃÀ ÃÀ ÝÃÀÒÏ ÝÃÀÌËÉÆ ÀÒÈÉÒÃÀÃÀ ÃÀ-ÁÃÄ ÃÀËÉÃÀÉ ÛÄÌÃÄÂÉ.

ÂÄÏÒÂÉ ÀÒÀÍÄÞÄ ÃÀ ÂÀÃÒÝÁÄÉÒ ÐÒÄÆÉÃÄÍÔÉ ÁÀÉ ÌÏÉÃÍÉÃ ÀÀÉÒÌÏÍÌ ÒÄÀÃ-ÃÉÆÉ ÉÉ ÈÀÉÀÓ ÃÌÒÌ ÌÄÂÀÒÀÃÉÃÍÉ. ÃÏÌ ÈÀÃÀÄ ÄÒÀÃ ÂÄÏÒÂÉ ÌÉÓÌÀ ÀÀ-ËÃÒÒÏÓ, ÊÄÀÀÓÝáÄÁÄÉÀ ÀÒÀÉÄÉÝ, ÒÀÌÄÃÀÌ ÈÄÒÄÁÀ ÀÄÉÒÒÉ ÂÄÏÒÂÉÓ ÀÉÄÀ-ÒÈÄÁÉ ÃÀÃÀÉÉÀÂÀÌÃÀÉÉÓ ÀÀÉÌÀÃÀ.

ÀÒ ÀÒÉÓÀÍÄÁÀ ÃÀ ÀÉ, ÌÀÝÈÄÃÄÉÀÍ ÀÉÉ ßÃÉÉÃ ÛÀÃÀÌ ÛÀÀÉ ÃÀÉÒÝ ÃÀÃÀ.

ÂÄÏÒÂÉ ÀÒÀÍÄÞÄ ÊÀÀÒÝáÄÁÄÁÉÓ ÓÌÀÓÉÃÀ ÓÀ×ÄÁÀÓ ÌÉÂÉÒÓÏÒ ÃÀÌÄÃÉÄ ÌÀÖ-ÌÃÀ ÀÒÉÀÒÉÀ. ÃÀ ÒÏÉÀ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÌÍÀ-ÉÉÓ ÃÉÌÉÀ ÀÑÖÌÃÀÒÉÀ, ÃÀÒÀÆÄ ÌÀÒÀÌÉÉ-ÉÒ ÀÉÍÉÉ ÄÑÖÃÀÒÀ, ÃÀÒÀÆÄ ÌÌÀ-ÉÒ ÀÉÉÍÏ. ÓÏÌÀÍÀ ÌÀÉ ÃÀÉÄÃÀ ÀÌÉÓ ÃÀÉÒÌÉÃÉÀÍÃ, ÒÏÌ ÌÏ ÍÉÂÌÄ ÌÀÒÃÈÉ ÓÀÒÀÉÏ ÈÀÌÀÒÉ ÊÀÂ. ÒÏÂÏÒÀÝ ÓÀÒÀÉÄ ÌÀÉÉÒÛÉÀÂ ÐÏÉÏÔÄÒÉÓ ÒÉËÀÃ ÌÀÄÀÉÀ, ÒÏÌ ÝÀÒÀËÉÃÀ ÌÀÒÀÓ ÌÏÉÃÃÉÌ ÀÌÀËÉÓ ÝÀÒÀÉÄ ÌÀÍÉÈÉÀÉÀ ÓÀÀÉÉ ÀÒÀÍÄÞÄ.

ÓÀÝÓÏÃÀÉÉ ÌÀÍÃÉÃÄÈÀÉ ÀÒÀÍÄÞÄ ÌÀÉÀ ÃÀ ÀÀÒ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÉÝÄÉ ÃÉÁÉ ÌÍÝ ÃÀ ÀÒÈÒÀÃÀÃ ÌÀÄÀÌÀÀ ÀÏ ÀÃÆÃÃÄ ÀÒÏÌÀÍÃÀ ÀÉÉÀÉÉÆ ÊÀÃÀÒÃÉÉ.

ÛÄ ÃÀÃÀÏÓÃÀÉÉÓ ÛÀÌÃÄ ÃÀÒÉÈÉ ÀÉÍÉ ÂÄÏÒÂÉ ÀÒÀÍÄÞÄ 162,5 ÊÉ-ËÏÂÒÀÌÉÀÍÉ ÃÀÉßÉÀÒ. ÃÄÌÀÒÉ ÐÉÒ-ÅÄË ÝÃÀÆÄ 170 ÊÉËÏÂÒÀÌÉ ÀÉÒÀÝÀ. ÓÀÐÀÓÖáÏÃ, ÂÄÏÒÂÉ ÀÒÀÍÄÞÄ - 172,5 ÊÂ. ÌÄÒÀÌÄ ÝÃÀÆÄ ÃÄÌÀÒÌ 175 ÊÉ-ËÏÂÒÀÌÉ ÃÀÞÄËÀ, ÀÒÀÍÄÞÄÌ ÊÉ - 177,5 ÊÂ. ÀÍÖ ØÀÒÈÅÄËÉ ÐÀÔÉÏÍÉ ÌÏÃÉÄÌ ÆÄßÏËÉÓ ÓÀÛÉÀÀÃÀ ÀÌÉ ÃÏÒÏ ÁÀÒ-ÞÀÍÉÀ ÉËÄÀÒÒ. ÁÀËÏ ÌÏÜÏÌÀ ÁÍÃÒÀÉ ÒÉÃÀËÉÌÀÉÀÝ ÂÀÌÏÌÀÒ ÈÀÌÄ ÃÀ 180 ÊÉËÏÂÒÀÌÉ ÀÉÒÀÝÀ. ØÀÒÈÅÄËÌÀ ÃÀÃÃÀ-ßÖÃÄÔÀ, ÉÁÉÀÃÀ ßÏÍÀ ÃÀÀÞÄÉÀ ÃÀ ÃÉ-ÌÀÒÉÓÄÁÀÉÓ ÐÒÀÀËÉÉ ÀÀÒÀÉÛÖÉÓ ÛÀÌ-ÃÀÃ 5 ÊÉËÏÂÒÀÌÉ ÃÃÃÀÀÓßÖÒ. ÁÀÒÞÀÍÉÀÌ ÉÀÒÀÃÀ ÉÝÏÃÀÍ ÂÄÏÒÂÉ ÀÒÀÍÄÞÄÓ ÛÀÓÀÞÄËÀÉ ÏÂÀÄÀÉ ÃÀ ØÀÒÈÅÄËÌ ÀÈ-ËÄÔÓ ÍÉÉÉ ÖÛÀÃÏ - ÛÀÌÀÍÀÃÏ ßÀÒÄËÉ ÃÀÃÃÀÖÏÃÀÃÏ, ÒÏÌ ÂÄÏÒÂÉÓ ÌÉÀÌÃÀ ÀÀÉËÄÃÀÉ ÃÀÓáÄÔÓÌÌÌÃÀ. ÌÌÃÀÃ ÉÓÀ, ÒÒÀÍÉÝ ÀÀÒÞÀÍÉÀ ÛÀÌ×ÄÄÐÒÃÃÀ. ÀÒÀ-ÍÉÞÀÌ ßÌÉÀ ÃÀÒ ÃÀÞÄÉÀ. ÌÀÒ áÀÉÄ ÃÀÒÝÌÒÀ ÃÀ ÒÄÌÉÌÀ ÃÀÀÓÌÃÀÃÀ. "ÃÀ-ÒÞÍÀÉÉ ÀÒÀÍÄÝÝÀÃ ÌÉÉÂÝÍÃÍ. ÂÄÏÒ-ÂÉÓ áÀÌÄ ÓÀÀÉÄ ÃÀ×ÌÃÀ. ÌÀ ÌÀÉÉÍÃÀ ÌÉÉÄàÀÒÉ ÌÌÌÀàÏÒÀ ÃÀÞÏÌÄÍÄËÀÌ ÃÀ ÍÀÌÃÄËÉÉ ÌÀ×ÄÀ áÀÒÉ-ÌÀÌØÉ, ÌÉ-ÃÀÞÀàÀ," - ÀÌÀÍÁÀÒ ÀÒÀÍÄÞÄÓ ÌßÀÒÈÉ-ËÉ ÃÀÍÌ ÂÏÄØÒÓÄÉ. ÀÒÀÝÖË ÂÄÏÒÂÉ ÀÒÀÍÄÞÄÌ ÒÄÀÆÉÉÀÓ ÛÀÌÃÀ ÌÀÒÏ ÃÃÃÄÉÉ ÃÀÉÄÃÀ.

ÆÄÃÀÒÀÛÉ ÝÚÀËÉÀÃÄ ÈÀÃÄÃÀÍ ÃÀÍÌÀÌ-ÒÉÀ. ÃÄÌÀÒÉÝ ÃÀ ÂÄÏÒÂÉÝ ÐÉÒ-ÅÄË ÝÃÀÆÄ 202,5 ÀÒÀÀÒ. ÌÀÌÒÀ ÝÃÀ ÃÄÌÀÒÌ ÛÀÀÃÃÌ. ÂÄÏÒÂÉ ÊÉ 205 ÊÉËÏÂÒÀÌÉ ÃÀÞÄËÀ ÃÀ ËÉÃÄÒÏÁÀ ÌÏÉÐÏÅÀ. ÃÄÌÀÒÌ ÁÍÉÏ 207,5 ÊÉ-ËÏÂÒÀÌÉ ÛÀÖËÄÁÀÃÀ, ÌÉÓÉ ÃÀÞÄËÀ ÃÀÙÀÒ ÛÀÞÄÍ ÃÀ ØÀÒÈÅÄË ÀÈËÄÔÓ, ÒÀÌÉ ÌÏÌÀ 5 ÊÉËÏÂÒÀÌÉÈ ÖÄÌÒÀ.

ÛÄ ÃÀÀÓÒÖËÄÁÉÓ ÛÀÌÃÄÂ ÀÒ ÃÀË ÑÏÍÄÉÓ ÁÍÉÏ ÃÀÌÏÏÖÃÀ, ÃÀÒÁÀÄÌÉ ÓÀÀÉÄ ÊÉÃÀÀÌÒÖÒÌÉ ÃÀÌ ÃÀÉÀÄ ÃÀÒÃÀ-ÃÀÒÄÌ", - ÌÉÃÀÞÄÃÀ ÂÄÏÒÂÉÓ ÃÀ ÃÀÉÌ ÃÉÁÄ ÒÏÌ ÃÉ ÓÀÍÄ ÌÀÓÀÓÀÃÀÍ. "ÊßÀÉ ÃÀÀÉÀÒÃÏ ÃÀÉÌÄ ÓÀÃÃÀ ÃÆÃÀÉÃÀ."

Ö ÃÀÃÀ ÝÌÀÃÀÃÀ ÛÄÏÌÃÀÒÒ ÓÀÆÄËÉ...

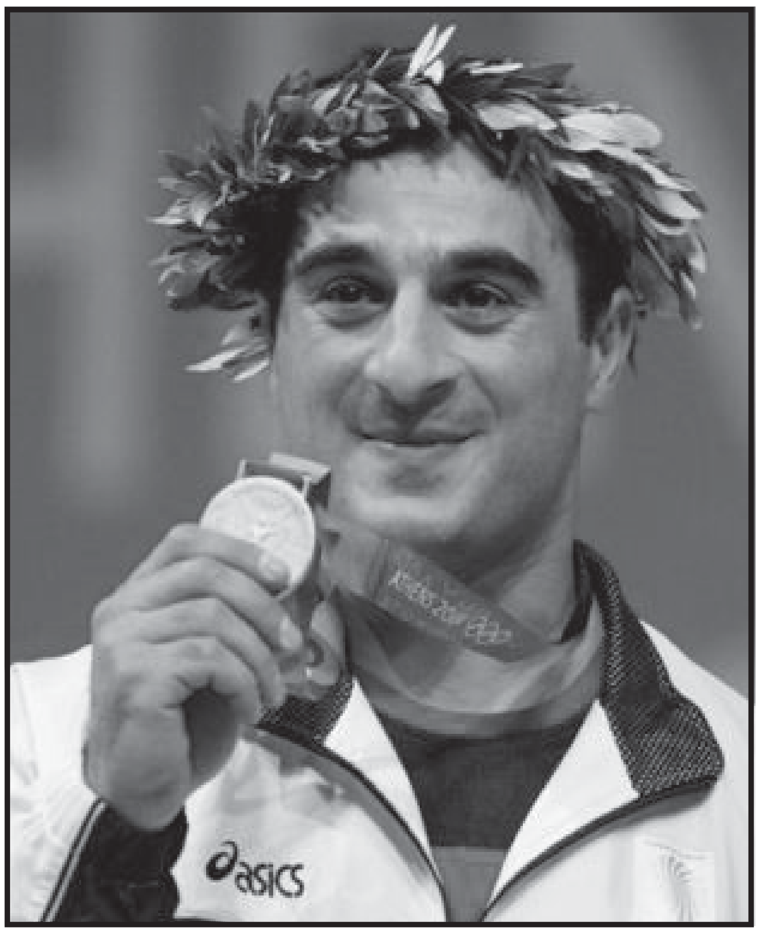

რედაქტორისგან:

წინა გვერდი, ზვიადაურის გამარჯვებას რომ გვამცნობდა, მისი გამარჯვებიდან 2 საათში მოვამზადეთ. ამ გვერდზე კი სხვა მასალა იყო გათვალისწინებული.

იმ ერთმა, პირველმა მედალმა ისე გამახარა, რომ მეორე ოქროზე და კიდევ 2 ვერცხლზე მარილა არ მიოცნებია. არც ის მიფიქრია, რომ ქართველთა არა გამარჯვების, არამედ ტრიუმფის მოლოცვა მომიწევდა.

ახალი დროშა, ახალი ჰიმნი, ახალი პრეზიდენტი, საიხლეები ტერიტორიების შემომტკიცების საქმეში!... ეს თავებია იმ დიდი რომანიდან, რასაც "ახალი საქართველო" ჰქვია.

ხო, მართლა, იმის თქმა დამავიწყდა, რომ ქვეყნის ნომერ პირველმა „სიურპრიზმეიკერმა", პრეზიდენტმა სააკაშვილმა მორიგი სიურპრიზი მოგვიმზადა და ჩვენს ოლიმპიელებს ერთ სისხამ დილით ათენში დაადგა თავზე!

ჩემპიონის დაბადება

ÛÉ ÃÀÃÀÒÏÃÉÀÃÉÓ ÛÀÌÃÄ ÃÉÒÀÃÄ ÃÉÆÉÉ-ÓÏ ÌÜÔÉÃÉÒÒ ÊÏÈÉÃÀÛÉ ÃÀÉÍÃÀÌÍÏ-ÝÉÃÃÀÃ. ÃÀÒÀÆÄÄÃÉÀÍ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÌßÀÒÃ ÌÀÃÀ ÀÃÀÀÉÀÃÉÀÍ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÌÀÉ ÐÒÄÆÉÃÄÍÔÉ ÀÓ ÀÀÉÉÆÉÄ ØÃÄÌÀÃÀÃÉÉÀÄ ÛÀÀÃÃÍÀÍÉ - "ÈÆÃÀÉ ÃÀÄÃÀÒÀÈ, ÒÃÀÀÝ ÜÀÃ ÃÀÃÃÀ-ÃÀÒÀÈ", - ÌÉÆÞÀÃÀÃ ÃÄÏÒÂÉÓÀ ÃÀ ÃÀÃÉ ÌÀÒÀÉÉ ÃÀÀÓÒ, ÒÏÌÄÉÓÀ ÃÀÃÃÄÃÖÃÀ ÃÀ ÈÀÃÀÉ ÆÄÃÀÆ ÃÀÃßÃÀÏ.

ÂÄÏÒÂÉ ÀÒÀÍÄÞÄ: "ÞÀËÉÀÍ ÌÄÒÉËÉ ÐÀÃÒÒÃÀ ÉÉÖ. ÌÀ ÃÀ ÛÀÌÌÀ ÌßÒÀÒÉÍÀ-ÉÉÀ ÌÀÀÆÃÃÄÀÃ ÃÀÖÉÄÃÀÌ ÏßÌÀÃ ßÀÒÌÏÃÀÃÉÒ ÁÒÍÀÄ ÃÀ ÀÌÀÏ ÃÀÃÀÃÒ-ÉÀÉÀ. 4 ßËÉÓ ßÉÍÀÈ ÏßÌÏÃÀ ÓÀÆÉÄÉ-ÉÉÉÈ ÌÌÉÃÀÌ ÃÄÌÀÒÌ ÃÀ ÌÍÀÃÀÄÌÄÉ ÃÀÃ, ÒÏÌ ÀÌ ÃÀÃÃÀ ÛÀÃÉÃ ÃÀÌÀÒã-ÃÀ ÃÉÒÃÀ ÃÃÀÌÀÒÃÏÃÀÃ ÌÄÉÃÄÉÝÉ ÛÀÒÌ ÌßÀÒÈÉÃÉ ÃÀÀÉ ÀÒÆÉÃÉÒÈÌÀÍ, ÒÒÀÉÄÉÝ ÛÀÉÃÀÉ ÀÒÓÀÌ ÃÉÃÃÀÉÓ ÃÀ ÀÌ ÃÀÌÀÒÃÃÃÃÃÃÃÀÃ.

- ÃÄÌÀÒÉ ÓÀÆÄÃÀÒ ÓÀáÄËÉÓ ÌÀÉÄàÀ ÌÄÉÌÃÄÒÉÒÉ ÌØÌÒÌÄÃÉÒ ÉÀÓÀÞÌÃÀ.

ÀÒ ÃÄÆÉÌÉ×ÒÏÓ ÀÒ ÃÄÉÌÄÃÀÉ?

- ÒÀ ÈÉÌÀ ÒÍÃÀ, ÃÄÌÀÒÉÓ ÃÀÀÃÀÒ-ÃÀÈÉÄÁÉ ÃÀÌÀÒÃÄÃÀÃÀ ÉÌÉË ÓÀÌÉÀ ÀÒ ÉÉÖ. ÌÉÈ ÒÄ×ÒÌ, ÒÏÌ ÉÏ ÃÀÃÀÉÃÀÒÉÌ-ÉÉ ÛÀÃÀÃÀÉÃÀÆÀÃ ÀÌÆÀÃÀÃÀ ÃÀ ÀÃ ÛÉ-ÃÀÃ ÌÀÓÀÉ ÛÀÃÀÃÀÃÀ ÌÄÆÉÃÄÉÀÉ ÌÄÀÃßÉÀ. ÏßÌÄÃÀ ÀÌÄÉÏ ÃÃÀÌÀÃÀ ÖÒÄÒ ÓÀÉÄÌÀÉ-ÌÃÃÌÃ, ÃÄÌÀÒ ÓÄÉÀÃÄ ÒÏÌ ÌÌÌÃÄÍ.

- ÀÌÉÉ ÃÄÒÏ ÀÌÃÄÃÀ ÃÉÃÒÀ ÓÀÃÒÒÃÀ-ÃÀÉ ÃÀÃÀÉÃÀ ÉÌÉÃÉÃ ÌÍÃÀÏ, ÒÀ ÛÀ×ÀÒÀÒ ÃÀÃ ÉÌÀÌÆÀÃ ÉÓ ÉÉÃÄÒÀÃÉ ÌÀÉÒÃÉÃÉÀ?

- ÐÒÏÃÀÃÌÀÄ ÃÀÒ ÃÀÃÃÃÀ. ÃÉÃÀÃ, ÃÃÄÌÃÀÉÀ ÌÉÉÃÀÒÀ ÄÉÓÈÃÉ ÌÀ ÃÀÀÓ ÃÀ ÃÀÀÃÀÃÉÉÀ ÃÀÃÀÃÀ ÀÒÄÀÄÃÀÃÄÃ ÃÀÃÀ-ÃÀÓ ÃÀÃÃÌÃÀ ÃÃÀ ÓÀÃÀÃÀ ÓÀÃÒÉÒÒÀ. ÌÃÀ ÀÓÖÉÀÃ ÌÃÀ ÀÌÀÆÀÃ ÃÏÀÃÀ ÌÏ ÃÄÃÀÃ. ÉÝÃÀ ÃÀÃÀÃÀ ÓÀÃÃÃÀ ÃÀ ÀÌÀÃÀÃÃÀÄÃ.

- ÓÀÒ ÀÒÃÀÃÀÀ ÐÀÒÃÉ ÌÀÃÀÃ ÉÌÀÄ...

ÒÀÉÉ, ÒÏÌÀ ÀÓÉÃÀÉÀ ÌÀÃÀËÉÒÃÀÉ ÃÀÃÀÃÄÀÉÄÃ ÌÃÃÃÉÀÃÀ?

- ÃÒÈÉÃÀ ÃÄÉÒÀÃÉ ÀÓÃÉÃÀ ÌÀÃÀ-ËÒÓÉÉ ÀÒ ÀÒÓÃÀ, ÉÓ ÌÉÉÃÀÃÉÃÉ ÛÄÃÉÒÀ ÛÄÌÃÄÂ ÃÀÉÀÃÉ ÃÀÓÃÃÌÀÒÌ ÃÀÃ ÃÀÉÃÃÃÃÃ).

ÃÄÃÀ ÃÄÌÀÒÉ: "ÒÀ ÊÉÒÀ ÓÉÃÀ, ÛÀÌÀÃÀÃ ÃÀÃÀÉÃ ÃÄÒÀÃÄÀ ÉÉÖ. ÃÀÃÄ ÉÉÖ ÃÉÃÉÀ. ÌÀ ÌÀÃÀÃ ÃÃÌÃÀÃÄÃ ÃÀÃÀÃÉÃ. ÀÌÀÃ ÃÀÃÀÃ, ÃÀÃÃÄÃÄ ÃÀÃÀÀÃ ÃÏÒÃÄÃÄÉÉÀÉÀÉÉ ÃÀÃÀÃÃÀÃ. ÃÀÃÀ ÃÀÃÀ ÃÀÃÄÃÃÀÃ ÃÃÀ ÃÃÃÃÀÃÃÀÃÀÃ ÃÀÃÃÃÀÃ. ÃÉÃÀÃ, ÌÀÃÃÃÃÀÃ ÃÀÃÃÃÀ, ÒÏÌ ÛÀÃÃ ÃÀÃ ÃÃÃÃÃÃ ÌÃÃÃÃ, ÃÃÃÀÃÃ ÌÀÃ ÃÃÃÃÃÃÃ."

ÊÀáÀ ×ÀÜÖÀÛÅÉËÉ
ÀÈÄÍÉ

რატომ ეგონათ “თვითმფრინავის ბიჭები” ცოცხლები?
ოჯახებს განაჩენის სისრულეში მოყვანა არ აცნობეს

რედაქციისაგან: ყველაზე მეტად ამ ბიჭების დახვრეტას ვისაც აბრალებენ, იმისი ეპოქა ჩემმა საყვარელმა ყვავილმა – ვარდმა და მისმა რევოლუციამ დაასამარა.

ახლა სხვა დროა მეგობრებო! წარსულის ქექვის და სიმართლის ზეიმობის დროა!

დღეიდან ჩვენი გაზეთი იწყებს თვითმფრინავის გამტაცებლებზე მიძღვნილი კამათს, რომელშიც ჭეშმარიტება იბადება... აქ დაიბეჭდება ის აზრები, რომლებიც საქართველოში ჯერ კიდევ ხუთიოდე წელი არ ითქმება. ამერიკული დემოკრატიით გაჟღენთილი ჰაერი ამ სითამამის უფლებას გვაძლევს.

მაშ ასე, დღეს გვესაუბრება მაშინდელი გენერალური პროკურორის მოადგილე, ვახტანგ რაზმაძე.

მომავალ ნომერში დაელოდეთ ინტერვიუს იმ მოსამართლესთან, რომელმაც ამ ბიჭებისადმი დახვრეტის განაჩენი გამოიტანა.

„თვითმფრინავის ბიჭები 20 წლის შემდეგ" – ასე ჰქვია რუბრიკას, რომელსაც „მამული" იმ ბიჭების საბჭოთა სივრციდან გარღვევის" 20 წლისთავს უძღვნის.

- ÁÀÔÏÍÏ ÅÀáÔÀÍÂ, ÉÌ ÐÄÒÉÏÃÛÉ, ÒÏÝÀ ÈÅÉÈÌ×ÒÉÍÀÅÉÓ ÁÉàÄÁÉÓ ÛÄÌÈáÅÄÅÀ ÌÏáÃÀ, ÒÏÝÀ ÓÀÓÀÌÀÒÈËÏÌ ÂÀÃÀßÚÅÄÔÉËÄÁÀ ÂÀÌÏÉÔÀÍÀ, ÈØÅÄÍ ÒÄÓÐÖÁËÉÊÉÓ ÐÒÏÊÖÒÏÒÉÓ ÌÏÀÃÂÉËÄ ÉÚÀÅÉÈ. ÃÙÄÅÀÍÃÄËÉ ÃÀ ÌÀÛÉÍÃÄËÉ ÂÀÃÀÓÀáÄÃÉÃÀÍ, ÉÓ ÂÀÍÀÜÄÍÉ, ÒÏÌÄËÉÝ ÁÉàÄÁÓ ÂÀÌÏÖÔÀÍÄÓ, ÂÀÃÀàÀÒÁÄÁÖËÉ ÉÚÏ ÈÖ ÓÀÌÀÒÈËÉÀÍÉ? ÌÄ ÌÀÉÍÔÄÒÄÓÄÁÓ ÈØÅÄÍÂÀÍ ÏÒÉÅÄ ÛÄ×ÀÓÄÁÀ.

- ÃÙÄÅÀÍÃÄËÉ ÂÀÃÀÓÀáÄÃÉÃÀÍ 20 ßËÉÓ ßÉÍ ÌÏÌáÃÀÒÉ ×ÀØÔÉÓ ÏÁÉÄØÔÖÒÀÃ ÛÄ×ÀÓÄÁÀ ÞÀËÉÀÍ ÒÈÖËÉÀ, ÌÉÈ ÖÌÄÔÄÓ, ÒÏÝÀ ÓÀØÌÄ ÄáÄÁÀ ÂÀÍÀÜÄÍÓ, ÒÏÌÄËÉÝ ÂÀÌÏÀØÅÓ ÓÀÓÀÌÀÒÈËÏÓ. ÓÀÓÀÌÀÒÈËÏ ÂÀÍÀÜÄÍÉÓ ÂÀÌÏÔÀÍÉÓ ÐÒÏÝÄÓÛÉ ÉÌÚÏ×ÄÁÀ ÓÀØÌÉÓ ÌÀÓÀËÄÁÉÓ, ÓÀÌÀÒÈÀËÛÉ ÌÉÝÄÌÖËÄÁÈÀÍ ÊÏÍÔÀØÔÛÉ ÃÀ ÉÌ ×ÀØÔÉÓ ÂÀÀÅËÄÍÉÓ ØÅÄÛ, ÒÏÌÄËÉÝ ÌÏáÃÀ ÃÀ ÒÏÌÄËÓÀÝ ÛÄ×ÀÓÄÁÀ ÖÍÃÀ ÌÉÓÝÄÓ ÓÀÓÀÌÀÒÈËÏÌ. ÀÌÉÔÏÌ ÃÙÄÓ ÅÄÍÝ ÈØÅÄÍ ÂÄÔÚÅÉÈ, ÒÏÌ ÉÓÄÈ ÀÍ ÀÓÄÈ ÂÀÍÀÜÄÍÓ ÂÀÌÏÉÔÀÍÃÀ, ÉÓ ÒÏÌ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄ ÚÏ×ÉËÉÚÏ, ÉÓ ÃÄÌÀÂÏÂÉÀ ÃÀ ÅÄÒÀÓÃÒÏÓ ÉØÍÄÁÀ ÌÏÌáÃÀÒÉ ×ÀØÔÉÓ ÓßÏÒÉ ÛÄ×ÀÓÄÁÄËÉ. ÂÀÍÀÜÄÍÉÓ ÂÀÌÏÔÀÍÉÓ ÃÒÏÓ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄ ÚÅÄËÀ ÉÌ ÂÀÒÄÌÏÄÁÀÓ ÖßÄÅÓ ÀÍÂÀÒÉÛÓ, ÒÏÌÄËÉÝ ÌÉÓ ÂÀÒÛÄÌÏ ÔÒÉÀËÄÁÓ ÃÀ, ÒÀ ÈØÌÀ ÖÍÃÀ, ÂÀÃÀÌßÚÅÄÔÉ ÌÍÉÛÅÍÄËÏÁÀ ÀØÅÓ ×ÀØÔÓ, ÒÉÓ ÂÀÌÏÝ áÃÄÁÀ ÂÀÍÀÜÄÍÉÓ ÂÀÌÏÔÀÍÀ. ÀÌÉÔÏÌ ÃÙÄÓ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄÓÈÀÍ ÛÄÃÀÅÄÁÀ, ÒÀÔÏÌ ÂÀÌÏÉÔÀÍÀ "ÉÓÄÈÉ" ÂÀÍÀÜÄÍÉ, ÝÏÔÀ ÖáÄÒáÖËÉÀ, ÈÖ ÉÌ ÌÃÂÏÌÀÒÄÏÁÀÛÉ ÀÒ ÜÀÉÚÄÍÄÁ ÈÀÅÓ ÃÀ ÀÒ ÀÙÀÃÂÄÍ ÉÌ ÓÉÔÖÀÝÉÀÓ, ÒÀ ÅÉÈÀÒÃÄÁÀÛÉÝ ÌÏáÃÀ ÂÀÍÀÜÄÍÉÓ ÂÀÌÏÔÀÍÀ. ÈÄÌÏ ÂÄÒÓÀÌÉÀ ÉÚÏ ÓÀÊÌÀÏÃ ÂÀÌÏÝÃÉËÉ, ÌÀÙÀËÊÅÀËÉ×ÉÝÉÖÒÉ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄ, ÒÏÌÄËÓÀÝ ÂÀÝÉËÄÁÉÈ Ö×ÒÏ ÜÀáËÀÒÈÖË ÓÀØÌÄÄÁÆÄ ÂÀÌÏÖÔÀÍÉÀ ÂÀÍÀÜÄÍÉ. ÌÔÊÉÝÄÁÖËÄÁÀÈÀ ÈÅÀËÓÀÆÒÉÓÉÈ, ÁÉàÄÁÉÓ ÓÀØÌÄ ÒÈÖËÉ ÀÒ ÉÚÏ, ÒÀÃÂÀÍ ×ÀØÔÉ ÓÀáÄÆÄ ÉÚÏ, ÁÒÀËÃÄÁÖËÄÁÉ ÃÀ ÓÀÌÀÒÈÀËÛÉ ÌÉÝÄÌÖËÄÁÉ ÌÀÈ ÌÉÄÒ ÜÀÃÄÍÉË ÊÀÍÏÍÓÀßÉÍÀÀÙÌÃÄÂÏ ØÌÄÃÄÁÀÓ ÀÒ ÖÀÒÚÏ×ÃÍÄÍ, ÒÜÄÁÏÃÀ ÌáÏËÏÃ ÛÄ×ÀÓÄÁÀ ÃÀÌÃÂÀÒÉ ÛÄÃÄÂÉÓ ÂÀÈÅÀËÉÓßÉÍÄÁÉÈ. ÀÌÉÔÏÌ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄ ÌÉÅÉÃÀ ÀÌ ÃÀÓÊÅÍÀÌÃÄ. ÌÄ ÒÏÌ ÀáËÀ ÂÉÈáÒÀÈ, ÓÀÓÀÌÀÒÈËÏ ÓßÏÒÉ ÉÚÏ, ÌÄÝ ÀÓÄÈ ÂÀÍÀÜÄÍÓ ÂÀÌÏÅÉÔÀÍÃÉ ÀÍ ÀÒ ÂÀÌÏÅÉÔÀÍÃÉ, ÀÒ ÅÉØÍÄÁÉ ÌÀÒÈÀËÉ ÀÒÝ ÜÄÌÉ ÓÉÍÃÉÓÉÓ ÃÀ ÀÒÝ ÌÊÉÈáÅÄËÉÓ ßÉÍÀÛÄ. ÌÄ ÒÏÌ ÅÚÏ×ÉËÉÚÀÅÉ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄ, ÒÀÓ ÂÀÅÀÊÄÈÄÁÃÉ, ÀáËÀ ÀÌÉÓ ÈØÌÀ ÞÀËÉÀÍ ÌÉàÉÒÓ, ÀÒÀ ÉÌÉÔÏÌ, ÒÏÌ ÅÄÍÌÄÓÉ ÌÄÛÉÍÉÀ ÀÍ ÅÄÒÉÃÄÁÉ, ÀÒÀÌÄÃ ÃÙÄÓ ÞÍÄËÉÀ ÈØÌÀ, ÒÀ ÂÀÍÝÃÄÁÉ ÌÄØÍÄÁÏÃÀ, ÒÏÂÏÒÉ ÉØÍÄÁÏÃÀ ÜÄÌÉ ÛÉÍÀÂÀÍÉ ÒßÌÄÍÀ ÉÌ ×ÀØÔÄÁÉÓ ÂÀÀÅËÄÍÉÈ.

- ÃÀ ÌÀÉÍÝ, ÉÌ ÃÒÏÉÓÀÈÅÉÓ ÈØÅÄÍ ÈÅËÉÃÉÈ, ÒÏÌ ÂÀÃÀßÚÅÄÔÉËÄÁÀ ÓÀÌÀÒÈËÉÀÍÉ ÉÚÏ?

- ÉÌ ÃÒÏÉÓÀÈÅÉÓ, ÌÄ ÌÉÌÀÜÍÉÀ, ÒÏÌ ÉÓ ÐÉÒÄÁÉ, ÅÉÍÝ ÌÏÀáÃÉÍÀ ÈÅÉÈÌ×ÒÉÍÀÅÉÓ ÂÀÔÀÝÄÁÀ, ÒÀÓÀÝ ÓÀÁÏËÏÏÃ ÞÀËÉÀÍ ÌÞÉÌÄ ÛÄÃÄÂÉ ÌÏäÚÅÀ, ÖÍÃÀ ÃÀÓãÉËÉÚÅÍÄÍ ÌÊÀÝÒÀÃ.

- ÓÀÓãÄËÉÓ ÖÌÀÙËÄÓÉ ÆÏÌÉÈ?

- ÌÀÂÀÓ ÌÄ ÍÖ ÌÊÉÈáÄÅÈ, ÄÓ ÉÓÄÈÉ ÓÀÊÉÈáÉÀ, ÒÏÌÄËÉÝ ÉÌ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄÌ ÖÍÃÀ ÂÀÃÀßÚÅÉÔÏÓ, ÅÉÍÝ ÓÀØÌÄÓ ÉáÉËÀÅÓ.

- ÜÅÄÍÈÀÍ ÈÅÉÈÌ×ÒÉÍÀÅÉÓ ÂÀÔÀÝÄÁÀÌÃÄ ÀÍÀËÏÂÉÖÒÉ ÒÀÌ ÂÀÀÊÄÈÄÓ ÌÀÌÀ-ÛÅÉËÉÌÀ ÁÒÀÆÉÍÓÊÀÓÄÁÌÀ, ÈÅÉÈÌ×ÒÉÍÀÅÉ ÌÀÈÀÝ ÂÀÉÔÀÝÄÓ, ÜÅÄÍÉ ÛÄÌÈáÅÄÅÉÓÂÀÍ ÒÀÌÃÄÍÉÌÄ ßËÉÈ ÛÄÌÃÄÂ ÉÂÉÅÄ ÌÏáÃÀ ÒÖÓÄÈÛÉÝ, ÉØ ÖÊÅÄ ÏÅÛÄÍÊÏÅÄÁÉÓ ÏãÀáÌÀ ÜÀÉÃÉÍÀ ÀÍÀËÏÂÉÖÒÉ ØÌÄÃÄÁÀ, ÌÀÂÒÀÌ ÏÒÉÅÄ ÛÄÌÈáÅÄÅÀÛÉ ÂÀÌÏÔÀÝÄÁÄËÄÁÉ ÓÉÊÅÃÉËÉÈ ÀÒ ÃÀÓãÉÀÈ. ÏÅÛÄÍÊÏÅÄÁÉÓ ÏãÀáÉÓ ßÄÅÒÄÁÓ 6-ÆÄ ÌÄÔÉ ßËÉÈ ÐÀÔÉÌÒÏÁÀ ÌÉÖÓÀãÄÓ. ÜÅÄÍÈÀÍ ÒÀÔÏÌ ÀÙÌÏÜÍÃÍÄÍ ÂÀÍÓÀÆÙÅÒÖËÄÁÉ?

- ÂÀÓÀÂÄÁÉÀ ÈØÅÄÍÉ ÛÄÊÉÈáÅÀ, ÌÀÂÒÀÌ ÀÒ ÛÄÉÞËÄÁÀ, ÒÏÌ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄÓ ÀÆÒÉ ÀÓÄ ÃÀÄÌÈáÅÄÓ ÄÒÈÌÀÍÄÈÓ ÃÀ ÏÒ ÓáÅÀÃÀÓáÅÀ ×ÀØÔÆÄ ÉÃÄÍÔÖÒÉ ÂÀÍÀÜÄÍÉ ÂÀÌÏÅÉÃÄÓ. ÁÒÀÆÉÍÓÊÀÓÄÁÉ ßÀÅÉÃÍÄÍ ÖÝáÏÄÈÛÉ ÃÀ ÓÀÁÏËÏÏÃ ÉÓÉÍÉ ÜÀÁÒÈÄÓ ÀÒ ÂÀÃÌÏÝÉÀÈ. ÒÀÝ ÛÄÄáÄÁÀ ÒÖÓÄÈÉÓ ÛÄÌÈáÅÄÅÀÓ, ÉØ ÌÈÄËÉ ÏãÀáÉ ÉÚÏ ÃÀ ÚÅÄËÀ ÃÀáÅÒÉÔÄÓ.

- ÌÄ ÀÒÓÀÃ ÂÀÌÉÂÉÀ, ÒÏÌ ÉÓÉÍÉ ÂÀÍÀÜÄÍÉÈ ÃÀáÅÒÉÔÄÓ...

- ÂÀÍÀÜÄÍÉÈ ÊÉ ÀÒÀ, ÌÀÍÀÌÃÄ ÈÅÉÈÌ×ÒÉÍÀÅÉÓ ÂÀÖÅÍÄÁÄËÚÏ×ÉÓ ÃÒÏÓ ÃÀÉÙÖÐÀ ÏãÀáÉÓ ÒÀÌÃÄÍÉÌÄ ßÄÅÒÉ.

- ÈÖ ÌÀÛÉÍÃÄËÉ ÊÀÍÏÍÌÃÄËÏÁÉÈ ÅÉÓÀÖÁÒÏÈ, ÉÓ ÚÅÄËÀÓÈÅÉÓ ÄÒÈÉ ÖÍÃÀ ÚÏ×ÉËÉÚÏ ÓÀÁàÏÈÀ ÊÀÅÛÉÒÉÓ ÔÄÒÉÔÏÒÉÀÆÄ. ÃÀÓÀáÄËÄÁÖËÉ ÓÀÌÉÄÅ ÛÄÌÈáÅÄÅÀÛÉ ×ÀØÔÉ ÊÅÀËÉ×ÉÝÉÒÃÄÁÏÃÀ ÄÒÈÉ ÓÀáÄËÉÈ. ÒÀÔÏÌ ÌÏáÃÀ ÓÀÓãÄËÉÓ ÆÏÌÀÛÉ ÀÓÄÈÉ ÂÀÍÓáÅÀÅÄÁÀ?

- ÊÀÍÏÍÉ ÉÈÅÀËÉÓßÉÍÄÁÃÀ 15 ßËÀÌÃÄ ÈÀÅÉÓÖ×ËÄÁÉÓ ÀÙÊÅÄÈÀÓ ÀÍ ÓÀÓãÄËÉÓ ÖÌÀÙËÄÓ ÙÏÍÉÓÞÉÄÁÀÓ, ÃÀáÅÒÄÔÀÓ. ÄÒÈÌÀ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄÌ ÄÒÈ ÓÀØÌÄÆÄ ÂÀÌÏÉÔÀÍÀ ÓÀÓãÄËÉÓ ÖÌÀÙËÄÓÉ ÆÏÌÀ, ÌÄÏÒÄ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄÌ ÜÀÈÅÀËÀ, ÒÏÌ 15 ßËÉÓ ÓÀÊÌÀÒÉÓÉ ÉÚÏ. ÒÀ áÃÄÁÀ ÀÌ ÃÒÏÓ?! ÌÀÒÔÏ ×ÀØÔÆÄ ÀÙÀÒ ÀÒÉÓ ÓÀÖÁÀÒÉ ÀÌ ÛÄÌÈáÅÄÅÀÛÉ, ÀÒÉÓ ÓáÅÀ ÐÉÒÏÁÄÁÉÝ. ÀáËÀ ÊÏÍÊÒÄÔÖËÀÃ ÌÉàÉÒÓ ÈØÌÀ, ÒÖÓÄÈÛÉ ÒÀ ÉÚÏ ÂÀÍÀÜÄÍÉÓ ÂÀÌÏÔÀÍÉÓ ÃÒÏÓ, ÒÀ ÂÀÉÈÅÀËÉÓßÉÍÀ ÓÀÓÀÌÀÒÈËÏÌ. ÜÅÄÍÈÀÍ ÊÉ ÓÀÓÀÌÀÒÈËÏÌ ÒÀÝ ÂÀÉÈÅÀËÉÓßÉÍÀ, ÉÓ ÂÀÍÀÜÄÍÛÉ ÜÀÌÏÚÀËÉÁÄÁÖËÉÀ.

- ÈØÅÄÍ ÜÀÌÓ ÊÉÈáÅÀÓ ÂÅÄÒÃÓ ÖÅËÉÈ. ÓßÏÒÃ ÉÌÉÓ ÂÀÌÏ, ÒÏÌ ÊÀÍÏÍÉ ÀÓÄÈ ÛÄÌÈáÅÄÅÀÛÉ ÉÈÅÀËÉÓßÉÍÄÁÃÀ 15 ßËÀÌÃÄ ÈÀÅÉÓÖ×ËÄÁÉÓ ÀÙÊÅÄÈÀÓ ÀÍ ÓÀÓãÄËÉÓ ÖÌÀÙËÄÓ ÆÏÌÀÓ, ÛÄÓÀÞËÄÁÄËÉ ÉÚÏ ÀÓÄÈÉ ÌÞÉÌÄ ÂÀÃÀßÚÅÄÔÉËÄÁÉÓ ÀÒÌÉÙÄÁÀÝ. ÄÒÈÌÀ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄÌ, ÒÏÂÏÒÝ ÈØÅÄÍ ÀÙÍÉÛÍÀÅÈ, ÓÀàÉÒÏÃ ÜÀÈÅÀËÀ 15 ßËÀÌÃÄ ÈÀÅÉÓÖ×ËÄÁÉÓ ÀÙÊÅÄÈÀ, ÜÅÄÍÈÀÍ ÂÄÒÓÀÌÉÀÌ ÃÀáÅÒÄÔÀ ÜÀÈÅÀËÀ ÓÀàÉÒÏÃ. ÒÀÔÏÌ ÀÒ ÛÄÉÞËÄÁÏÃÀ, ÜÅÄÍÈÀÍÀÝ ÓÀÓãÄËÉÓ ÖÌÀÙËÄÓÉ ÆÏÌÀ 15 ßËÀÌÃÄ ÈÀÅÉÓÖ×ËÄÁÉÓ ÀÙÊÅÄÈÉÈ ÛÄÝÅËÉËÉÚÏ, ÉÌÉÔÏÌ, ÒÏÌ ÀÌÉÓ "ÊÄÈÉËÉ ÍÄÁÀ" ÀÒ ÀÒÓÄÁÏÁÃÀ?

- ÒÀÔÏÌ ÀÒ ÛÄÉÞËÄÁÏÃÀ? ÒÀÓÀÝ ÂÀÃÀßÚÅÄÔÃÀ ÓÀÓÀÌÀÒÈËÏ, ÉÓ ÛÄÉÞËÄÁÏÃÀ.

- ÒÀÔÏÌ ÌÀÉÍÝÃÀÌÀÉÍÝ ÃÀáÅÒÄÔÀ?

- ÅÄÒ ÂÄÔÚÅÉÈ, ÄÂ ÂÄÒÓÀÌÉÀÓ ÖÍÃÀ äÊÉÈáÏÈ.

- ÂÄÒÓÀÌÉÀÌ ÉÓ ÈØÅÀ, ÈØÅÄÍ ÌÉÓ ÀÃÂÉËÀÓ ÒÏÌ ÚÏ×ÉËÉÚÀÅÉÈ, ÈÖÒÌÄ ÓáÅÀ ÂÀÃÀßÚÅÄÔÉËÄÁÀÓ ÌÉÉÙÄÁÃÉÈ. ÈØÅÄÍ ÀÓÄ ÀÒ ÂÉÈØÅÀÌÈ?

- ÌÄ ÀÒ ÌÉÈØÅÀÌÓ, ÂÄÒÓÀÌÉÀÓ ÀÃÂÉËÀÓ ÒÏÌ ÅÚÏ×ÉËÉÚÀÅÉ, ÓáÅÀÍÀÉÒ ÂÀÃÀßÚÅÄÔÉËÄÁÀÓ ÌÉÅÉÙÄÁÃÉ-ÌÄÈØÉ, ÄÓ ÀÒ ÛÄÄ×ÄÒÄÁÀ ÓÉÍÀÌÃÅÉËÄÓ ÃÀ ÀÒÝ ÛÄÉÞËÄÁÀ, ÒÏÌ ÌÄ ÄÓ ÌÄÈØÅÀ.

- ÌÀÛÉÍ ÂÄÒÓÀÌÉÀÓ ÓÀÉÃÀÍ ÌÏÉÔÀÍÀ ÄÓ?

- ÂÄÒÓÀÌÉÀÓÈÀÍ ÌÉÅÉÃÀ ÄÒÈÉ ÑÖÒÍÀËÉÓÔÉ ÃÀ ÖÈáÒÀ, ÒÀÆÌÀÐÄÓ ÛÄÄÅáÅÃÉ, ÒÏÌÄËÌÀÝ ÌÉÈáÒÀ, ÒÏÌ ÈØÅÄÍ ÂÀÒÃÀÝÅËÉËáÀÒÈ, ÌÀÂÒÀÌ ÌÄ ÒÏÌ ÅÚÏ×ÉËÉÚÀÅÉ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄ, ÓáÅÀ ÂÀÍÀÜÄÍÓ ÂÀÌÏÅÉÔÀÍÃÉÏ.

- ÜÀÌÈÅÉÓ ÝÍÏÁÉËÉÀ, ÒÏÌ ÁÏËÏ ßÖÈÀÌÃÄ ÀÒÀÅÉÍ ×ÉØÒÏÁÃÀ ÓÀÓãÄËÉÓ ÖÌÀÙËÄÓ ÆÏÌÀÆÄ. ÌÊÅËÄËÏÁÀ ÌáÏËÏÃ ÊÀáÀ ÉÅÄÒÉÄËÓ ÖÌÔÊÉÝÃÄÁÏÃÀ, ÌÀÂÒÀÌ ÃÀáÅÒÄÔÀÓ ÉÓÉÝ ÀÒ ÄØÅÄÌÃÄÁÀÒÄÁÏÃÀ. ÈÉÈÏÄÖËÓ ÂÀÌÏÅÀÖËÉ ÅÀÃÉÈ ÈÀÅÉÓÖ×ËÄÁÉÓ ÀÙÊÅÄÈÀ ÄÓãÄÁÏÃÀ, ÌÀÂÒÀÌ ÖÊÀÍÀÓÊÍÄË áÀÍÓ ÌÏÖËÏÃÍÄËÀÃ ÅÉÈÀÒÃÄÁÀ ÛÄÉÝÅÀËÀ ÃÀ ÀÁÓÏËÖÔÖÒÀÃ ÚÅÄËÀÓÈÅÉÓ ßÀÒÌÏÖÃÂÄÍÄËÉ ÂÀÍÀÜÄÍÉ ÉØÍÀ ÂÀÌÏÔÀÍÉËÉ. ÒÀÌ ÂÀÌÏÉßÅÉÀ ÄÓ, ÒÀ ÌÏáÃÀ?

- ÜÀÌÈÅÉÓ ÄÓ ÀÒ ÀÒÉÓ ÝÍÏÁÉËÉ, ÒÏÌ ÄËÏÃÍÄÍ ÀÍ ÀÒ ÄËÏÃÍÄÍ ÃÀáÅÒÄÔÀÓ. ÓÀÓÀÌÀÒÈËÏ ÐÒÏÝÄÓÉ ÌÉÌÃÉÍÀÒÄÏÃÀ, ÐÒÏÊÖÒÏÒÉ ÌÏÍÀßÉËÄÏÁÃÀ ÃÀ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄ ÉáÉËÀÅÃÀ... ÌÄ ÀÒ ÅÉÝÉ, ÒÏÌ ÓáÅÀ ÀÆÒÉ ÀÒÓÄÁÏÁÃÀ ÃÀ ÅÉÍÌÄÓ ÆÄÂÀÅËÄÍÀ ÉÚÏ ÀÌ ÂÀÍÀÜÄÍÉÓ ÂÀÌÏÔÀÍÀÆÄ. ÌÄ ÅÉÝÉ, ÈØÅÄÍ ÓÀÉÈÀÝ ÖÈÉÈÄÁÈ, ÌÀÂÒÀÌ... ÀÒÀ ÌÂÏÍÉÀ... ÌÄ ÀÒ ÌÀØÅÓ ÄÓ ÌÏÍÀÝÄÌÄÁÉ, ÈÏÒÄÌ, ÃÀÒßÌÖÍÄÁÖËÉ ÉÚÀÅÉÈ, ÒÏÌ ÍÀÌÃÅÉËÀÃ ÂÄÔÚÏÃÉÈ. ÌÄ ÒÏÌ ÅÉÝÏÃÄ, ÅÉÍÌÄÌ ÌÏÀáÃÉÍÀ ÓÀÓÀÌÀÒÈËÏÆÄ ÆÄÂÀÅËÄÍÀ ÃÀ ÀÌÉÔÏÌ ÂÀÌÏÅÉÃÀ ÄÓ ÂÀÍÀÜÄÍÉ, ÌÀÒÈËÀ ÂÄÔÚÏÃÉÈ, ÌÀÂÒÀÌ, ÊÉÃÄÅ ÅÉÌÄÏÒÄÁ, ÌÄ ÀÌÉÓ ÌÏÍÀÝÄÌÄÁÉ ÀÒ ÌÀØÅÓ. ÌÈÄËÉ ÝáÏÅÒÄÁÀ ÐÒÏÊÖÒÀÔÖÒÀÛÉ ÅÉÌÖÛÀÅÄ, ÌÄ ÌØÏÍÃÀ ÃÀÅÉÞÄÉ, ÒÏÌ ÀÃÀÌÉÀÍÄÁÉÓÈÅÉÓ ÀÒÀÓÃÒÏÓ ßÀÌÏÒÈÌÄÅÉÀ ÉÓ, ÒÀÓÀÝ ÅÄÒÀÓÃÒÏÓ ÃÀÅÖÁÒÖÍÄÁÃÉ. ÌÉÛÀÏÁÉÓ ÃÀßÚÄÁÉÓÃÀÍÀÅÄ ÅÈØÅÉ ÊÉÃÄÝ, ÒÏÌ ÀÒÀÓÃÒÏÓ ÌÏÅÉÈáÏÅÃÉ ÓÀÓãÄËÉÓ ÖÌÀÙËÄÓ ÆÏÌÀÓ, ÌÀÂÒÀÌ ÉÚÏ ÂÀÌÏÍÀÊËÉÓÉ ÏÒÉ ÛÄÌÈáÅÄÅÀ, ÒÏÝÀ ÌÄ ÌÏÅÉÈáÏÅÄ ÃÀáÅÒÄÔÀ ÌÈÄËÉ ÜÄÌÉ ÒßÌÄÍÉÓ, ÉÃÄÉÓ ÓÀßÉÍÀÙÌÃÄÂÏÃ, ÒÏÌ ÀÒ ÖÍÃÀ ßÀÅÀÒÈÅÀ ÀÃÀÌÉÀÍÓ ÓÉÝÏÝáËÄ, ÌÀÂÒÀÌ ÉÌÃÄÍÀÃ ÃÉÃÉ ÃÀ ÌÞÉÌÄ ÉÚÏ ÜÀÃÄÍÉËÉ ÂÀÃÀÍÀÛÀÖËÉ, ÄÌ ÌÏÌáÃÀÒÉ ×ÀØÔÉÓÀ, ÒÏÌ ÅÄÒ ÛÄÅÄÛÅÉ, ÓÀÊÖÈÀÒ ÈÀÅÓ ÌÏÅÄÒÄÏÃÉ ÃÀ ÃÀáÅÒÄÔÀ ÌÏÅÉÈáÏÅÄ, ÈÖÌÝÀ ÜÄÌÉ ÈÀÅÉÓ ÃÄÅÄËÄÁÉÈ, ÃÀáÅÒÄÔÀ ÌÏÉÈáÏÅÄÏ. ÒÏÝÀ ÊÀÍÏÍÉ ÀÒÓÄÁÏÁÓ ÃÀ ÌÀÓ ÀÒ ÛÄÄÓÀÁÀÌÄÁÀ, ÀÌÀÓ ÓÀÆÏÂÀÃÏÄÁÀ ÓßÏÒÀÃ ÅÄÒ ÂÀÉÂÄÁÓ. ÂÀáÓÏÅÈ, ÒÏÌ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÛÉ ÄÒÈ-ÄÒÈÉ ÞÀËÉÀÍ ÝÍÏÁÉËÉ ÓÐÏÒÔÓÌÄÍÉ ÈÀÅÉÓÉ ÓÀÊÖÈÀÒÉ ÁÉÞÀÛÅÉËÉ, 9 ßËÉÓ ÂÏÂÏÍÀ ÂÀÀÖÐÀÔÉÖÒÀ, ÌÏÊËÀ ÃÀ ÆÄÆÏÛÉ ÜÀÌÀÒáÀ. ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÖÌÀÙËÄÓÌÀ ÓÀÓÀÌÀÒÈËÏÌ ÌÉÖÓÀãÀ ÃÀáÅÒÄÔÀ. ÓÓÒ ÊÀÅÛÉÒÉÓ ÐÒÏÊÖÒÀÔÖÒÀÌ ÐÒÏÔÄÓÔÉ ÛÄÌÏÉÔÀÍÀ, ÛÄÄÝÅÀËÏÓ ÃÀáÅÒÄÔÀ 15 ßËÉÈ ÈÀÅÉÓÖ×ËÄÁÉÓ ÀÙÊÅÄÈÉÈ. ÌÀÛÉÍ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÐÒÏÊÖÒÏÒÉ ÅÉÚÀÅÉ ÃÀ Ö×ËÄÁÀ ÀÒ ÌØÏÍÃÀ, ÀÒ ÃÀÅÄÌÏÒÜÉËÄÁÏÃÉ ÓÓÒ ÊÀÅÛÉÒÉÓ ÐÒÏÊÖÒÀÔÖÒÀÓ, ÌÀÂÒÀÌ ÀÒ ÃÀÅÄÌÏÒÜÉËÄ, ÀÒ ÃÀÅÄÈÀÍáÌÄ. ÆÏÂãÄÒ ÊÏÍÊÒÄÔÖËÉ ×ÀØÔÄÁÉ ÞÀËÉÀÍ ÃÀÌÈÒÂÖÍÅÄËÉ ÂÀÅËÄÍÀÓ ÀáÃÄÍÓ ÀÃÀÌÉÀÍÆÄ ÌÉÓÉ ÓÉÌÞÉÌÉÓ ÂÀÈÅÀËÉÓßÉÍÄÁÉÈ. ÄÓ ÌÀÂÀËÉÈÉ ÉÌÉÔÏÌ ÌÏÂÉÚÅÀÍÄÈ, ÒÏÌ Ö×ÒÏ ÈÅÀËÍÀÈËÄËÉ ÂÀÌÏáÃÀ ÂÀÃÀßÚÅÄÔÉËÄÁÉÓ ÌÉÙÄÁÉÓ ÐÉÒÏÁÄÁÉ. ÌÄ ÀÒ ÛÄÌÉÞËÉÀ ÜÀÅÄÒÉÏ ÈËÌÖÒ ÂÄÒÓÀÌÉÀÓ ÛÉÍÀÂÀÍ ÒßÌÄÍÀÛÉ. ÌÀÍ ÒÀÝ ÐÒÏÝÄÓÆÄ ÀÙÉØÅÀ, ÒÀÝ ÌÏÉÓÌÉÍÀ ÃÀ ÒÀ ÛÉÍÀÂÀÍÉ ÒßÌÄÍÀÝ ÛÄÄØÌÍÀ, ÀÌÉÓ ÌÉáÄÃÅÉÈ ÂÀÌÏÉÔÀÍÀ ÂÀÍÀÜÄÍÉ. ÀÌÉÔÏÌ ÉÓ ÚÅÄËÀÆÄ ÊÀÒÂÀÃ ÃÀÀÂÉÓÀÁÖÈÄÁÓ, ÒÀÔÏÌ ÌÉÖÓÀãÀ ÓÀÓãÄËÉÓ ÖÌÀÙËÄÓÉ ÆÏÌÀ ÃÀ ÀÒÀ ÈÀÅÉÓÖ×ËÄÁÉÓ ÀÙÊÅÄÈÀ. ÊÉÃÄÅ ÅÉÌÄÏÒÄÁ, ÌÄ ÒÏÌ ÌØÏÍÃÄÓ ÌÏÍÀÝÄÌÄÁÉ, ÒÏÌ ÌÀÓÆÄ ÅÉÍÌÄÌ ÆÄßÏËÀ ÌÏÀáÃÉÍÀ, 20 ßËÉÓ ÛÄÌÃÄÂ ÀÌÀÓ ÀÒ ÃÀÂÉÌÀËÀÅÃÉÈ ÃÀ ÓÉÌÀÒÈËÄÓ ÂÄÔÚÏÃÉÈ.

- ÀÌÃÄÍÉ ÓÀÖÁÀÒÉÓ ÛÄÌÃÄÂ, ÂÀÒÃÀ ÀÌÉÓÀ, ÈØÅÄÍÉ ÃÀÌÏÊÉÃÄÁÖËÄÁÀÝ ÂÀÂÅÉÈÑÙÀÅÍÄÈ ÓÀÓãÄËÉÓ ÖÌÀÙËÄÓ ÆÏÌÀÓÈÀÍ ÃÀÊÀÅÛÉÒÄÁÉÈ. ÂÖËßÒ×ÄËÀÃ ÈØÅÄÈ, ÁÉàÄÁÉÓ ÓÀØÌÉÓ ÒÄËÖÒÀÃ ÃÀáÅÒÄÔÀÓ ÄØÅÄÌÃÄÁÀÒÄÏÃÀ ÈÖ ÀÒÀ?

- ÊÀÍÏÍÉ ÉÈÅÀËÉÓßÉÍÄÁÃÀ.

- ÊÀÍÏÍÉ 15 ßËÀÌÃÄ ÈÀÅÉÓÖ×ËÄÁÉÓ ÀÙÊÅÄÈÀÓÀÝ ÉÈÅÀËÉÓßÉÍÄÁÃÀ?

- ÈØÅÄÍ ÂÉÍÃÀÈ, ÒÏÌ ÌÄ ÌÀÈØÌÄÅÉÍÏÈ. ÀÒÀ, ÀÌÀÓ ÅÄÒ ÂÄÔÚÅÉÈ. ÌÄ ÒÏÌ ÅÚÏ×ÉËÉÚÀÅÉ ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄ, ÌÈÄË ÉÌ ÂÀÒÄÌÏÄÁÀÈ ÂÀÈÅÀËÉÓßÉÍÄÁÃÉ, ÒÀÝ ÛÄÉØÌÍÀ ÓÀÓÀÌÀÒÈËÏ ÐÒÏÝÄÓÆÄ, ÒÀ ÂÀÍÀÜÄÍÓ ÂÀÌÏÅÉÔÀÍÃÉ, ÃÙÄÓ ÀÒ ÅÉÝÉ.

- ÓÀÓÀÌÀÒÈËÏ ÐÒÏÝÄÓÛÉ ÖÛÖÀËÏÃ ÌÏÍÀßÉËÄÏÁÃÀ ÈØÅÄÍÉ ÊÏËÄÂÀ, ÒÄÓÐÖÁËÉÊÉÓ ÌÀÛÉÍÃÄËÉ ÐÒÏÊÖÒÏÒÉÓ ÈÀÆÏ ÁÀÒÀÌÀÞÉÓ ÌÏÀÃÂÉËÄ ÉÏÓÄËÉÀÍÉ. ÓÀÓãÄËÉÓ ÖÌÀÙËÄÓÉ ÆÏÌÉÓ ÂÀÌÏÔÀÍÀ ÌÀÈÈÀÍ ÛÄÈÀÍáÌÄÁÖËÉ ÖÍÃÀ ÉÌÏáÃÀÒÉÚÏ. ÈØÅÄÍ ÉÚÀÅÈ ÐÉÒÅÄËÉ ÌÏÀÃÂÉËÄ. ÈØÅÄÍÈÀÍ ÀÒ ÌÏÌáÃÀÒÀ ÛÄÈÀÍáÌÄÁÀ?

- ÀÌ ÓÀÊÉÈáÉÓ ÛÄÈÀÍáÌÄÁÀ ÜÄÌÈÀÍ ÀÒ ÌÏÌáÃÀÒÀ, ÒÀÃÂÀÍ ÌÏÀÃÂÉËÄ, ÜÄÌÉ ÒÀÍÂÉÓ ÀÃÀÌÉÀÍÉ ÂÀÌÏÃÉÏÃÀ ÐÒÏÝÄÓÆÄ ÃÀ, ÉÓ ÈÖ ÛÄÖÈÀÍáÌÃÄÁÀ, ÛÄÖÈÀÍáÌÃÄÁÀ ÌáÏËÏÃ ÒÄÓÐÖÁËÉÊÉÓ ÐÒÏÊÖÒÏÒÓ.

- ÌÏÓÀÌÀÒÈËÄÓÈÀÍ ÄÒÈÀÃ ÂÀÍÀÜÄÍÉÓ ÌÉÙÄÁÀÛÉ ÐÒÏÊÖÒÀÔÖÒÀÌÀÝ ÓÄÒÉÏÆÖËÉ ÒÏËÉ ÉÈÀÌÀÛÀ. ÈØÅÄÍ ÀÒ ÛÄÂÄÞËÏÈ ÒÀÉÌÄ ×ÏÒÌÉÈ ÄÓ ÂÀÍÀÜÄÍÉ ÂÀÂÄÐÒÏÔÄÓÔÄÁÉÍÀÈ ÃÀ ÓÀÆÏÂÀÃÏÄÁÉÓ ÉÌ ÍÀßÉËÓ ÛÄÄÒÈÄÁÏÃÄÈ, ÒÏÌÄËÉÝ ÛÄßÚÀËÄÁÀÓ ÉÈáÏÅÃÀ?

- ÃÀÌÉãÄÒÄÈ, ÀáËÀ ÒÏÌ ÂÉÈáÒÀÈ, ÌÀÛÉÍ ÒÀÓ Å×ÉØÒÏÁÃÉ?! ÀÍ ÅÄØÍÄÁÃÉ ÂÖËßÒ×ÄËÉ ÃÀ ÌÀÒÈÀËÉ ÊÀÝÉ, ÀáËÀ ÒÏÌ ÅÈØÅÀ, ÀÒ ÌÉÌÀÜÍÃÀ ÓßÏÒÀÃ ÄÓ ÂÀÍÀÜÄÍÉ-ÌÄÈØÉ?! ÒÀÃÂÀÍ áÌÀ ÀÒ ÀÌÏÅÉÙÄ, Ä.É. ÌÀÝ ÜÀÅÈÅÀËÄ, ÒÏÌ ÀËÁÀÈ ÀÓÄÈÉ ÙÏÍÉÓÞÉÄÁÉÓ ÂÀÔÀÒÄÁÀ ÉÚÏ ÓÀàÉÒÏ.

- ÁÀÔÏÍÏ ÅÀáÔÀÍÂ, ÀÒÓÄÁÏÁÓ ÉÍ×ÏÒÌÀÝÉÀ, ÒÏÌ ÁÉàÄÁÉÓ ÏãÀáÉÓ ßÄÅÒÄÁÉ ÛÄßÚÀËÄÁÉÓ ÈáÏÅÍÉÈ ÌÉÌÀÒÈÀÅÃÍÄÍ Ï×ÉÝÉÀËÖÒ ÌÏÓÊÏÅÓ, ÓÀÃÀÝ, ÓáÅÀÈÀ ÛÏÒÉÓ, ÌÀÈÉ ÈáÏÅÍÀ ÃÀÀÊÌÀÚÏ×ÉËÄÁÓ ÃÀ ÜÄÒÍÄÍÊÏÓ áÄËÌÞÙÅÀÍÄËÉ ÛÄßÚÀËÄÁÉÓ ÃÏÊÖÌÄÍÔÉ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÛÉ ßÀÌÏÅÉÃÀ. ÌÀÂÒÀÌ, ÉÝÏÃÀ ÒÀ ÀÌÉÓ ÛÄÓÀáÄÁ ÛÄÅÀÒÃÍÀÞÄÌ, ÃÀÀÓßÒÏ ÃÀ ÁÉàÄÁÉ ÌÀÉÍÝ ÃÀáÅÒÉÔÀ.

- ÌÄ ÀÌÉÓ ÛÄÓÀáÄÁ ÀÒÀ×ÄÒÉ ÅÉÝÉ. ÒÏÝÀ ÒÄÓÐÖÁËÉÊÉÓ ÐÒÏÊÖÒÏÒÉ ÂÀÅáÃÉ, ÌÀÓ ÂÀÅÄÊÀÂÄ, ÀÌ ÃÏÊÖÌÄÍÔÄÁÉÓ ÌÏÞÒÀÅÀÆÄ ÉÓ, ÒÏÌ ÌÀÈ ÐÀÔÉÄÁÀÆÄ ÒÀÒÉ ÄÈØÅÀÈ ÃÀ ÂÀÍÀÜÄÍÉ ÀÌÉÓ ÛÄÌÃÄÂ ÉØÍÀ ÓÉÓÒÖËÄÛÉ ÌÏÚÅÀÍÉËÉ. ÜÀÌÉ ÒÄÓÐÖÁËÉÊÉÓ ÐÒÏÊÖÒÏÒÏÁÉÃÀÍ ÈÉÈØÌÉÓ ÄÒÈÉ ßÄËÉ ÉÚÏ ÂÀÓÖËÉ, ÒÏÝ ÂÀÍÀÜÄÍÉ ÓÉÓÒÖËÄÛÉ ÉÚÏ ÌÏÚÅÀÍÉËÉ. àÉÒÉÓÖ×ÀËÌÀ ÊÉ ÄÓ ÀÒ ÉÝÏÃÀ. ÒÏÝÀ ÄÓ ÂÀÅÄÂÄ, ÌÏÅÀáÃÉÍÄ ÝÍÏÁÀÒÀËÖÒÉ ÊÏÌÉÓÉÀÓÉÓ áÄËÌÞÙÅÀÍÄËÏÁÀ.

- ÞÀËÉÀÍ ÓÀÚÖÒÀÃÙÄÁÏÀ ÄÓ ÌÏÌÄÍÔÉÝ. ÒÏÂÏÒÝ ßÄÓÉ, ÂÀÍÀÜÄÍÉÓ ÓÉÓÒÖËÄÛÉ ÌÏÚÅÀÍÉÓ ÛÄÌÃÄÂ ÏãÀáÓ ÌÉÓÃÉÓ Ï×ÉÝÉÀËÖÒÉ ßÄÒÉËÏÁÉÈÉ ÃÏÊÖÌÄÍÔÉ, ÓÀÃÀÝ ÀÙÍÉÛÍÖËÉÀ: "ÂÀÍÀÜÄÍÉ ÓÉÓÒÖËÄÛÉÀ ÌÏÚÅÀÍÉËÉ", ÌÉÈÉÈÄÁÖËÉÀ ÆÖÓÔÉ ßÄËÉ, ÈÅÄ, ÒÉÝáÅÉ, ÓÀÀÈÉ, ÀÍ ÉÊÉÅÄ ØÅÄÚÍÃÄÁÀÃÀ Ï×ÉÝÉÀËÖÒÀÃ ÂÀÆÄÈÉ "ÊÏÌÖÍÉÓÔÉ". ÌÀÂÒÀÌ ÌÀÛÉÍ ÄÓ ÀÒ ÌÏáÃÀ ÀÍÖ ÀÒÝ ÂÀÌÆÄÃÄÈÛÉ ÂÀÌÏØÅÄÚÍÃÄÁÀ ÀÒÄÈÉ ÒÀÌ ÃÀ ÀÒÝ ÏãÀáÄÁÓ ÌÉÄÙÄÈ ÛÄÔÚÏÁÉÍÄÁÀ. ÒÀÔÏÌ?

- ÀÒ ÅÉÝÉ. ÐÉÒÉØÄÈ, ÌÄ ÅÉÝÏÃÉ, ÒÏÌ ÚÅÄËÀÌ ÉÝÏÃÀ ÀÌÉÓ ÛÄÓÀáÄÁ, ÌÀÂÒÀÌ, áÏÌ ÂÉÈáÀÒÉÈ, ÌáÏËÏÃ ÜÄÌÉ ÒÄÓÐÖÁËÉÊÉÓ ÐÒÏÊÖÒÏÒÏÁÉÓ ÃÒÏÓ ÂÀÅÉÂÄ, ÜÄÌÀ ÓÀÌÌÀÒÈÅÄËÏÓ ×ÒÏÓÌÀ ÌÉÈáÒÀ, ÒÏÌ ÉÓÉÍÉ àÉÒÉÓÖ×ËÄÁÉÓÂÀÍ ÀÌÀÍÀÈËÀÓ ÊÉÃÄÅ ÙÄÄÖËÏÃÍÄÍ, Ä.É. ÁÉàÄÁÉ ÝÏÝáËÄÁÉ ÄÂÏÍÀÈ. ÌÀÛÉÍÅÄ ÌÏÅÀáÃÉÍÄ ÝÊ-ÉÓ áÄËÌÞÙÅÀÍÄËÏÁÀÓ ÀÌÉÓ ÛÄÓÀáÄÁ ÃÀ ÅÖÈáÀÒÉ, ÒÏÌ ÛÄÄÔÚÏÁÉÍÄÁÉÍÀÈ ÏãÀáÄÁÉÓÈÅÉÓ, ÌÀÂÒÀÌ ÌÀÈ ÀÌÉÓ ÛÄÌÃÄÂÀÝ ÈÀÅÉ ÛÄÉÊÀÅÄÓ, ÀÒ ÅÉÝÉ, ÒÀÔÏÌ.

- ÄÓ ÀÒ ÉÚÏ ÊÀÍÏÍÉÓ ÃÀÒÙÅÄÅÀ? ÒÀÓ ÄÒÉÃÄÁÏÃÍÄÍ, ÒÀÔÏÌ ÀÒ ÀØÅÄÚÍÄÁÃÍÄÍ ÂÀÍÀÜÄÍÉÓ ÓÉÓÒÖËÄÛÉ ÌÏÚÅÀÍÉÓ ÝÍÏÁÀÓ?

- ÄÓ ÉÓÄÈÉ ÃÀÒÙÅÄÅÀÀ, ÒÏÌÄËÉÝ ÀÒÀÅÉÈÀÒ ÓÀÌÀÒÈËÄÁÒÉÅ ÜÀÒÜÏÓ ÀÒ ÉßÅÄÅÓ. ÒÀ ÈØÌÀ ÖÍÃÀ, àÉÒÉÓÖ×ÀËÓ ÖÍÃÀ ÛÄÀÔÚÏÁÉÍÏÍ, ÒÏÌ ÂÀÍÀÜÄÍÉ ÓÉÓÒÖËÄÛÉÀ ÌÏÚÅÀÍÉËÉ. ÓáÅÀ ÌáÒÉÅ, ÒÀÓ ÄÒÉÃÄÁÏÃÍÄÍ ÃÀ ÒÀÔÏÌ ÀÒ ÀØÅÄÚÍÄÁÃÍÄÍ, ÀÌÉÓ ÛÄÓÀáÄÁ ÅÄÒÀ×ÄÒÓ ÂÄÔÚÅÉÈ.

- ÚÏÅÄË ÛÄÌÈáÅÄÅÀÛÉ, ÄÓ ×ÀØÔÉ ÓÀÊÌÀÏÃ ÓÄÒÉÏÆÖËÉ ÄàÅÄÁÉÓ ÓÀ×ÖÞÅÄËÓ áÃÉÓ. ÈØÅÄÍ ÀÓÄ ÀÒ ×ÉØÒÏÁÈ?

- ÂÖËßÒ×ÄËÀÃ ÂÉÈáÒÀÈ, ÌÄ Å×ÉØÒÏÁ, ÒÏÌ ÅÉÍÀÉÃÀÍ ÉÌ ÃÒÏÓ ÓÀÆÏÂÀÃÏÄÁÀ ÏÒÀÃ ÂÀÉáËÉÜÀ ÃÀ ÄÒÈÉ ÍÀßÉËÉ ÌÏÉÈáÏÅÃÀ ÐÀÔÉÄÁÀÓ, ÀÙÀÒ ÖÍÃÏÃÀ ÉÌÉÓ À×ÄÛÉÒÄÁÀ ÌÏÉÃÉÍÀÈ, ÒÏÌ ÂÀÍÀÜÄÍÉ ÓÉÓÒÖËÄÛÉ ÉÚÏ ÌÏÚÅÀÍÉËÉ ÃÀ ÀÒ ÛÄØÌÍÉËÉÚÏ ÉÓÄÈÉ ÓÀÆÏÂÀÃÏÄÁÒÉÅÉ ÀÆÒÉ, ÒÏÌÄËÉÝ ÂÀÀÌÀÒÈËÄÁÃÀ ÀÍ ÀÒ ÂÀÀÌÀÒÈËÄÁÃÀ ÅÉÍÌÄÓ ÌÏØÌÄÃÄÁÀÓ.

- ÌÀÐÀÔÉÄÈ, ÌÀÂÒÀÌ ÓÖÓÔÉ ÀÒÂÖÌÄÍÔÉÀ, ÒÀÃÂÀÍ ÉÓ ÌÈÀÅÒÏÁÀ, ÒÏÌÄËÉÝ ÀáÀËÂÀÆÒÃÄÁÉÓ ÃÀáÅÒÄÔÀÓ ÐÒÉÍÝÉÐÖËÀÃ ÉÈáÏÅ, ÛÄÉÞËÄÁÀ ÈØÅÀÓ, ÌÛÅÉÃÀÃ ÃÀ áÄËÉÓ ÀÖÊÀÍÊËÄÁËÀÃ, ÓÀÆÏÂÀÃÏÄÁÉÓ ÄÌÏÝÉÀÓ ÃÀ ×ÓÉØÏËÏÂÉÀÓ ÀÒ ÌÏÄÒÉÃÄÁÏÃÀ.

- ÌÛÅÉÃÀÃ ÀÓÄÈÉ ÂÀÃÀßÚÅÄÔÉËÄÁÀ ÀÒ áÃÄÁÀ. ÌÛÅÉÃÀÃ ÀÒÉÓ ÃÙÄÓ, 20 ßËÉÓ ÛÄÌÃÄÂ, ÉÌ ÃÒÏÓ ÊÉ ÀÌ ÂÀÃÀßÚÅÄÔÉËÄÁÉÓ ÌÉÙÄÁÀ ÌÛÅÉÃÀÃ ÍÀÌÃÅÉËÀÃ ÀÒ ÛÄÉÞËÄÁÏÃÀ. ÈØÅÄÍ ÒÏÂÏÒ ×ÉØÒÏÁÈ, ÓáÅÀ ÒÀ ÌÉÆÄÆÉ ÖÍÃÀ ÚÏ×ÉËÉÚÏ, ÓÀÆÏÂÀÃÏÄÁÉÓÈÅÉÓ ÃÀÄÌÀËÀÈ, ÒÏÌ ÂÀÍÀÜÄÍÉ ÓÉÓÒÖËÄÛÉ ÉÚÏ ÌÏÚÅÀÍÉËÉ, ÀÙÉÍÉÃÀÈ ÅÄÍÌÀÓÉ ÈÖ ÒÀ?! ÖÁÒÀËÏÃ, Ö×ÒÏáÉËÃÄÁÏÃÍÄÍ ÓÀÆÏÂÀÃÏÄÁÒÉÅ ÀÆÒÓ, ÌÄ ÀÓÄ ÌÂÏÍÉÀ. ÀÓÄÝ ÜÄÌÉ ÌÏÓÀÆÒÄÁÀÀ ÃÀ ÆÖÓÔÀÃ ÅÄÒ ÂÄÔÚÅÉÈ.

- ÃÙÄÓ àÉÒÉÓÖ×ËÄÁÉÌÀ ÉÓÉÝ ÊÉ ÀÒ ÉÝÉÀÍ, ÓÀÃ ÀÒÉÓ ÌÀÈÉ ÝáÄÃÒÄÁÉ.

- ÒÏÝÀ ÂÀÍÀÜÄÍÉ ÓÉÓÒÖËÄÛÉ ÌÏÃÉÓ, ÝáÄÃÒÉÓ ÀÃÂÉËÉ ÖÝÍÏÁÉÀ.

- ÌÀÛÉÍÃÄËÉ ÊÀÍÏÍÌÃÄËÏÁÉÈ ÓÉÊÅÃÉËÌÉÓãÉËÉÈ ÝáÄÃÒÄÁÉ ÍÀÃÂÖÒÃÄÁÏÃÀ?

- ÀÌÉÓ ÛÄÓÀáÄÁ ÌÄ ÀÒÀ×ÄÒÉ ÅÉÝÉ, ÄÂ ÛÄÄÊÉÞËÄÁÀ ÝÉáÉÓ ÀÃÌÉÍÉÓÔÒÀÝÉÀÓ äÊÉÈáÏÈ ÃÀ ÉÓÉÍÉ ÂÄÔÚÅÉÀÍ ÉÌ ÐÒÏÝÄÃÖÒÀÓ, ÒÀÝ áÃÄÁÀ ÂÀÍÀÜÄÍÉÓ ÓÉÓÒÖËÄÛÉ ÌÏÚÅÀÍÉÓ ÛÄÌÃÄÂ.

ÌÀÉÀ ÂÉÂÏËÀÛÅÉËÉ

ამერიკა კოლუმბთან ერთად კოლხებსაც აღმოუჩენიათ

1492 ßËÉÓ 3 ÀÂÂÉÓÔÏÓ ÃÉËÀ ÁÄÃ-ÉÙÀÄË ÀÌÏÜÀáÙÀáÄÁÖËÉ ÌÆÉÈ ÂÀÖÈÄÍÃÀ ÀÍÃÀËÖÆÉÀÓ. 90 ÒÜÄÖËÉ ÅÀÑÊÀÝÉÈ ÃÀÆÏÌÐËÄØÔÄÁÖËÉ ÓÀÌÉ ÊÀ-ÒÀÅÄËÀÈÉ ÂÀÖÚÅÀ ÍÀÅÓÀÃÂÖÒ ÐÀËÏ-ÓÉÃÀÍ ËÄÂÄÍÃÀÒÖËÉ ØÒÉÓÔÄ×ÏÒÄ ÊÏËÖÌÁÉÓ ×ËÏÔÉËÉÀ ÓÉÌÃÉÃÒÉÈ ÂÀÍÈØÌÖËÉ ÉÍÃÏÄÈÉÓ ÍÀÐÉÒÄÁÉÓÀÊÄÍ "ÖÌÏÊËÄÓ" ÂÆÀÓ. ÈÀÅÀÃ ÀÃÌÉÒÀËÉÓ ÊÀÒÀÅÄËÀ "ÓÀÍÔÀ ÌÀÒÉÀÓ" ÊÀÐÉÔÀÍ ÌÀÒÔÉÍ ÀËÏÍÓÉÓ "ÐÉÍÔÀ" ÃÀ ÊÀÐÉÔÀÍ ÅÉÓÄÍÔÄ ÉÀÍÄÓÉÓ "ÍÉÍÉÀ" ÌÉäÚÅÀ. ÀÍÃÀ-ËÖÆÉÉÖÒ, ÄÓÐÀÍÖÒ, ÉÔÀËÉÖÒ ÓÀÁÒ-ÞÏËÏ ÃÀ ÓÀÆÙÅÀÏÓÍÏ äÉÌÍÄÁÛÉ ÖÈÖÏÃ ÂÀÌÏÀÒÜÄÅÃÍÄÍ ÌÄßÉÍÀÅÄ áÏÌÀËÃÉÃÀÍ ÏÒÉ ÊÏËáÉÓ, ÉÌÑÀÌÀÃ ÈÀÍÀÌÏÞÌÄ ÁÀÖÊÄÃÉÓ ÈÀÅÛÄ×ÀÒÄÁÖËÉ ÞÌÄÁÉ ÌÏËÀÛáÉÄÁÉÓ ÌàØÀÒÄ "ÏÃÏ-ÉÀÓ".

ÌÉÀÙßÉÄÓ... ÌÉÀÙßÉÄÓ ÀÒÀ ÍÀÍÀÔÒ ÉÍÃÏÄÈÉÓ ÖÌÏÊËÄÓÉ ÆÉÉÈ ÓÅËÀÛÉ ÃÀÒßÌÖÍÄÁÖËÄÁÌÀ, ÀÒÀÌÄÃ, ÉÌÃÒÏÉÍ-ÃÄËÉ ÌÓÏ×ËÉÏÓÈÅÉÓ ÓÒÖËÉÀÃ ÖÝ-ÍÏÁ ÊÖÍÞÖËÄÁÓ ÃÀ ÛÄÌÃÂÏÌ ÊÏÍÔÉÍÄ-ÍÔÓ - ÀÌÄÒÉÊÉÃÄË ÀÌÄÒÉÊÀÓ. ÛÖÀ ÓÀÖÊÖÍÄÄÁÉÓ ÂÀÏÂÒÀ×ÉÖË ÌÓÏ×ËÌ-áÄÃÅÄËÏÁÀÈÀ ÂÀÃÀÓÉÍãÅÄÓÀ ÃÀ ÊÏ-ËÏÍÉÉÓÒÉ ÉÌÐÄÒÉÀÁÉÓ ßÀÒÌÏØÌÍÀÛÉ ÜÅÄÍÉ ÈÀÍÀÌÀÌÀÌÖËÄÄÁÉÓÀÝ ÌÉÖÞÙÅÉÈ ßÅËËÉËÉ.

ÉØÍÄÁ ËÄÂÄÍÃÀÀ, ÉØÍÄÁ ÌÏÍÀÂÏÍÉ, ÌÀÂÒÀÌ ÀÒÀÏÍÀÅÓÀÄÉÓÀ ÃÀ ÐÒÏÌÄÈÄÓ ÖÞÅÄËÄÓÉ ÌÉÈÄÁÉÓ ÌÏÆÀ-ÓÀÌÛÏÁËÏÓ ÛÅÉËÄÁÓ ÀÌÂÅÀÒÉ ÌÉÈÉÓ ÛÄØÌÍÀ ÀÒÀÃ ÖÙÉÒÈ - Ö×ÒÏ ÓÀÄÌÀÚÏÝ ÌÀÓÉ ÀØÅÈ. ÄÓ ÖÁÒÀËÏÃ àÄÛÌÀÒÉÔÄÁÀÀ.

àÄÛÌÀÒÉÔÄÁÀÀ, ÒÏÌËÄËÉÝ ÝÍÏÁÉËÉ-ÌÀ ÑÖÒÍÀËÉÓÔÌÀ, ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÔÄ-ËÄÅÉÆÉÉÓÀ ÃÀ ÒÀÃÉÏÌÀÖßÚÄÁËÏÁÉÓ ÊÏÌÉÔÄÔÉÓ ÚÏ×ÉËÌÀ ÈÀÌÀÌÛÒÏÌÄËÌÀ ÁÀÔÏÍÌÀ ÒÀÌÆ ÛÏÈÀÞÄÌ ãÄÒ ÊÉÃÄÅ 20 ßËÉÓ ßÉÍÀÈ ÀÒßÖÀ ÈÀÍÀÌÄÌÀÌÒÉËÄ-ÄÁÓ, ÌÀÂÒÀÌ ÌÉÓ ÅÄÒÀÒÃÓÀ ÃÀ ÓÀÍÓÀ-ÝÉÒÒ ÉÓÔÏÒÉÀÓ ÂÀÌÏáÌÀÖÒÄÁÀ ÀÒ ÌÏäÚÏËÉÀ.

ÓÖË ÀáËÀáÀÍ ÜÄÌÌÀ ÌÄÂÏÁÀÒÌÀ ÍÏÛÒÄÅÀÍ (ÊÖÓÀ) ÌÏËÀÛáÉÀÌ ÂÀÚÅÉÈ-ËÄÁÖË×ÖÝËÄÁÉÀÍÉ ÄØÅÓÉ ßËÉÓ ßÉÍÀÈ ÂÀÌÏÝÀÌÖËÉ ÌÄÔÀÃ ÓÀÉÍÔÄÒÄ-ÓÏ ÀËÌÀÍÀá "ÀÉÀÓ" ÍÏÌÄÒÉ ÌÏÌÀßÏÃÀ ÃÀ ÌÉÈáÒÀ, ÉØÍÄÁ ÒÀÌÆ ÛÏÈÀÞÉÓ ÌÉÄÒ ÂÀÌÏØÅÄÚÍÄÁÖËÉ ÀßÂÀÒÃÀÝÅÄËÉ-ËÉ ÓÀØÅÄÚÍÏÃ ÀÙÉÀÒÄÁÖËÉ ÌÄÝÍÉÄ-ÒÉÓ, ÌÄÃÉÝÉÍÉÓ ÌÄÝÍÉÄÒÄÁÀÈÀ ÃÏØ-ÔÏÒÉÓ, ÈÁÉËÉÓÉÓ ÓÀÌÄÃÉÝÉÍÏ ÆÄÀÃÄ-ÌÉÉÓ ÍÀÒÅÄÖË ÓÍÄÖËÄÁÀÈÀ ÊÀÈÄÃÒÉÓ ÐÒÏ×ÄÓÏÒÉÓ, ÌÒÀÅÀËÉ ØÅÄÚÍÉÓ ÆÄÀÃÄ-ÌÉÄÁÉÓ ßÄÅÒÉÓ ÉÖÒÉ ÌÏËÀÛáÉÀÓ ÌÏ-ÂÏÍÄÁÄÁÓ ÂÀÃÀÅÀËÏ ÈÅÀËÉ.

ÓÄÍÓÀÝÉÄÁÉÈÀ ÃÀ ÌÉÈÉÄÁÖËÄÅÀÀÖ-ËÉ ÅÀÒÀÖÃÄÁÉÓ ÓÀÌÚÀÒÏÛÉ ÃÀ ÀÈÀÓ-ÂÅÀÒÉ ×ÀÍÔÀÆÉÄÁÉÈ ÂÀãÄÒÄÁÖË äÉ-ÐÏÈÄÆÄÁÓ ÈÀÍÀÌÃÒÏÅÄ ÐÒÄÓÀÛÉ ÂÀ-ÌÏØÅÄÚÍÄÁÖË ÌÀÓÀËÀÈÀ ÛÏÒÉÓ ÁÀÔÏ-ÍÉ ÉÖÒÉ ÌÏËÀÛáÉÀÓ ÌÉÄÒ ÃÀÓÀÁÖÈÄÁ-ÖËÉÉ, ×ÏÔÏÌÀÓÀËÉÈ ÂÀÌÃÉÃÒÄÁÖËÉ ÓÔÀÔÉÀ ÄàÀÒ ÀÒ ÉßÅÄÅÃÀ ÃÀ ÓßÏÒÄÃ ÀÌÉÔÏÌÀÝ ÈÀÒ Ö×ËÄÁÀ ÌÉÀÀÝÉ, ÜÅÄ-ÍÉ ÌÉÉÈáÄÄËÄÁÉÓÈÅÉÓ ßÀÒÌÏÂÅÉÍÀ ÓßÏÒÄÃ ÄÓ ÓÀÍÓÀÝÉÖÒÉ ÌÀÓÀËÀ, ÒÀÃ-ÂÀÍ, ÒÏÂÏÒÝ ÉÈÚÅÉÀÍ, ÊÀÒÂÀÃ ÌÉÅÉß-ÚÄÁÖËÉ ÞÅÄËÉ ÚÏÅÄËÈÉÅÉÓ ÀáÀËÉÀÏ. ÅÄÏÍÄÁ, ÌÉÉÈáÅÄËÄÁÓ ÃÉÃ ÉÍÔÄÒÄÓÓ ÂÀÌÏÉßÅÄÅÓ ÄÓ ÌÝÉÒÄ ÌÏÍÀÈáÒÏÁÉ:

- 1972 ßËÉÓ ÓÄØÔÄÌÁÄÒÛÉ, ÌÄØÓÉ-ÊÉÓ ÃÄÃÀØÀËÀØ ÌÄáÉÊÏÛÉ ÚÏ×ÍÉÓÀÓ, ÍÄÅÒÏËÏÂÉÉÓ ÝÍÏÁÉËÉÌÀ ÓÐÄÝÉÀËÉÓÔÌÀ, ÐÒÏ×ÄÓÏÒÌÀ ÉÖÒÉ ÌÏËÀÛáÉÀÌ (ÀÌÑÀÌÀÃ ÌÒÀÅÀËÉ ÆÄÀÃÄÌÉÉÓ ÆÄÀÃÄÌÉ-ÊÏÓÌÀ) "ÍÖÄÅÏ ËÄÏÍÉÓ" ÛÔÀÔÉÓ ÊÀÐÉÔÀ-ÊÏÌÐËÄØÓÉÓ ÃÀÊÅÄËÉÈÄÁÉÓÀÓ ÚÖÒÀ-ÃÙÄÁÀ ÌÉÀÐÚÒÏ ×ÏÔÏÌÀÔÄËÉÓ ËÀÌÀ-ÆÀÃ ÂÀ×ÏÒÌÄÁÖË ÁÀÒÆÀÒÀÓ: "×ÏÔÏÂÒÀ×É ÌÏËÀÛáÉÀ".

ÖÌãÏÁÄÓÉÀ ÓÉÔÚÅÀ ÈÀÅÀÈ ÆÄÀÃÄÌÉÊ-ÏÓ ÉÓÒÉÓ ÌÏËÀÛáÉÀÓ ÃÀÀÖÈÌÏÈ:

"ÝáÀÃÉÀ, ÃÀÅÉÍÔÄÒÄÓÃÉ ÃÀ ÂÉÃÓ ÅÈáÏÅÄ, ÛÄÌÚÏËÏÃÀ ×ÏÔÏÂÒÀ×ËÉÄ-ÛÉ. ÉØ ÌÉÈáÒÄÓ, ÒÏÌ ÁÀÂÏÍÉ ÌÏËÀÛ-áÉÀ ÀÒÃËÉÓ Ì×ËÏÁÄËÉÀ, ÒÏÌ ÀÌ ×ÏÔÏÀÔÄËÉÓ ×ÉËÉÀËÄÁÉ ÍÉÖ-ÉÏ-ÒÊÉÓ ÃÀ ÌÏÍÒÄÀËÛÉÝ ÀØÅÓ. ÓÀÅÄÃÀÍÉÓ-ÒÏÃ, ÉÌÑÀÌÀÃ ÌÄØÓÉÊÄËÉ ÌÏËÀÛáÉÀ ÌÄáÆÏÛÉ ÀÙÌÏÜÍÃÀ. ÌÀÓ ÜÅÄÍÉ ÈáÏÅ-ÍÉÈ ÃÀÒÈÀÅÛÉÒÃÍÄÍ ÔÄËÄ×ÏÍÉÈ ÃÀ ÌÀËÄ ßÀÒÌÏÃÂÄÁÉ ÂÀÒÄÁÍÏÁÉÈ ÏÒ-ÌÏÝÉ-ÏÒÌÏÝÃÀáÖÓÉ ßËÉÓ ÅÀÑÊÀÝÉ ÅÄÓÀÖÁÒÄÁÏÃÉ.

- ÌÄ ÓÀÄàÅÏÈÀ ÊÀÅÊÀÓÉÄÃÀÍ ÅÀÒ, - ÅÀÖÈáÒÄÓ. - ÌÉÊÅÉÒÓ, ÓÀÉÃÀÍ ÂÀÛÍÃÀ ÜÄÌÉ ÌÏÂÅÀÒÉ ÌÄØÓÉÊÀÛÉ.

- ÊÀÅÊÀÓÉÀ ÈÖ ÉÝÉÈ. - ÌÄÉÊÉÈáÄÁÀ.

- ÌÄ áÏÌ ÊÀÅÊÀÓÉÄËÉ ÅÀÒ, ØÀÒÈÅÄ-ËÉ...

- ÜÅÄÍ ÍÀÌÃÅÉËÀÃ ÀÒÈÉ ÓÉÓáËÉÓ ÅÚÏ×ÉËÅÀÒÈ! - ÀÙÔÀÝÄÁÖËÌÀ ÅÄÒ ×À-ÒÀÅÓ ÌÄØÓÉÊÄËÉ. - ÜÄÌÉ ÛÏÒÄÖËÉ ßÉÍÀÐÒÀÁÄÉ ØÀÒÈÅÄËÄÁÉ ÉÚÅÍÄÍ. ÌÀÈ ÛÄÓÀáÄÁ ÀÉ, ÒÀ ÂÀÃÌÏÝÄÌÀÀ ÜÅÄÍÓ ÏãÀáÛÉ: ÌÈÉÓ ÓÏ×ËÉÛÉ ÓÀÌÉ ÞÌÀ ÌÏËÀÛáÉÀ ÝáÏÅÒÏÁÃÀ. ÌÀÈ ÅÉÙÀÝ ÃÉÃÉ ×ÄÏÃÀËÉ ÛÄÌÏÄÊÃÀÈ, ÒÏÌÄË-ÓÀÝ ÀÒÀÒÄÅÄËÉ ØÅÄÛÄÅÒÃÏÌÉ ÃÀ ÍÀ-ÈËÃÓÀÏÁÀ äÚÀÅÃÀ. ÞÌÄÁÉÓ ÓÏ×ËÉÛÉ ÃÀÒÜÄÍÀ ÀÒ ÛÄÉÞËÄÁÏÃÀ. ÂÀÌÏÉØÝÍÄÍ. ÌÃÉÃÀÒÄÁÀÌÀ Ö×ÒÏÓÉ ÞÌÀ ÃÀàÒÄÓ. ÉÓ ÛÏÒÄÖË ÍÀÈÄÓÀÅÄÁÉÈÀÍ ÃÀÉÌÀËÀ. ÏÒÉ ÞÌÀ ÊÉ ÃÉÃÉ áÍÉÓ áÄÅÓÉËÉÓ ÛÄÌÃÄÂ ÄÓÐÀÍÄÈÛÉ - ÁÀÒÊÄËÏÍÀÛÉ ÌÏáÅÃÀ. ÀÌÉÓ ÛÄÌÃÄÂ ÜÅÄÍÉ ÂÅÀÒÉÓ ÉÓÔÏÒÉÀ ÃÀßÅÒÉËÄÁÉÈ ÅÉÝÉ ÂÀÍÀËÏÂÉÊÖÒÉ ÒÖÊÉÃÀÍ. ØÒÉÓÔÄ×ÏÒÄ ÊÏËÖÌÁÉÓ ÌÀÌÀÝ ÃÀ ãÀÍÌÒÈÉËÉ ÀÃÀÌÉÀÍÉÓ ÀÞÀÂÃÀ ÄÀÂÃÄ ËÀÃÉÄÍÉÓ ÌÀÃÉÄÒÄÁÉÓ. ÐÉÀÃÄ ÌÏ-ËÀÛáÉÄÁÉÓ "ÓÀÍÔÀ ÌÀÒÉÀÓ" (ÒÏÌËÉÓ ÊÀÐÉÔÀÍÉ ÈÅÉÈ ÊÏËÖÌÁÉ ÉÚÏ) ÀÊÉÐÀÑ-ÛÉ ÌÏáÅÃÍÄÍ, ÊÏËÖÌÁÉÈÀÍ ÄÒÈÀÃ ÄÞÄÁ-ÃÍÄÍ ÉÍÃÏÄÈÉÓ ÂÆÀÓ ÃÀÌÀÍ ËÄÂÄÍÃÀÒÖËÉ ÏØÒÏÓ ØÅÄÚÀÍÀÓ. ÃÀ ÀÌÄÒÉÊÀÛÉ ÀÌÏÚÅÍÄÓ ÈÀÅÉ. ÖÌÝÒÏÓÉ ÞÌÀ ÀØÅÄ ÃÀÒÜÀ. ÌÄ ÌÉÓÉ ÐÉÒÃÀÐÉÒÉ ÛÈÀÌÏÌÀÅÀËÉ ÅÀÒ. ÛÖÀÈÉÀ ÞÌÀ ÊÉ ÁÀÒÊÄËÏÍÀÛÉ ÃÀÒÜÀ ÃÀ ÌÉÓÉ ÛÈÀÌÏ-ÌÀÅËÏÁÀ ÃÙÄÓÀÝ ÉØ ÝáÏÅÒÏÁÓ. ÌÀÌÀ-ÐÀÐÉÓÂÀÍ ÌÓÌÄÍÉÀ, ÒÏÌ ÜÅÄÍÉ ßÉÍÀÐ-ÒÄÁÉÓ ØÅÄÚÀÍÀÛÉ ÌÏËÀÛáÄÁÉÓ ÁËÏÌÀÃ ÀÒÉÀÍ, - ÉÌ ÃÀàÒÉËÉ ÃÀ ÓÀÌÛÏÁËÏÓ ÃÀÒÜÄÍÉËÉ ÌÏËÀÛáÉÀÓ ÛÈÀÌÏÌÀÅ-ËÄÁÉ.

ÌÄØÓÉÊÄËÌÀ ÌÏËÀÛáÉÀÌ ÏãÀáÛÉ ÌÉÌÉßÅÉÀ, ÌÀÂÒÀÌ ÃÒÏÉÓ ÖØÏÍËÏÁÀ ÌÏÖÉÌÆÀÄÀ, ÒÀÃÂÀÍ ÌÏÂÆÀÖÒÏÁÀÈ ÊÀÁ-Ó ÉÌ ÃÒÏÓ ÒÀÍÀÉÒÉ ÊÒÃÉ ÛÄÄÞ-ËÏ ÂÀÌÏÄÁÀ ÈÖÍÃÀÝ ÀÌÂÅÀÒÉ ÖÒÈÉÄÒ-ÈÏÁÉÓÀÈÉÈ. ÛÄÌÃÄÂÛÉ, ÀÌ ÌÉÆÄÆÉÈ, ÀÒ ÀÃØÄÓÒÏÁÃÀ ÌÀÓÀËÀ ÂÀÌÏØÅÄÚ-ÍÄÁÉËÀÃ. ÒÏÌÀ ÂÀÃÀÅßÚÅÉÔÄ ÌÖÆÉÊÀÛ ÅÄÒ ÅÉÊÀÒÞÀÍÉ ÃÉÃÉ ÃÍÉÓÈÆÉÀÆÌÉÈ ÐÒÄ-ÓÉÓÀÈÅÉÓ.

- ÒÀÔÏÌ ÀÒ ÃÀÉÁÄàÃÀ.! - ÅÊÉÈáÄ ÁÀÔÏÍ ÉÖÒÉÓ.

- "ÊÏÌÖÍÉÓÔÉÓ" ÒÄÃÀØÝÉÀÛÉ ÜÄÌÓ ÌÉÄÒ ÌÉßÏÃÄÁÖËÉ ÌÀÓÀËÄÁÉ ÈÀÅÉÈ ÂÀÒÈÌÀØÉÌÄÁÉÈ ÈÀÅÓ ÌÏÌÃÙÂÀÒÉ ÌÀÓÀËÉ ÉÚÏ, ÃÀÂÅÉÍÀ ÄÓÄ ÉËÉÒÉ. ÉÅÀ×ÉÀÍÏ ÅÀÒÉ ÄÓÀÓ, ÈÀÒÊÀÒ ÓÀÌÉÆÖÒÉÊÄÓ ÝÄÒÀÌÓ ÃÉÃÉ ÒÀÄÉ ÉÚÏÓ ÌÀÌÓÀÂÉÄ ÀÒÃÀÓ ÒÄÊÀÃÄ ÓÀÁ-ÂÀÓ, ÜÅÄÍ ÁÄÒÄÄÒÉÍ ÌÀÄÓÉ ÁÀÓÀÍ ÀÈÀÃÀ ÌÀ ÈÉÓÈ ÌÏÁÄËÉÍÉ. ÁÄÓ ÈÀÍ ÏÒÀÃ ÓÀÃÀÛÉÌÄ. ÌÄ ÃÉÓ ÒÀØÀËÉ. ÌÀÓ ÖØÃÄÓ ÖÀÓ ÃÀÓÀÌÌÖÍÀÈÀ.

ÒÄØÀÒ ÌÈÉÓÈ ÌÀÝ "ÓÀÍÔÀ ÌÀÒÉÀÓ" ÂÖÍÄÁÀ ÀÒÄ, ÈÖ ÈÉÓ ØÀÒÉÓ ÃÀÁÖÂÉÀ, ÀÒÓ ÓÀÌÀÀÍÃÀÌÓ ÌÀÈ ÓÏ×ÄËÉ ÃÀÁÀÀÃÄÍÀ. ÒÏÌ ÃÀ ÌÄÏÒ ÁÉÈÒÀÃÉÀ. ÍÉ ÌÀÌÀ ÀÒÃÉÀ.

ÁÀÔÏÍÉ ÉÖÒÉÓ ÃÀÒÜÄÍÉËÉ ÓÀØÌÄÄÁÉ ÃÀ ÌÉÓÉ ÌÀÌÀ ÀÒÀ, ÀÌÀÓ ÍÉ ÉÓÈ ÛÏÁÉÀÈ ÌÄØÓÉÊÄËÉ ÌÏËÀÛáÉÀ ÃÀ ÃÀÌÏÂÉÒÏÁÀ ÒÀÈÀ ÒÏÂÏÒ ÌÏËÀÛáÉÀÓ ÁÀÒÊÄËÏÍÀÛÉ. ÒÀÃÂÀÍ ÀÒ ÉÌÀÒÈÄÁÓ, ÌÉÓ ÛÄÌÃÄÂ ÉÓ ÌÉÆÄÆÉ ÀÒ ÀÙÀÒ ÀÒÓÄÁÏÁÓ. ÀÙÀÒ ÂÀÌÏÌÒÏÍÄÁÀ ÀØÅÓ.

ÀÌÉÔÏÌ ÀÒÜÄÅÀÍ, ÃÀ ÛÄÓÀÞËÏÀ ÊÀÈÄËÄ ÌÄÃÉÝÉÍÉÓ ÃÀÅÀËÄÁÀ. ÊÏËáÄÁÉ ÀÌÄÒÉÊÀÛÉ ÀÒÉÀÍ ÃÀ ÉÌÀÈ ÛÈÀÌÏÌÀÅËÄÁÉ ÌÄØÓÉÊÀÛÉ ÃÙÄÓÀÝ ÝáÏÅÒÏÁÄÍ ÃÀ ÓáÅÀ ÛÄÌÈáÅÄÅÀÛÉ ÌÏÝÄÌÖËÉ ÂÀÍÌÀÒÔÄÁÀ ÉØÍÄÁÀ ÌÀÓÀËÉÓ ÀÅÔÏÒÉÓ.

ÒÏÌËÄÁÉÓ ÐÒÄÓÀÛÉ ÂÀÌÏØÅÄÚÍÄÁÉÈ, ÉÓÒÉÓ ÌÏËÀÛáÉÀ, ÒÏÌÄËÌÀÝ ÈÀÅÉÓ ÄÍÉ ÌÉÓÖËÉÓ ÌÏÁÄÁÓ ÃÀ ÂÅÀÒÉÓ ÉÓÔÏÒÉÉÓ ÓÀÉÃÖÌËÏÄÁÀ.

...ÃÀÀÌÏÍÀÈÂÆÉ ÌÄÃÉÝÉÍÉÓ ÌÄÝÍÉÄÒÄÁÀÈÀ ÃÏØÔÏÒÈÀ ÀÓÏÝÉÀÝÉÉÓ, ÈÁÉËÉÓÉÓ ÃÀ ÒÀÍÁÉÓ ÀÌÄÒÉÊÄËÉ ÂÀÚÀÍÈÀÓ ÁÀÒÈËÏÌÄÓ, ÃÀ ÌÀÃÀÝ ÉÌÀÅÄ ÂÉÄÒÉ, ÃÀÂÄÁÀ ÁÀÒÍÀ ÀÒÓ ÂÀÒÄÌÏÝÉÓÂÄ ÞÄÄËÉ.

ÀÉ ÌÀÈ ÅÀÒ ÃÀÂÅÓ ÌÉÓ ÌÀÌÀ ÉÚÏ ÃÀ ÌÄÄÓ ÌÏÌÃÉÍÀÒÄÏÁÀ. ÀÙÌÏÜÄÍÀÛÉ ÀÌÄÒÉÊÀ ÊÉÃÄÅ ÂÀÀÍÀÈËÀ ÞÅÄËÉ ÈÄÌÀ, ÉÓÔÏÒÉÀ ÌÉÓÉ ØÀÒÈÅÄËÄÁÉÓ ÈÀÅÉÓ.

ÈÀÌÀÆ ÛÏÈÀÞÄ

მკითხველის [illegible]

სიტყვის ძალა სამყაროს შექმნის პირველი წუთებიდანვე გამოიცადა: ყველაფერ დანარჩენთან ერთად „პირველყოფილი მტვრისა და ლამისაგან“, სიცოცხლის დამტევ დედამიწაზე, ადამიანთა მოდგმის წინაპარი იშვა და სიყვარულის ნიჭით განფენილი სულის ღვთაებრივი მეხსიერების ნაყოფი ებოძა. მას მერე გონიერი არსება ვალშია ღვთისა და ბუნების წინაშე, სათუთად მოეკიდოს ნაზ გრძნობებს.

სიტყვის ძალამ, გაზეთ „მამულის“ ახალ ინიციატივასთან დაკავშირებულმა, თქვენი კალმით თქმულმა, ბატონო რედაქტორო, გული გამითბო. მამის სიყვარულის, ხსოვნის და მონატრების გრძნობით შეზავებულმა, ჩემს თვალთაგან ნადენმა ცრემლებმა წარსულისაკენ მიმახედა, ბავშვობის „ულამაზესი კუნძულები“ ხელახლად შემომატარა და მადლობის სათქმელად მომმართა.

ყოველი ლამაზი იდეა ღვთისაგან ნაკარნახევი და სიკეთით გაჯერებული ფიქრია, მისი ხორცშესხმა კი სიყვარულის საფუძველი. მიკვირს, ერს, ისეთს ჩვენ რომ ვართ, როგორ დაგვრჩა ყურადღების მიღმა უძვირფასესი ადამიანი - მამა, უსაყვარლეს დედასთან ერთად ოჯახის ულის გამწევი. სახელობის დღეს მისებური დატვირთვა ახლავს, მისტიურ საბურველში ეხვევა და საკრალური ხდება.

ყველა შესაქმე ამ წუთისოფელში მართლაც რომ წინასწარ გათვლილი და გამიზნული ყოფილა და თვით ისიც, რომ

გამოხმაურება

შესანიშნავია!

მამის დღედ მაინცდამაინც 1 ივლისი, დაუვიწყარი სერგო ზაქარიაძის დაბადების დღე შეირჩა, ხომ გამორიცხავს ყოველივე ალბათობას. მისი გმირის განწირული შეძახილი „გოდერძი, შვილო!“, რომელსაც ვერც ტანკების გუგუნი ახშობს და ვერც ტყვიამფრქვევების კაკანი, ორგანულად ერწყმის სინამდვილეს და ჭეშმარიტად იმსახურებს ჯარისკაცის მამა ქართველი მამის სიმბოლიკას.

შესანიშნავი აზრია! დავაწესოთ მამის დღე საქართველოში. ეს კიდევ ერთი გამოხატულება იქნება იმ პატივისცემისა, ქართული ტრადიცია რომ ჰქვია, მამას რომ ეკადრება შვილთაგან და კიდევ ერთხელ გავიხსენოთ ამ დღეს: „შვილი ვარ და მამა მყავს“.

მაშ, ჩვენი მამებისათვისაც გამოიყოს ერთი დღე ქართულ კალენდარში და მივულოცოთ მათ.

გიული წერეთელი.

არ დაიჯეროთ მგოსნის სიკვდილი!

ბატონო რედაქტორო,

მოხარული ვარ და მივესალმები ჩვენი გაზეთის იდეას, რომ პირველი ივლისი მამის დღედ დაწესდეს.

ამით პატივს მივაგებთ ქართველ მამებს, პირველ რიგში კი - ყოველთვის გავიხსენებთ ჩვენს საყვარელ მსახიობს - ჯარისკაცის მამის უბადლო შემსრულებელს - სერგო ზაქარიაძეს, რომლის დაბადების დღეც პირველი ივლისია. თუ სხვებიც გამოეხმაურებიან და სამთავრობო სტრუქტურებიც მხარს დაგიჭერენ, თქვენს აზრს ფრთები შეესხმება და კარგ საქმეს ჩაეყრება საფუძველი.

„მამულის'' იმავე ნომერში დიდი ასოებით - ორსიტყვიანი სათაურით - „შოთაც მოგვიკლეს“- დაიბეჭდა სტატია, რომელმაც თავზარი დამცა.

ყველა ადამიანს თავისი შეხედულება აქვს ყველაფერზე. სტატიის სათაური სხვანაირად რომ აჟღერებულიყო, უკეთესი იქნებოდა.

ამ სათაურის გამო გთავაზობთ ჩემს მიერ ექსპრომტად დაწერილ პატარა ლექსს.

პალესტინაში, ჯვრის მონასტერში,
ხელაპყრობილი ბერი რუსთველის
გამოსახული იყო პორტრეტი -
განძი და სიბრძნე ყველა ქართველის.
ვიღაც უგონომ, ზნედაცემულმა,
რუსთველის სახე ისე წაშალა,
რომ აღდგენაც კი არ მოხერხდება,-
ავბედობამ კვლავ ფრთები გაშალა.
„შოთა მოგვიკლეს'' - თქვეს გაზეთიდან,
არ დაიჯეროთ! არა და არა!
შოთას ვინ მოკლავს?! ის უკვდავია!
შოთამ მსოფლიო შემოიარა.
იგი გაეცნო ფრანგს და ინგლისელს,
რუსს, იტალიელს, სომეხს, გერმანელს,
„ვეფხისტყაოსნით'' ყველას გულს მისწვდა
და ვერვის ნახავთ მის აუგის მთქმელს
მხოლოდ უვიცი და არაკაცი,
ჩვენ ქვეყნის მტერი და ნაძირალა
იბრძვის წაშალოს რუსთველის კვალი
იქ - პალესტინის ჯვარს რომ ეფარარაც უნდა შალონ, ფხიკონ ფრესკები,
მოსპონ ნაკვალი, წმინდა სახება,
შოთამ ქართველთა გულში დაიდგა
ტახტი, გვირგვინი ხვდა წარმატებად.
საუკუნიდან საუკუნეში
გადადიოდა სახელი მისი,
„ვეფხისტყაოსანს'' იზეპირებდნენ,
მზითვში ატანდნენ, ვინც იყო ღირსი.
ავბედობისას ხევდნენ და სწვავდნენ
არაბნი, თურქნი, მონღოლ-სპარსელნი,
ქართველ სამღვდელო პირთაგან დევნაც
წილად ხვდა, მაგრამ ბოლოს - ნათელიც.
არ დაიჯეროთ მგოსნის სიკვდილი!
დიდი რუსთველი ქართველთ სულია,
სანამ იცოცხლებს ერთი ქართველიც,
უკვდავებაში გარდასულია!

naTela cxvediani

ÄÓ, ÒÏÃÄÓÀÝ, ÉÓÄ ÄÊÉÃÄÁÄÀ ÝÄÝáËÉ ÓÉÓáËÓ, ÒÏÂÏÒÝ ÃÄÍÈÉÓ ÆÏËÓ, ÒÏÃÄÓÀÝ áÄËÏÅÍÄÁÀ ÁÉÏËÏÂÉÖÒÀÃ ÊÏÃÉÒÄÁÖËÉÀ, ÒÉÔÌÉ ÂÖËÉÓÝÄÌÀÓ ÄÌÈáÅÄÅÀ ÃÀ ÀÒ ÉßÌÉÍÃÄÅ ÝÒÄÌËÄÁÓ, ÒÀÃÂÀÍ ÀÒ ÂÒÝáÅÄÍÉÀ, ÒÏÌ ÉÝÒÄÌËÄÁÉ!

ÓÖáÉÛÅÉËÄÁÆÄ ÓÀÖÁÒÉÓÀÓ, ÆÙÅÀÒÉ ÂÖËßÒ×ÄË ÀÙÔÀÝÄÁÄÁÓÀ ÃÀ ÚÀËÁ ÐÀÈÏÓÓ ÛÏÒÉÓ ÌÚÉ×ÄÀ, ÅÉÍÀÉÃÀÍ ÈÀÍÀÌÄÃÒÏÅÄ ØÀÒÈÖËÉ ÝÄÊÅÉÓ ÄÓ ×ÏÒÌÀ ÀÒÏÅÍÖË ÌÄÌÊÅÉÃÒÄÏÁÀÃ ÉØÝÀ ÃÀ ÌÀÓÈÀÍ ÚÏÅÄËÉ ÛÄáÄÁÀ ÓÉ×ÀØÉÆÄÓ ÌÏÉÈáÏÅÓ. ÌÉÈ Ö×ÒÏ ÓÉÈÀÌÀÌÄ ÃÀ ÃÀÍÉÓ ÐÉÒÈÆÄ ÌÏÓÉÀÒÖËÄÁÈÀ ÓÉ×ÒÈáÉËÄ ÌÀÒÈÄÁÈ ÖÌÝÒÏÓÄÁÓ ÍÉÍÏÓÀ ÃÀ ÉËÉÊÏ ÓÖáÉÛÅÉËÄÁÓ, ÒÏÌËÄÁÌÀÝ ÄÓ ÌÄÌÊÅÉÃÒÄÏÁÀ ÌÉÉÙÄÓ.

ÊÖËÉÓÄÁÉÓ ÌÔÅÄÒÛÉ

- ÜÅÄÍ ÊÖËÉÓÄÁÉÓ ÌÔÅÄÒÛÉ ÂÀÅÉÆÀÒÃÄÈ - ÍÉÍÏ ÓÀÖÁÒÏÁÓ ËÀÙÀÃ ÃÀ ÈÀÅÉÓÄÁÖÒÉ ÐÒÏÍÏÍÓÉÈ - ÀÒ ÅÉÝÉ, ÃÀÌÔÏÅÄÁÄËÉ ÀÒ ÂÅÚÀÅÃÀ ÈÖ ÈÀÅÀÃ ÂÅÀÉÍÔÄÒÄÓÄÁÃÀ, ÌÀÂÒÀÌ ÁÄÅÒÉÅÏÁÉÃÀÍ ÅÄÓßÒÄÁÏÃÉ ÚÅÄËÀ ÊÏÍÝÄÒÔÓ. ÅÉÃÄØÉÈ ÌÄ ÃÀ ÉËÉÊÏ ÃÀ ÅÖÚÖÒÄÁÃÉÈ. ÝÄÊÅÀ ÂÅÉÚÅÀÒÃÀ, ÌÏÂÅßÏÍÃÀ ÃÀ ÉÌÃÄÍÀÃ ÏÒÂÀÍÖËÉ ÉÚÏ, ÒÏÌ ÃÙÄÌÃÄ ÀÒ ÌÏÌÁÄÆÒÃÄÁÉÀ. ßÀÒÌÏÉÃÂÉÍÄÈ, ÀÌÃÄÒÉÊÉÓ ÛÄÃÄÒÈÄÁÖËÉ ÛÔÀÔÄÁÛÉ ÅÉÚÀÅÉÈ, ÉØ 74 ÊÏÍÝÄÒÔÉ ÂÀÅÌÀÒÈÄÈ ÃÀ ÚÅÄËÀÓ ÃÀÅÄÓßÀÒÉ!

ÊÖËÉÓÄÁÉÓ ÂÀÒÃÀ, ÖÌÝÒÏÓÄÁÓ ÃÉÃÉ ÉËÉÊÏ ÃÀ ÍÉÍÏÓ ×ÉÂÖÒÄÁÉ ÜÒÃÉËÄÁÃÀ. ÁÀÅÛÅÏÁÀÛÉ ÌÀÈ, ÒÏÂÏÒÝ ÚÅÄËÀ ÂÄÍÉÀËÖÒÉ ßÉÍÀÐÒÄÁÉÓ ÛÈÀÌÏÌÀÅËÄÁÓ, ÐÒÏ×ÄÓÓÉÓ ÂÀÒÞÍÏÁÀ ÀÌÏÞÒÀÅÄÁÃÀÈ. ÓÖÒÃÀÈ ÂÀÍÓáÅÀÅÄÁÖËÉ, ÃÀ ÀÒÀÍÀÆËÄÁ ÌÍÉÛÅÍÄËÏÅÀÍÉ ÄÊÄÈÄÁÉÍÀÈ. ÀËÁÀÈ, ÀÌÉÔÏÌ, ÃÀÀÌÈÀÅÒÀ ÍÉÍÏÌ ÓÀÌáÀÔÅÒÏ ÆÊÀÃÄÌÉÉÓ ÊÄÒÀÌÉÊÉÓ ×ÀÊÖËÔÄÔÉ, ÉËÉÊÏÌ ÊÉ, ÌÏÞÊÏÅÉÓ ÝÄÍÔÒÀËÖÒÉ ÆÊÀÃÄÌÉÉÓ "ÓÀÓÝÄÍÏ ÌÏÞÒÀÏÁÉÓ ÐËÀÓÔÉÊÀ". ÈÖÌÝÀ, ÂÀÀÅÉÃÀ ÃÒÏ ÃÀ ÄÓ "ÊÏÌÐËÄØÓÉ" ÂÀ×ÄÒÌÊÒÈÀËÃÀ. ÏÒÉÅÄ ÌÉáÅÃÀ, ÒÏÌ ÌÀÈÉ ÝáÏÅÒÄÁÀ ÌÚÀÒÀÃ ÃÀÊÀÅÛÉÒÄÁÖËÉÀ ÓÖáÉÛÅÉËÄÁÉÓ ÀÍÓÀÌÁËÈÀÍ ÃÀ ÌÈÀÅÀÒÉ ÓÀÊÄÈÄÁÄËÉÝ ÌáÏËÏÃ ÍÀÝÉÏÍÀËÖÒÉ ÁÀËÄÔÉÀ.

- ÃÙÄÓ, ÜÅÄÍÉ "ÆÊÀÃÄÌÉÖÒÉ" ÂÀÍÀÈËÄÁÀ ÞÀËÉÀÍ ÌÄáÌÀÒÄÁÀ. ÁÀÔÏÍ ÓÏËÄÊÏ ÅÉÒÓÀËÀÞÉÓ ÀÓÉÓÔÄÍÔÀÃ ÌÖÛÀÏÁÉÓ ÁÄÃÍÉÄÒÄÁÀ ÌáÅÃÀ ßÉËÀÃ ÃÀ ÓÀÓÝÄÍÏ ÊÏÓÔÉÖÌÉÓ ÛÄØÌÍÉÓ áÄËÏÅÍÄÁÀÓ ÃÀÅÄÖ×ËÄ. ÅÄáÌÀÒÄÁÉ ÉËÉÊÏÓ ÃÀ ÅÉÂÏÍÄÁ ÒÀÙÀÝ ÀáÀËÓ, ÌÀÂÀËÉÈÀÃ ÂÏÂÏÍÄÁÓ ÝÄÊÅÀÛÉ - "ãÖÈÀ", ÌßÚÄÌÓÉÓ ãÉÍãÉËÀ ØÖÃÄÁÉ ÃÀÅÄáÖÒÄ - ÀÓÄ ÒÏÌ, ÊÏÓÔÉÖÌÉÓ ÃÉÆÀÉÍÉ ÜÄÌÈÅÉÓ ÓÀÉÍÔÄÒÄÓÏ ÃÀ ÍÀÝÍÏÁÉ ÓáÄÒÏÀ.

ÉËÉÊÏ ÞÀËÉÀÍ ÌÏÓßÏÒÄËÖÒÉÀ, ÐÒÏ×ÄÓÉÏÍÀËÉ ÌÏÝÄÊÅÀÅÄÀ, ÀØÅÓ ÀÌÏÓËÉÓÀÈÉ ÓÌÄÍÀ ÃÀ ÖÊÒÀÅÓ ÜÅÄËÀ ÉÍÓÔÒÖÌÄÍÔÆÄ. 11 ßËÉÃÀÌ ÓÝÄÍÀÆÄÀ, ãÄÒ ÊÉÃÄÅ ÁÀÅÛÅÀ, ÃÉÃÉ ÉËÉÊÏ, ÌÏÄÓßÒÏ ÌÉÓ ÝÄÊÅÀÓ, ÈÖÌÝÀ ÓÀÊÖÈÀÒÉ ÂÆÉÈ ÓÉÀÒÖËÉÓ ÓÖÒÅÉËÌÀ ÉÂÉ ÌÀÙÀËÉ ÊËÀÓÉÓ ØÏÒÄÏÂÒÀ×ÀÃ ÀØÝÉÀ ÃÀ ÃÙÄÓ ÀÍÓÀÌÁËÉÓ ÌÈÀÅÀÒÉ ØÏÒÄÏÂÒÀ×ÉÀ.

ÂÀÌáÃÀÒÉ, ÌÏÞÒÀÅÉ, áÏÒÁËÉÓ×ÄÒ ÓÀáÄÆÄ ÌÏÖËÏÃÍÄËÉ ÂÀÌàÅÉÒÅÄËÄ ÌßÅÀÍÄ ÈÅÀËÄÁÉÓ ÂÀÌàÏËÉ ÂÀÌÏáÃÄÅÉÈ, ÌÖÛÀÏÁÉÓ ÃÒÏÓ áÄËÉÓÛÄÛËÉÓÀÓ àÉÒÅÄÖËÉ, ÊÏÐÄÁÛÄÊÒÖËÉ, ÃÀÒÓÀÆÙÅÒÀÅÉ ÄÍÄÒÂÉÉÈ, ÒÏÌÄËÉÝ ÔÀËÙÀÓÀÅÉÈ ×ÀÒÀÅÓ ÒÄÐÄÔÉÝÉÉÓÀÓ ÉÒÂÅËÉÅÌÚÏ×È, ÖÌÝÒÏÓÉ ÉËÉÊÏ, ÁÄÁÉÀ-ÁÀÁÖÉÓ ÃÀ ÌÛÏÁËÄÁÉÓ ÚÅÄËÀ ÓÀÖÊÄÈÄÓÏ ÈÅÉÓÄÁÉÓ ÃÀÌÔÀÅÄÉÀ. ÍÉÍÏÓ ÞÌÀÆÄ ÓÀÖÁÀÒÉ ÄÖáÄÒáÖËÄÁÀ - ÀÒÀ ÉÌÉÔÏÌ, ÒÏÌ ÜÄÌÉ ÞÌÀÀ - ÈÉÈØÏÓ ÈÀÅÓ ÉÌÀÒÈËÄÁÓ - ÌÀÂÒÀÌ ×ÀØÔÉÀ, ÁÄÁÖÀ ÉÚÏ ÐÒÏ×ÄÓÉÏÍÀËÉ áÄËÌÞÙÅÀÍÄËÉ, ÁÄÁÉÀ - ÌÈÀÅÀÒÉ ØÏÒÄÏÂÒÀ×É, ÏÒÉÅÄ ÂÄÍÉÀËÖÒÉ ÌÏÝÄÊÅÄÄÁÉ. ÉËÉÊÏÌ ÄÓ ÈÅÉÓÄÁÄÁÉ ÛÄÉÈÅÉÓÀ, ÒÀÝ ÉÛÅÉÀÈÉÀ. ÉÓ ÀÒÀ ÌÀÒÔÏ ÝÄÊÅÀÅÓ, ÀÒÀÌÀÃ ÐÒÏ×ÄÓÉÏÍÀËÖÒÀÃ ÃÂÀÌÓ ÝÄÊÅÀÆÄ, ÉÌÀÅÃÒÏÖËÀÃ ÌÖÓÉÊÀËÖÒÉ ÀÒÀÍÑÉÒÄÁÉÈÀÝ ÃÀÊÀÅÄÁÖËÉ, ÀØÅÓ ÃÄÖÊÄÁÄËÉ ×ÀÍÔÀÆÉÀ, ÉÃÄÄÁÉ, ÒÏÌËÄËÈÀÝ ßÀÒÌÀÔÄÁÉÈ ÀáÏÒÝÉÄËÄÁÓ...

ØÀËÁÀÔÏÍÉ ÍÉÍÏ áÛÉÒÀÃ ÀÌÁÏÃÀ: - ÊÀÒÂÉ, ÒÏÃÄÓÀÝ ÃÉÍÀÌÉÊÀ ÀÌÀÒÈËÄÁÓ, ÈÖÌÝÀ, ÄÓ ÉÛÅÉÀÈÉÀ.

- ÉËÉÊÏÓ ÛÄÌÈáÅÄÅÄÅÀÛÉ ÃÉÍÀÌÉÊÀÌ ÍÀÌÃÅÉËÀÃ ÂÀÀÌÀÒÈËÀ!

ÉËÉÊÏ, ãÄÒ ÊÉÃÄÅ ÌÏÚÅÀÒÄÖË ÓßÀÅËÉÓÀÓ, ÌÉáÌÏÃÀÈËÉÀÍ ßËÉÄÁÛÉ, àáÉÃÀÅÄÁÉÃÉË ÙÀÌÉÓ ÊËÖÁÄÁÛÉ ÛÏÖ ÐÒÏÄÒÀÌÄÁÓ ÃÄÃÄÂÌÄÁÃÀ ÊÉÛÃÄ ÌÏÍÀßÉËÄÏÁÓ; ÌÖÛÀÏÁÃÀ ÈÄÀÔÒÛÉ "ÒÀÃÂÀÍÀÝÀ", ÄÒÈÒÀÃÄÓ ÈÄÀÔÒÛÉ - ÛÀÒÏÅÄÈÀÍ. ÃÙÄÌÃÄ ÈÀÍÀÌÛÒÏËÏÁÓ ÀÌÓÒÀÒÃÀÌÉÓ ÝÄÊÅÉÓ ÈÄÀÔÒÉÓ áÄËÌÞÙÅÀÍÄËÈÀÍ - ÌÀÒÔÏÝ ÄÒÈ áÄËÈÀÍ - 1994-ÛÉ ÌÀÍ ÃÀÃÂÀ "ÛÀÅÉ ÆÙÅÉÓ" ÝÄÊÅÄÁÉ, ÛÀÒÛÀÍ - "ÊÀÅÊÀÓÉÖÒÉ ÝÄÊÅÄÁÉ". ÏÒÉÓÀÌÉ ÒÄÐÄÔÉÝÉÀ ÃÀ ÓÐÄØÔÀÊËÉÓ, ÈÖ ÛÏÖ ÐÒÏÄÒÀÌÉÓ ÌÏÍÀáÀÆÉ ÌÆÀÃ ÀÒÉÓ. ÒÏÂÏÒÝ ÚÅÄËÀ ÍÉàÉÄÒÉ ÛÄÌÏØÌÄÃÉ, ÉËÉÊÏ ÀÌ ÓÀÌÖÛÀÏÆÄ ÀÒ ÓÀÖÁÒÏÁÓ, ÀÒ ÌÉÄÜÍÉÀ ÓÀÒÉÊÏÆÖËÀÃ. ÓÀÌÀÂÉÄÒÏÃ ÉÍÌÉÃÄÀ, ÒÏÃÄÓÀÝ ÀáÓÄÍÄÁÀ ÌÉÓ ÐÒÏØÔÄÁÓ, ÂÀÍÓÀÊÖÈÒÄÁÉÈ ÖÝáÏ ÓÉÔÚÅÄÁÓ - "×ÏËÊËÏÒÉÊÀ"...

ßÉÍ, ßÀÒÓÖËÉÓÊÄÍ

ÓÀÛÖÀËÏ ÃÀ Ö×ÒÏÓÉ ÀÓÀÊÉÓ ÈÀÉËÉÓÖÒ ÓÀÆÏÂÀÃÏÄÁÀÓ ÛÄÛ×ÏÈÄÁÉÓ ÓÀÃÂÀÌ ãÄÒ ÊÉÃÄÅ ÛÄÒÛÄÍßÉÍ ÂÀÃÀÓÀÒÀ, ÒÏÃÄÓÀÝ ÖÌÝÒÏÓÉ ÓÖáÉÛÅÉËÄÁÉ, ÀáÀËÉ ÓÀÉÓÔÒÀÃÏ ÐÒÏÂÒÀÌÉÈ, ×ÉËÀÒÌÏÍÉÉÓ ßÀÒÃÂÀÍÃÍ: ÐÉÒÅÄËÉ, ÊËÀÓÉÊÖÒÉ ÂÀÍÚÏ×ÉËÄÁÉÓ ÛÄÌÃÄÂ, ÌÄÏÒÄ ÍÀßÉËÛÉ ÖÝÍÀÖÒÉ ÒÀÌ áÃÄÁÏÃÀ - ØÀËÁÀÔÏÍÉÉÓ ÚÌÀßÅÉËÄÁÉÓ ÌáÀÒÃÀÌáÀÒ ×ÄáÉÓ ÜÀÊÅÒÄÁÓ ÃÀÖÃÂÀÒÏÌÄË ÒÉÔÌÛÉ ÀÓÒÖËÄÁÃÍÄÍ, ÃÀ ÌßÚÄÌÓÉÓ ØÖÃÄÁÉÓ áÖàÖàÄÁÉÈÀ ÈÖ ÌÏÜÉÈÖËÉ ÊÀÍàÄÁÉÓ ÃËÄÅÒÄÁÉÈ, ÓÝÄÍÀÆÄ ØÀÒÁÏÒÁÀËÀÓ ÀÔÒÉÀËÄÁÃÍÄÍ. ÓÀÆÏÂÀÃÏÄÁÉÓ ÐÉÒÅÄËÉ ÒÄÀØÝÉÀ "ÒÉÅÄÒÓ ÃÀÍÓÉÓ" ÂÀÌáÓÄÍÄÁÀ ÉÚÏ - ÀÉ, ÀÖÅÍÄÍ ÀáÀËÂÀÆÒÃÄÁÉ ÌÏÃÀÓ, ÛÄÒÚÅÍÄÍ ÁÄÁÉÀ-ÁÀÁÖÀÓ ÃÀÍÀÔÏÅÀÒÉ ÃÀ ÉÒËÀÍÃÉÖÒÉ ÍÀÝÉÏÍÀËÖÒÉ ÁÀËÄÔÉÓ ÌÉÁÀÞÅÉÓ ÆÄÀ ÀÒÜÉÄÓ ÌÏ!

- ÞÀËÉÀÍ ÌÀÙÉÆÉÀÍÉÀÓ "ÒÉÅÄÒ ÃÀÍÓÉÀÍ" ÛÄÃÀÒÄÁÀ, ÈÖÌÝÀ ÓÀÆÏÂÀÃÏÄÁÉÓ ÄÓ ÒÄÀØÝÉÀ ÀÒ ÌÀÊÅÉÒÅÄÁÓ - ÒÏÃÄÓÀÝ ÄÒÏÅÍÖËÉ ÌÄÌÊÅÉÃÒÄÏÁÉÓ ÃáÉÆÉ, ÂÄÍÉÀËÖÒÏÁÉÓ ÃÀ ÏÒÉÂÉÍÀËÏÁÉÓ ÆÙÅÀÒÓ ÂÀÃÀ ÓÀÛÉÛÉÀ. ÌÀÂÒÀÌ ÀÍÓÀÌÁËÉ ÅÄÒ ÉÀÒÓÄÁÓ ÌáÏËÏÃ ßÀÒÓÖËÉÓ ×ÏÌÄÁÉÈ, ÌÀÓ, ÒÏÂÏÒÝ ÚÅÄËÀ ÝÏÝáÀË ÏÒÂÀÍÉÆÌÓ, ÂÀÍÅÉÈÀÒÄÁÀ ÃÀ ÄÐÏØÉÓ ÌÏÈáÏÅÍÄÁÉÓ ÛÄÓÀÁÀÌÉÓÀÃ ÂÀÒÃÀØÌÍÀ ÓàÉÒÃÄÁÀ.

ÍÀÌÃÅÉËÉ ×ÏËÊËÏÒÉ ÌÉÍÃÀ ÃÀÅÉÍÀáÏ, ÀÒÀÀ ÌÀÓÆÄ ÀÙÌÏÝÄÍÄÁÖËÉ ÓÔÉËÉÆÀÝÉÀ, ÀÒÀÌÄÃ ÌÈÄËÉ ÓÉÝÏÝáËÉÓ ÀÓÀáÅÀ, ÒÏÌÄËÉÝ ÂÀÌÏáÀÔÖËÉÀ ÌÖÓÉÊÉÈ, ÐËÀÓÔÉÊÉÈ ÃÀ ÓÉÔÚÅÉÈ. ÀÌÉÔÏÌÀÝ ÒÏÌ ÛÄÍÀÒÜÖÍÃÄÓ ÀÍÓÀÌÁËÉÓ ÌÈÀÅÀÒÉ ÌÀáÀÓÉÀÈÄÁËÏÁÀ - ÓÉÝÏÝáËÄ, ÒÏÌÄËÉÝ ÚÅÄËÀ ÈÀÏÁÉÓ ÌÀÚÖÒÄÁÄËÓ ÄÀáËÏÄÁÀ ÃÀ ÀÒÀ ÌáÏËÏÃ ÌÖÆÄÖÌÉÓ ÄØÓÐÏÍÀÔÉ.

ÍÄÁÉÓÌÉÄÒÉ ÝÄÊÅÀ, ÒÀÝ ÓÝÄÍÀÆÄ ÉÃÂÌÄÁÀ, ÅÉÍÌÄÓ ÄÊÖÈÅÍÉÓ ÃÀ ÀÌ ÛÄÌÈáÅÄÅÀÛÉ ÓÄÒÉÏÆÖËÉ ÌÀÒÈÅÀ, ÊÏÍÔÒÏËÉ ÓàÉÒÃÄÁÀ. ÀÍÓÀÌÁËÉÓ ÌÈÀÅÀÒÉ ØÏÒÄÏÂÒÀ×ÉÓ ÖÌÈÀÅÒÄÓÉ ÌÉÆÀÍÉ ÊÉ ÛÄÍÀÒÜÖÍÄÁÀÀ ÃÀ ÂÀÍÅÉÈÀÒÄÁÀÀ.

ÍÆÄ ÛÊÀÉÃÄÁÀ ÌÄÌÊÅÉÃÒÄÏÁÀ ÓÒÖËÉ ÀÌÏÛËÏÁÄÁÉÈ: ÊÏÍÝÄÒÔÄÁÉ ÌÓÏ×ËÉÏÓ ÝÍÏÁÉËÉ ÓÝÄÍÄÁÆÄ, ÂÀÓÔÒÏËÄÁÉ, ÓÀÄÒÈÀÛÏÒÉÓÏ ×ÄÓÔÉÅÀËÄÁÉ, ÊÏÍÊÖÒÓÄÁÉ...

ÍÆÄ ÈÄÀÔÒÀËÖÒ ÌÀÃÀÍÉÓ ÓÔÉËÉÆÀÝÉÀÓ ÛÄÌÏØÌÄÃÄÁÀ ÝÄÊÅÉÓ ÓÀÛÖÀËÄÁÄÁÉÈ, ÃÀ ÀÒÀ ÌáÏËÏÃ ×ÏËÊËÏÒÖËÉ ÌÀÓÀËÉÈ. ÀØ ÀÖÝÉËÄÁÄËÉÀ ÃÀÉÝÅÀÓ ÓÀÆÙÅÀÒÉ ÄÈÍÏÂÒÀ×ÉÖË ÓÉÆÖÓÔÄÓÀ ÃÀ ÈÄÀÔÒÀËÖÒ ÐÉÒÏÁÉÈÏÁÀÓ ÛÏÒÉÓ.

ÍÆÄ ÖÝáÏÄËÉ ÓÐÄØÔÀÊËÄÁÉ ÃÀ ÛÏÖÄÁÉ ÌÉÃÉÓ, ÒÏÌËÄÁÉÝ ÌÀÚÖÒÄÁËÉÓ ÃÉÃÉ ÉÍÔÄÒÄÓÉÈ ÓÀÒÂÄÁËÏÁÓ. ÀÌÉÔÏÌ ÂÀÀÜÍÃÀ ÉÃÄÀ ÌÄÏÒÄ ÂÀÍÚÏ×ÉËÄÁÉÓÀ - ÛÏÖ ÐÒÏÂÒÀÌÉÓÀ, ÒÏÌÄËÉÝ ÀÌ ÄÔÀÐÆÄ ÖÊÅÄ ÃÀÓÒÖËÄÁÖËÉÀ.

ÍÀÌ ÌÆÀÃ ÀÒÉÓ ØÀÒÈÖËÉ ÝÄÊÅÉÓ ÓÀÄÒÈÀÛÏÒÉÓÏ ×ÄÓÔÉÅÀËÆÄ ÌÏÓÀßÅÄÅÀÃ, ÃÀ ÌÏÍÀßÉËÄÏÁÉÓ ÌÉÆÍÉÈ ÛÄÌÖÛÀÅÄÁÖËÉÀ ÀáÀËÉ ÍÏÌÒÄÁÉ.

ÍÀÌÃÅÉËÀÃ, ÒÏÂÏÒÝ ÌÀÈ ÀÌÁÏÁÄÍ, ÌÀÚÖÒÄÁÄËÓ ÌÏÄßÏÍÀ, ÒÀÃÂÀÍ ÛÏÖ "ÌÄÏÒÄ ÍÀßÉËÉ" ÀÍÓÀÌÁËÉÓ ÓÀÅÉÆÉÔÏ ÁÀÒÀÈÀÃ ÉØÝÀ.

ÍÀ ÃÀ "×ÏËÊËÏÒÉÊÀ" - ÓßÏÒÄÃ ÄÓ ÀÒÉÓ ÉÓ ÓÀáÄËÉ, ÒÏÌËÉÈÀÝ ÀáÀË ÐÒÏÄØÔÓ ÌÏÉÍÀÈËÀÅÄÍ.

ÂÖËßÒ×ÄËÏÁÉÈ ÃÀ ÉÌÄÃÉÈ, ÒÏÌ ÌÀÈÉ ÛÄÌÏØÌÄÃÄÁÀ ÊÉÃÄÅ ÃÉÃáÀÍÓ ÂÀÀáÀÒÄÁÓ ÌÀÚÖÒÄÁËÄÁÓ, ÃÀÅÄÌÛÅÉÃÏÁÄÈ ÜÅÄÍÓ ÓÖáÉÛÅÉËÄÁÓ ÃÀ ÌÀÈ ÀáÀË ÃÀÃÂÌÀÓ ÌÏÅÖËÏÝÀÅÈ.

- ÞÀËÉÀÍ ÌÀÙÉÆÉÀÍÉÀ - ÀÌÁÏÁÓ ÍÉÍÏ - ÁÒÏÃÅÄÉ ÛÏÖ ÓÀÄÒÈÏÃ ÌÉÄÊÖÈÅÍÄÁÀ ÝÄÊÅÉÓ ÉÌ ÓÔÉËÓ, ÒÏÌËÉÈÀÝ ÃÙÄÓ ÌÈÄËÉ ÌÓÏ×ËÉÏ ÝáÏÅÒÏÁÓ. ÀÌÉÔÏÌÀÝ ÅÀÌÁÏÁ, ÒÏÌ "ÒÉÅÄÒ ÃÀÍÓÉÓ" ÀÒÉÓ ÖÌÀÙËÄÓÉ ÃÏÍÉÓ ÛÏÖ ÃÀ ÉÓ ÌÉÂÅÀÒÓ - ÓÄÒÉÏÆÖËÉ ÁÉÆÍÄÓÉÝ ÀÒÉÓ ÃÀ ÓÀÍÀáÀÏÁÀÝ.

ÍÆÄ ÖÊÅÄ ÌÉÌÃÉÍÀÒÄÏÁÓ ÌÖÛÀÏÁÀ, ÃÀ ÌÀÚÖÒÄÁÄËÉ ÌÀËÄ ÉáÉËÀÅÓ ÝÄÊÅÉÓ ÀáÀË ÄÒÈÏÁËÉÏÁÀÓ.

ÓÉÀÌÀÚÉÓ ÂÀÒÞÍÏÁÄÁÉÈ ÉÅÓÄÁÀ! ÀÌÀÍ ÛÄÄØÌÍÀÅÄÍÀ ÖÌÝÒÏÓ ÉËÉÊÏÓ "ÀÓÓÀ ×ÀÒÈÉ" – ØÀÒÈÖËÉ ÍÀÝÉÏÍÀËÖÒÉ ÁÀËÄÔÉÓ ÓÀÊËÏÁ ÅÄÒÓÉÀ, ÃÉÃÊÏÈÄÁÖËÀÃ ÂÀÃÀÌÖÛÀÅÄÁÖËÉ "×ÏËÊËÏÒÄÁÉÈ" ßÏÃÄÁÖËÉ ßÀÒÌÏÃÂÄÍÉÓ ÌÉáÄÃÅÉÈ. ÃÀ, ÒÏÂÏÒÝ ÆÀÍÂÄ ÖÁÒÀËÏ "ÒÀÓÔÀ×ÀÒÉÓ" ÍÄÀÃÀÖÒÉ ÀÙÌÏÀÜÉÍÄ, ÉÓÄ ÀÌÀÝ "ÍÏÀ-ÍÏÀÛÉ" ÈÖ "ÀàÀÒÀ ÌÉÒÆÄÁ äÏËÛÉ" ÛÄÊÒÄÁÉËÉÀ ÓÐÏÒÔÖË ÊÏÓÔÉÖÌÄÁÛÉ ÂÀÌÏßÚÏÁÉËÉ "ÓÖáÉÛÅÉËÄÁÉÓ" ÒÉÔÌÉ.

ÁÄÅÒÉ ÓÀÉÍÔÄÒÄÓÏ ÓÀÌÖÛÀÏ ÌÏÉÍÀáÄÁÀ, ÌÀÂÒÀÌ ÀÌÄÅÄ ÄÒÈÏÃ ÖÍÃÀ ÃÀÅÉÌÀáÓÏÅÒÏÈ ÀØÄ: ÛÏÖ ÐÒÏÂÒÀÌÀ ÊÖËÉÓÄÁÓ ÌÉÙÌÀ ÌÉÃÉÓ, ÃÀ ÄÓ ÀÒÉÓ ×ÏËÊËÏÒÉÓ ÌÏÌÀÅËÉÓ ÍÀßÉËÉ ÃÀ ÍÄÁÉÓÌÉÄÒÉ ÝÄÊÅÉÓ ÖÌÀÙËÄÓÉ ÌÉÆÀÍÉ.

ÛÄÌÃÄÂÉ ÓÀÌÖÛÀÏ ÊÉ ÌÀÌÀÈ ßÉÍ ÖÃÂÀÈ. ÒÏÂÏÒÝ ÌÉÈáÒÄÓ, ÌÉÉÈÝÄÍ ÃÀ ßÀÒÌÀÔÄÁÀ ÌÏÉÔÀÍÀÓ ÀÍÓÀÌÁËÓ. ÈÀÍ ÃÀ ÌÈÀÅÀÒÉ ÓÀÉÃÖÌËÏÄÁÀ ÌÀÈ ßÄÈÉ, ÛÄÓÀÍÉÛÍÀÅÉ ÓÔÉËÉÓ ÌÏÍÀáÅÀ ÀÒÉÓ.

- ÊÉ, ÌÄÝ ÅÌÀÉÔÄÒÄÓÄÁÓ ÄÓ ÓÏÝÉÀËÖÒÉ ÃÉÍÀÌÉÊÀ – ÀÙÍÉÛÍÀÅÓ ÉËÉÊÏ. ÜÅÄÍÉ ÓÀÌÖÛÀÏ ÌÀÙÀËÉ ÃÏÍÉÓ ÌÏÈáÏÅÍÀÓ ÀÊÌÀÚÏ×ÉËÄÁÓ, ÌÀÂÒÀÌ ÀÒÀ ÌáÏËÏÃ ÄÓ. ÄÓÄÝ ÅÉÍÃÏÃÉ ÝÏÔÀÈÉ ÈÀÅÄÁÖÒÄÁÀ ÃÀ ÃÉÃÉ ÌÏÁÉËÉÆÀÝÉÀ.

ÂÀÍÄÁÉÈ ÃÀÌÏÊÉÃÄÁÖËÉ ÌÄÖÁÒÄ ÃÀ ÆÏÂÀÃÀÃ ÜÅÄÍÓ ÂÖËÉÓ ÃÀÌÏÊÉÃÄÁÖËÄÁÀ ÌÄÂÒÞÍÏÁÀ ÛÄÌÝÄÁÀ. ÄÓ ÌÏÃÉÓ ÓßÏÒÄÃ ÀÌ ÝÄÊÅÉÓ ÔÒÀÃÉÝÉÉÃÀÍ, ÒÏÌËÉÓ ÛÄÍÀÒÜÖÍÄÁÀÝ ÀÖÝÉËÄÁÄËÉÀ.

ÓÀÌÀÂÉÄÒÏÃ, ÀáÀËÂÀÆÒÃÀ ÌÀÚÖÒÄÁËÄÁÓ ÛÏÒÉÓ ÝÄÊÅÀ ÌÄÓÀÌÄ ÐËÀÍÆÄ ÂÀÃÀÅÉÃÀ, ÃÀ ÌÏÈáÏÅÍÀ "×ÏËÊËÏÒÉÊÀÆÄ" ÌÀÓÛÔÀÁÖÒÀÃ ÛÄÌÝÉÒÃÀ.

ÞÀËÉÀÍ ÌÀÍÀ, ÓÉÒÈÖËÄÄÁÈÀÍ ÃÀÊÀÅÛÉÒÄÁÖËÉ ÓÉÔÖÀÝÉÀ ÛÄÉØÌÍÀ, ÌÀÂÒÀÌ ÓÖáÉÛÅÉËÄÁÉÓ ÂÀÌÏÝÃÉËÄÁÀ ÂÅÉÜÅÄÍÄÁÓ, ÒÏÌ ÚÅÄËÀÓ ÃÀ ÚÅÄËÀ ÃÏÍÉÓ ÓÝÄÍÀÆÄ ÝÄÊÅÀ ÛÄÉÞËÄÁÀ ÃÀÅÉÍÀáÏÈ.

ÓÀÁÏËÏÏÃ, ÓÝÄÍÉÃÀÍ ÌÏÃÉÓ ÉÌÄÃÉ - ÝÄÊÅÀ ÚÅÄËÀÆÄ ÌÄÔÀÃ ÓÝÄÍÀÆÄ ÝáÏÅÒÏÁÓ, ÃÀ ÓÝÄÍÀÆÄ ÀÒÓÄÁÖËÉ ÝÏÝáÀËÉ ÝÄÊÅÀ ÌÀÚÖÒÄÁËÉÓ ÂÖËÛÉÝ ÝáÏÅÒÏÁÓ.

ÍÖ ×ÉØÒÏÁÓ, ÒÏÌ ÒÀËÊÅÄÁÀ ÓÉÀÌÀÚÉÓ ÂÀÒÞÍÏÁÄÁÉÈ ÉÅÓÄÁÀ! ÀÌÀÍ ÛÄÄØÌÍÀÅÄÍÀ ÖÌÝÒÏÓ ÉËÉÊÏÓ "ÀÓÓÀ ×ÀÒÈÉ" – ØÀÒÈÖËÉ ÍÀÝÉÏÍÀËÖÒÉ ÁÀËÄÔÉÓ ÓÀÊËÏÁ ÅÄÒÓÉÀ, ÃÉÃÊÏÈÄÁÖËÀÃ ÂÀÃÀÌÖÛÀÅÄÁÖËÉ "×ÏËÊËÏÒÄÁÉÈ" ßÏÃÄÁÖËÉ ßÀÒÌÏÃÂÄÍÉÓ ÌÉáÄÃÅÉÈ. ÃÀ, ÒÏÂÏÒÝ ÆÀÍÂÄ ÖÁÒÀËÏ "ÒÀÓÔÀ×ÀÒÉÓ" ÍÄÀÃÀÖÒÉ ÀÙÌÏÀÜÉÍÄ, ÉÓÄ ÀÌÀÝ "ÍÏÀ-ÍÏÀÛÉ" ÈÖ "ÀàÀÒÀ ÌÉÒÆÄÁ äÏËÛÉ" ÛÄÊÒÄÁÉËÉÀ ÓÐÏÒÔÖË ÊÏÓÔÉÖÌÄÁÛÉ ÂÀÌÏßÚÏÁÉËÉ "ÓÖáÉÛÅÉËÄÁÉÓ" ÒÉÔÌÉ.

áÀËÄÁÖËÄÁÉ! ÐÉÒÉØÉÈ, ÌÏÌÀÅËÖÉ, ÔÄØÍÏËÏÂÉÖÒ ÓÀÖÊÖÍÄÛÉ, ÓÉÝÏÝáËÉÓ ÓÀÛÖÀËÄÁÀ ÌÉÄÅÀÍÉàÄÁÉ!

ÉÓÔÏÒÉÀ ÌÄÏÒÃÄÁÀ, ÅÄÍÀÌÃÀÍ ÃÙÄÓ ÊËÀÓÉÊÀÃ ßÏÃÄÁÖËÉ ÐÒÏÂÒÀÌÀ, ÏÃÄÓÙÀÝ ÉÝÄÍÃÀ ÂÀÍÓÀáÉÌÖÒÉ, ÃÉÃÉ ËÄÂÄÍÃÄÁÉÓ ÌÉÍÉÌÀËÉÓÔÖÒÉ ÓÀ×ÖÞÅÄËÉ. ÃÙÄÓ ÊÉ ÌÀÈ ÐÏÐÖËÀÒÏÁÀ ÀáÀËÂÀÆÒÃÀÈÀ ÛÏÒÉÓ ÖÐÒÄÝÄÃÄÍÔÏÃ ÂÀÉÆÀÒÃÀ. ÀÌÀÓ ÖÌÈÀÅÒÄÓÀÃ ÉÓ ÂÀÍÀÐÉÒÏÁÄÁÓ, ÒÏÌ ÓÖáÉÛÅÉËÄÁÉ "ÓÀÌÖÆÄÖÌÏ" ÄØÓÐÏÍÀÔÉÃÀÍ ÝÏÝáÀË ÌÏÅËÄÍÀÃ ÉØÝÀ. ÀÌÀÓ ÌÏßÌÄÏÁÓ ÓÀÆÙÅÀÒÂÀÒÄÈ ÂÀÓÔÒÏËÄÁÉÓ ÌÀÓÛÔÀÁÉ ÃÀ ÀØÀÖÒÉ ÌÀÚÖÒÄÁËÉÓ ÃÉÃÉ ÉÍÔÄÒÄÓÉ, ÃÀ ÀÌ ßÄËÓ ÀÍÓÀÌÁËÉ ÓÀÄÒÈÏÃ ÃÀÃÂÀ ÓÒÖËÉÀÃ ÀáÀË ÅÄÒÓÉÀÆÄ.

ÓÉßÌÉÍÃÄÄÁÉÓ ÌÚÅÄËÀÁÉ

ÍÉÍÏÓ ÃÀ ÉËÉÊÏÓ ÚÏÅÄËÃÙÉÖÒÏÁÀ ÉÓ ÁÀÆÉÀ, ÒÏÌËÉÈÀÝ ÐÀÔÒÉÏÔÉÆÌÉÓ ÓÉÝÏÝáËÉÓÄÖËÉ ÂÀÍÝÃÀÓ ÖÃÂÄÓ ÓÀ×ÖÞÅËÀÃ ÃÀ ÀÌÉÓ ÉÓÄÍÉ ÓÉßÌÉÍÃÄÄÁÉÓ ÌÚÅÄËÄÁÓ ÄÌÓÂÀÅÓÄÁÉÀÍ, ÒÏÌËÄÁÉÝ ÌÏÙÅÀßÄÏÁÀÓ ÀÒÀÓÃÒÏÓ ÛÄÄÐÀÒÄÁÀ ÓÉÚÀËÉÓÀ ÃÀ ÓÉÝÏÝáËÉÓ ÂÀÌÀÒãÅÄÁÉÓ ÓÀÆÙÅÀÒÆÄ...

ÂÀÍÚÏ×ÉËÄÁÉÓ ÃÀÌÈÀÅÒÄÁÉÓ ÛÄÌÃÄÂ ÓÀÆÏÂÀÃÏÄÁÀ ÃÉÃáÀÍÓ ÀÒ ÉÛËÄÏÃÀ. ÒÏÂÏÒÝ ÜÀÍÓ, ÀÍÓÀÌÁËÉ ÊÉÃÄÅ ÃÉÃáÀÍÓ ÉÀÒÓÄÁÓ ÃÀ ÊÉÃÄÅ ÁÄÅÒ ÀáÀË ÓÉÀáËÄÓ ÛÄÂÅÈÀÅÀÆÏÁÓ.

ÍÖ ×ÉØÒÏÁÈ, ÒÏÌ ÀÌÉÈ ÃÀÓÒÖËÃÄÁÀ: ÞÀËÉÀÍ ÌÀËÄ ÃÀÁÒÖÍÃÄÁÉÀÍ - ÀáÀËÉ ÐÒÏÂÒÀÌÉÈ, ÀáÀËÉ ÉÃÄÄÁÉÈ, ÀáÀËÉ ÌÏÌÀÅËÉÈ.

ÓÄÆÏÍÉ ÉáÓÍÄÁÀ, ÃÀ ÌÀÚÖÒÄÁÄËÓ ÊÅËÀÅ ÌÏÄËÉÓ ÝÄÊÅÀ, ÒÏÌÄËÉÝ ÊÉÃÄÅ ÄÒÈáÄË ÃÀÀÌÔÊÉÝÄÁÓ, ÒÏÌ "×ÏËÊËÏÒÉ" ÌÏÃÖÒÉÝ ÛÄÉÞËÄÁÀ ÉÚÏÓ.

ÍÆÄ ÖÊÅÄ ÛÄÌÃÄÂÉ ÍÀßÉËÉ - ÂÀÆÀ×áÖËÉÓ ÂÀÓÔÒÏËÄÁÉ ÃÀ ÀáÀËÉ ÃÀÃÂÌÄÁÉ.

ÓÉÀÌÀÚÉÓ ÂÀÒÞÍÏÁÄÁÉÈ ÉÅÓÄÁÀ! ÀÌÀÍ ÛÄÄØÌÍÀÅÄÍÀ ÖÌÝÒÏÓ ÉËÉÊÏÓ "ÀÓÓÀ ×ÀÒÈÉ" – ØÀÒÈÖËÉ ÍÀÝÉÏÍÀËÖÒÉ ÁÀËÄÔÉÓ ÓÀÊËÏÁ ÅÄÒÓÉÀ, ÃÉÃÊÏÈÄÁÖËÀÃ ÂÀÃÀÌÖÛÀÅÄÁÖËÉ "×ÏËÊËÏÒÄÁÉÈ" ßÏÃÄÁÖËÉ ßÀÒÌÏÃÂÄÍÉÓ ÌÉáÄÃÅÉÈ.

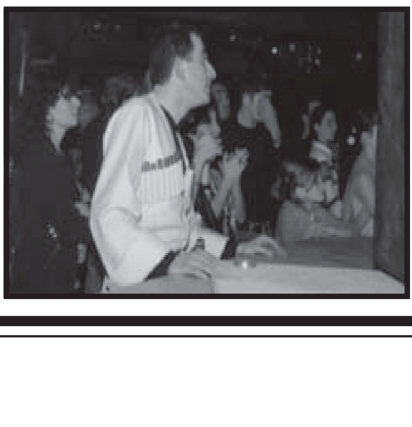

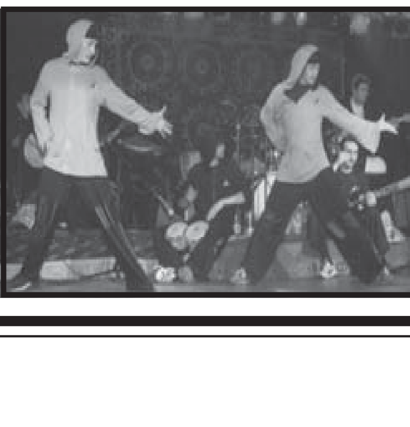

ზუბალაშვილები

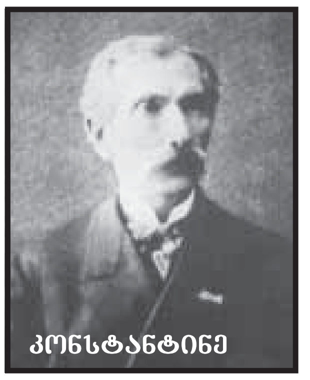
კონსტანტინე

იაკობი

დავითი

ლევანი

პეტრე

სტეფანე

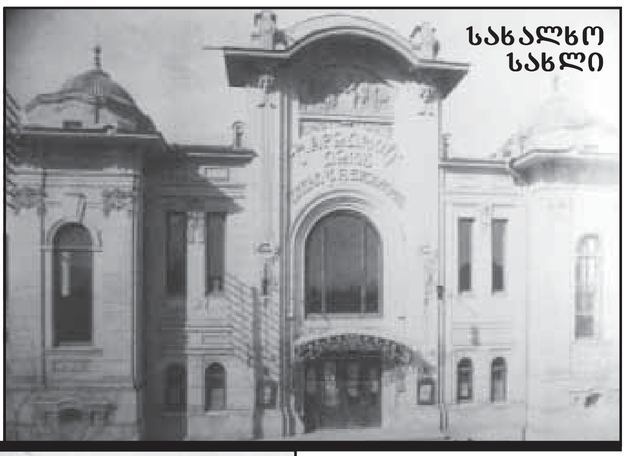
სახალხო სახლი

ხელოვნების სახელმწიფო მუზეუმი

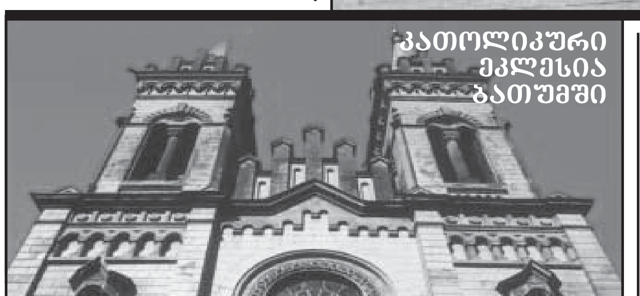
კათოლიკური ეკლესია ბათუმში

ამჟამინდელი ბავშვთა საავადმყოფო

ზუბალაშვილები

<<10ÂÅ. ...ÖÍÉÊÀËÖÒ ÍÉÌÖÛÀÁÓ ×ÉÈÁÃÀ. ÌÉÓ ÊÉÈËÀØÝÉÀÛÉ: ÐÉÊÀ-ÒÏÓ, ÃÃÀÁÓ, ÖÀÆÀÍÉÓ, ÌÀÉÏÓ, ÌÀ-ÖÉÓÉÓ, ÌÏÍÁÓ, ÌÏÍÖÉÛÀËÉÓ, ÖÏ-ÃÀÍÉÓÀ ÃÀ ÓáÅÀÈÀ ÍÀÌÖÛÀÒÀÅÉ ÉÚÏ. ÌÀÂÒÀÌ, ÖÏÃÀÏÝ ØÀËÀÀ-ÖÏÍÌÀ ÖÀÓÏÌ ÌÏÃÀÉÊÀÒÏÌ, ÀÓÈ-ÌÀ ÓÀÃÃÖÒÀ ÛÀÌÉáÀÅÀÌ ÚÃÀ ËÀ-×ÀÓÉ ÃÀÃÀÅÊÀÒÂÀÉÍ. ÐÀÓÊÉÃÉÓ ÐÏËÉÝÉÉÓ ÌÉÀÒ ÃÆÉÃÀÀÓÉ ÉÁ-ÊÏÁÉÓ ÁÉÍÉÓ ÌÞÀÒÝÃÃÉÀÉ ØÀÒ-ÊÃÀËÀÉ ÀÙÌÏÜÃÍÃÍ. ÂÀÝÀÝá-ËÀÁÀÓÉ ÉÆÌÏÁÓ ÁØÃÉÓ ÌÈÚÃÉÚ-ÄÉÓÀÅÉ ßÀÌÏÙÉÀ ÀÍÃÀÞÉ ÃÀ ÓÀ×ÒÀÍÂÄÈÉÓ ÓÀÓÀÒÃÂÉÓ ÌÀ ÛÀ-ÖÝÄËÀ. ÁÓ ÉÓÖÏÒÉÀ ÓÀØÀÒÈÂÃÀ ÈÏÛÉ ÃÃÀÓÖÌÀÓÉÀ ÀÆÃÀÊÉÈÀ ÈÀÚÄÛÉÉÌÀ ÞÀÒÀÃÃÀ ÒÀÌÁÏ ØÀËÀÀÒÏÍ ÓÀÓÏ. - ÀÌ ÀÌÀÁÀÓ ÌÀÌÀ ÞÀËÉÁÌ ÂÀÍÉÝÃÊÀ ÃÀ ÌÀÝ ÃÙÀÌÃÀ ÌßÚÃÀÁÀ ÃÏËÉ - ÂÅËÉá-ÒÀ ÌÀÍ.

ÓÏËÏÌÀÊÛÉ, ÃÙÀÃÀÍÃÃÏËÉ àÏÌÏÞÉÓÀ ÃÀ ÂÀÒÃÀÈÉÓ ØÓÙÀÃÓ ÌÉÃÀÌ ÏÀÛÉ ÌÃÃÀÂÀ ÊÀÈÏÌÉÓÏ ÒÀÉ ÓÀÒÀ×ÉÀÌ, ÓÀÃÀÝ ÆÓÀÀÊÀÛ-ÃÉÉÀÃÉ ÉÛÀÍÀÍ ÃÆÓÞÀÓÉÄÍ, ÀÃÀÞÍÃÀ.

XX ÓÀÔÊÖÍÉÓ 20-ÉÀÍ ßËÃÀ-ÛÉ ÂÃÉÞÀÒÝÄÀ ÆÓÃÀÀÈÀÛÃÉÈÉÀ ÌÉÃÀÏ ÉÀÉÊÉÈÖÛÉ ÀÃÃÀÓÉÉ ÀÓÈ-ÀÓÉÉ ÊÀÈÏÌÉÊÖÓÉ ÓÀÞÀÓÉ. ÂÀÌÀÌÌÉÀÌ ÛÃÉ ÌÀÛÉÓ ÓÉÃÉ-ÉÖÓÉ ÏÙÀÛÉ ÌÉÃÃÀÃÀ ÃÀÛÀ-ÉÃÓ. ÁÓ ÌÉÃÃÀÉ, ÞÉÓÉÈÃÃÀÃÀ, ÌÀÈÃÀÊÃÀÀÀ ÛÀÓÞÀÉÉÀÃ. ÓÃÞÓÉÓ ÞÀÌÓ×ÀÓÉ ÀÉÓÃÃÀÌ ÃÀÌÃÀÃÀÃÉÓ ÀÏÀÉÏÍÉ ÊÉ ÓÏÌÃËÚÀÃ ÓÀÓÏÏ-ÓÉÉÓÀ ÈÓ ÆÏØÉÓ ÃÀÂËÃ ÃÀÃÀ-ÆÃÃÀÓ...

ÆÓÒÀ ÈÀÛÃÉËÃÃÓ ØÃÃË-ÌÏØÌÃÃÃÉÓ ÌÀÛÛÀÃÃÉÓ ÍÀÈ-ËÀÃ ßÀÒÌÏÃÃÃÃÍÀ ÓÀÈÉ-ÒÏÌÀ ÂÀÂÉáÃÃÌÈ, ÒÏÌ ÒÀ-

ÂÏ ÈÖÝÉÀÃÉÈ ÀÒÈÉ ÌÀ-ÍÄÈ, 980 ÖÉÌÃÉÓ ÀÒÀÌÉ ÌØ-ÒÏÓ ÂÊÃÉÊÂÂËÍÃÀ ÁÉË ÉÚÏ, ÀÍÓ Ö×ÒÌ ÌÀÓÔÉÃÃÀ ÒÏÌ ÅÃØ-ÀÃÈ, ÓÀàÉÓÌÀ ÆÃÌ ÌÃÉÓÃ-ÃÓÉ ÊÀÌÃÃÃÓ ÀÓÉ ÍÓÉÉÝ ÌÉÃÞÃÀÌÏ ÃÀ ÌÚÀÓ ÃÃÉÉ-ÖÓÃÛÉ ÂÃÃÃÃÃÚÃÀÍÌ ÏÄ.

P.S. ÒÀÌÃÃÍÌÀ ßËÉÓ ßÉÍ ÆÉÃÓÃÃßÃÉÓ ÌÉÃÃÒÌÃÀÌ ÓÀØÀ-ÊÃËÉÒ ÂÃÌÌÍÓÝÀ ÃØÃÏÓ ÝÃÍÓ-ÒÃÛÉ XIX ÓÀÓÊÖÍÉÓ ÌÉßÖÒÃÉÓ ÃÃÃÃÃÃ, ÆÓÃÃÈÃÛÃÉÃÃÃÃÓÃ-ÃÉ ÓÀÃÉÉ, ÓÃÃÃÝ ÓÀØÀÒÈÃÃÉ ÌÓ ÓÃÃËÚÏ ÂÂÍÉÃÃÃÃÃÀ.

ÌÀÝÃÍÓÀÃÉ ØÃÃÉÌÉØÌÌÃÃÃÃÓ ÃÃÒÞÃÃÃÃÃÃÍ..

დავით ჯაფარიძე

შავი კუთხე

ÝÒÃÌÉÉ
ÌÔÒÉÓÈÃÃÓ ÛÉÚÉÓ ÆÃÀÒÉ ÉÚÃÃ,
ÌÏÜÃÒÉÓ ÌÉßÉÓ Ì×ÀÒÃÃÉÉ,
ÌÀÒÔÏÓÖÉÉ, ÒÉÓáÃÉÓ ÊÃÀÌÉÛÉ
ÉÃÃØ ÂÃÒáÀÒÃÉ.
ÌÀáÓÏÀÓ, ÛÚÃÉÀ À×áÃÆÃÃÛÉ
ÓÉÃÃÉÉÉÓ áÌÉÈ ÊÉÏÃÀ,
ÓÀØÀÒÈÅÃËÏÓ ÃÏÉÉ ÉÚÏ,
ÛÀÍ ÒÏÌ ÃÏÉÉ ÂÏÊÉÏÃÀ.
ÀÒ ÉÝÏÃÃÍÀÍ ÛÀÉÉ ×ÀÓÉ,
ÊÀÝÏ, ÌÀÒÈÉÀ ÒÀÉÍÃÏ,
ÀÒÝ À×áÀÆÉÀ ÃÃÀÉÍÃÏ ÃÀ
ÀÒÝ ØÀÒÈÃÃÉÀ ÃÃÀÉÍÃÏ.
ÀÒÝ ÓáÃÉÓÉ ÌÆÉÈ ÉÃÃÝÀÏÉÀ,
ÀÒÝ ÓáÃÉÓ ÍÀÓÖ×ÒÀÉÉÈ,
ÛÃÍ ßÃÓÛÉÉ ÊÀÝÉ ÂÃÉÛÀÒÓ, -
ãÏÃÀ, ÂÃÍÓãÉÓ Ö×ÀÉÉ.

თამაზ ნადარეიშვილის ხსოვნას

ãÃÍÓÖÙ
ÛÀÒÊÃÃÉÍÓÃÃÃÍ

გულნა ყიფშიძე დაგვცილდა

áÀÍÃÞÉÉÃÉ, ÌÞÉÌ ÃÃÃÃÌÚÌ×ÌÃÓ ÛÀÌÃÃÀ ÂÃÒÃÃÉ-ÝÃÃÉÀ ØÀÒÈÖËÉ ÓÀÌÓÀÃÉÃÌ ËÉÉÓÉÓ ÃÒÈ-ÀÒÈÉ ÈÃÃÉÓÃÛÉÉ ßÀÒÌÏÌÃÃÃÉÃÉ, ÌÀÙÖÒÃÃÃÀÈÀ ÖÙÃÒ-ÉÉ ØÃÉÃÃÓÏÉÉ, ÊÏÃ ÌÀÒÃÀÌÉÛÃÃÉÉÓ ÓÀáÃÌÃÉÓ ÓÀÃÃÌÌÀÃÓ ÓÀáÃÉßÃ×ÌË ÆÃÃÃÉÉÓÏÉÉ ÈÃÃÏÒÉÓ ÌÓÃáÉÃÉ, ÓÀØÃÒ-ÈÃÃÉÌÓ ÓÃÃÀËáÉ ÀÒÒÃÓÉÏÓ, ÃÃÓÉÊÍ ÀÍÃÃ×ÀÒÉÞÉÓ ÓÀáÃÉÓ ÞÏÒÃÌÉÉÓ ÞÉÒÃÃÉ ÈÃÞÒÃÃÓÉ - ÀÊÃÉÃ ÚÉ×ÛÉÞÃ.

ÂÃËÉÞÃÌÓ ÖÉÛÃÃÓ, ÌÃÉÃ ßÚÍÃËÃÉÓ ÞÃÉÃÓ ÃÃÃÃÌÃÓ ÈÓ ÃÃÃßÃÃÓ ÓÀÛÀÒÃÌÃÉ, ÆÉÃÍ ÚÉ×ÛÉ-ÞÃ ÖÍÃÃ ÂÃÌÌÃáÌÓ ÀÌ ÌÌÍÓÌÀÍÓÏÉ.

ÌÀÉÃ ßÚÍÃÌÃÉ ÉÚÏ ÞÃÒÃÃÉ ÃÃÃ ÓÏÒÌÞÃÃÍÃ ÌÀÚÛÒÃÃÃÉÃ ÃÓ ÃÃÃÃÃÌÃÃÍ ÌÉÌÃÃÃ ÆÃÃÃÃ...

ეს იყო გუშინ, დღეს კი...

ÃÃÌÌÍáÃÉÃ ÃÌÛÃÃÌÃÃÃÃ ÈÀÃÃÓ ÓÀÛÃÀÒÃ ÌÀÒÃÃÛÃÃÉÃÓ ÈÃÃÒÒÓ... ÌÈÃÉ ØÀÒÈÉÉ ÈÃÃÓÒÃÃ ÃÀ ØÀÒÈÃÉ ÌÀÛÒÃÃÃÃÓ. ÃÉÃÃ Ö×ÃÛÃ ÌÀÒÃÃÉÓÃÃÓ ÊÒÈÃÃÉÉÃÃÃÃ.

ÓÖÉ ÓÀÛÃÝ ÍÃáÃÃÃÒ ßÃÉÛÉ, 5 ÈÃÃÃÒÃÃÉÓ 80 ßÉÉ ÛÃÃÉÓÓÒÉÃÃÃÌÃÃÈ.... ÃÃÓ ÌÏÃÃÓßÀÒÉÈ ÊÉÃÃÃ ÃÓÈÃÃÉ ÓÃßÀÒÌÃ ÌÏÃ×ÃÓÃÃÍÃÉÈ, ÌáÏÉÃ ÃÃÌÏÓÀÉáÏ-ÃÃÒÉ ÓÉÓÛÃÃÃÉÓÃ ÃÃ ÝÒÃÌÉÉÃÃÓ ÃÃßÃÒÃÌ ÌÏÃÃÉßÃÃ.

ÃÉÃÃ Ö×ÃÛÃÞÃ ÖÉÃÃ ÛÃÓÀÒÉÃÃÃ ÃÉÃÓÀÓ ÞÃÌÉÃÌÍÓ ÓÃÉÃÃÓ ÃÃ ÀÒÃÛÃÀÒÉÃÃ-ÒÉÃ ÈÃÃÔÓÃÉÒÓ ÃÃÓÓ ÃÃ ÃÃÉßÙÏ ÀáÃÃÉ ÓÉÝÏÌÝÃÃ, ÒÏÌÃÉÓÃÝ ÌÀÒÃÃÉÓÌÃÃ ÆØÃÉÃ.

გაზეთ "მამულის" რედაქცია ÉÓßÚÃÃÀ ÒÌÌ ÂÃÒÃÃÉÝ-ÃÃÉÀ ÝÏÌÃÉÉÀ ÌÓÃÃÉÉÉÉ, ÊÉÓÃÒÃÉÓÉÍ ÃÃÌÒÓáÓÒ-ÃÉÃÒ ÃÉÓ ÛÃÉÉÉ
ÈÀÈÉÀ áÃÉÃÃÒÀÃ
ÃÀ ÈÀÌÃÃÒÞÌÃÃÓ ÖÚáÃÃÃÃÓ ÃÃÌÒÃÃÃÃÖÉÉÓ ÏãÀáÓ.

მანუჩარ კაჭახიძე გამოთქვამს ღრმა გულისტკივილს გაზეთ „ივერიის“ ყოფილი რედაქტორის
guram WiboSvilis
გარდაცვალებასთან დაკავშირებით და სამძიმარს უცხადებს გარდაცვლილის ოჯახს.

გაზეთ "მამულის" რედაქცია იუწყება, რომ გარდაიცვალა გაზეთ „კვირის პალიტრის“ რედაქტორი
lali gunTeSaSvili
ÃÀ ÈÀÌÃÃÒÞÌÃÃÓ ÖÚáÃÃÃÃÓ ÃÃÌÒÃÃÃÃÖÉÉÓ ÏãÀáÓ.

ახალი წიგნი

კლინტონის "ჩემი ცხოვრებიდან" ამოგლიჯი ქალები, რომლებმაც მერე გაუძლეს ჰილარის ცენზურას

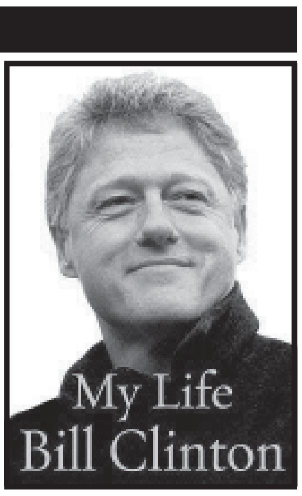

ÀÌÀÒÉÊÉÓ ÛÀÃÒÈÀÃÃÃÉ ÛÒÀÀ-ÁÉÓ ÄØÓ-ÐÒÄÆÉÃÄÍÔÓ ÁÉË ÊËÉÍÔÏ-ÍÓ ÌÀÌÏÀÀÃÉ "ÜÃÌÉ ÝáÏÅÒÄÁÀ", ÃÀÃÀÉÌÃÉÃ, ÀÌÀÃ ÃÃÉÃÓ ÌÏÌÏÃ-ÂÃ. ÀÌÀÍÃÉ, ÒÏÌ ÌÖÉÀÉÃÌÃÃÓÉ áÃÌÉÞÛÃÉÓ ÒÀÌÃÃÃ ÃÃ ÓáÃÒ ÃÉÃÃ ÉÚÏ ÃÀ ÉÓÃÃÏÌÈÃÌÃ ÓÀÒÀÌ ÌÏ×-ÌÃÃÃÒÀ ÃÀÓÃÛÀÉÃ ÓÀÃÌÈÏÃ ÓÉÉÃ, ÒÏÌ ÓÀÀÝÀÃÉÃÀÌ ÈÄÌÈÉ ÉÉÃÉÉ-ÓÉÓÌÓ ÌÃÏÞÓÉÝÀÃ - ÃÃÉÃÀÒÓ ÉÌÃÃÉ-ÈÃÃÃÃ. ÁÓ ÓÃÃÃÛÒÓÃÃÃ Ó×ÒÌ ÌÃÒÀÃ ÝÃÃÆÏÒÀ ÉÚÏ.

ÒÌÃÒÃÝ ÝÌÍÀÉÃÃ, ÊÉÉÍÔÏ-ÍÉÓ ÝÃÉÃÓ ÉÃÃÃ, ÛÃÃÀÈ×ÀÒÃÉ ÌÉÃÃÃ-ÞÀ ÊÃÍÃÃÃÉÀÌÃÃ. ÀÃÒÉÃÃÉ ÊÃÍÃÃÉ áÃÌÃ ÛÃÌ ÓÀÌÀÈÒÃ ÀÀÃÄÉ-ÀÓÀ ÆÌ ÉÃÃÓÃ ÃÃÒ áÃÓÃ ÉÃÃÃ...

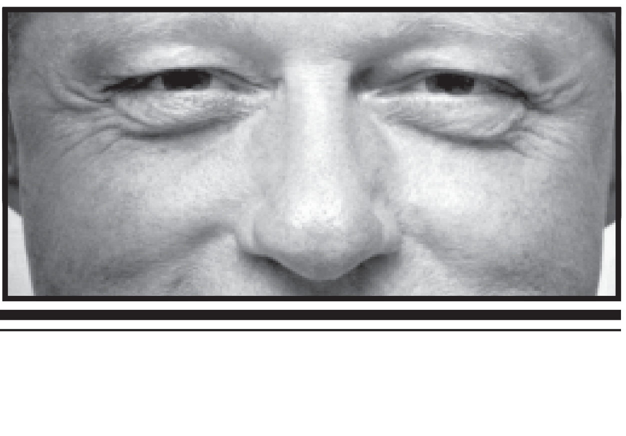

ÃÀ ÞÉÌÀÒÓ, ÒÏÌ "ÓÀßÚÉÓÏÌ ÓÐÒ-ÒÓÉ" ÃÃÃÃÓÍÉÃÃÃ ÛÃÃÓÌÃÃÃÃ ÃÀ ÉÓÓÃÃÝ ÀÒÀÌÉÓÀÒ ÓÀÐÒÒÃÝÃÌÃÉ ÃÀ ÓÀÒÓÙ×ÉÈ ÃÃÃ...

ÀÓÀÉÌÀ "ÌÃÌÓÛÀ ÝÃÉÆÓÀÌ" ÛÀÃÃÌÃ ÀÒÀ ÌÀÒÓÌ ÛÃÃÃÈÃÌÀÉÉ...

ÌÀÒÏÉ ÒÓÒÒÓÀ

ÌÀÓ ÀØÃÈ, ÒÀÝ ØÀÒÈÅÄÈÌÀ ÁÀÅÛÅÁÀÌÀ ÓßÀÅËÀÆÄ áÄËÉ ÀÉ-ÙÀÓ, ÀÌ ÁÉàÉÓ ÓÀÝÌÃÀÌÏÁÀ ÌÈ-ËÀÀÓ! ËÀÌÉÓÀÀ ØÀÀÚÍÉÓ ÂÀÓÀ-ÃÏÍÀÃ ÌÀÝ ÅÈÚÀÉÒÏ:

- ÂÉÂÉÀ, ÂÀÚÏ×À ÓßÀÅËÀ!..

ÌÀÒÈËÀ ÒÀ ÀÀáÃÀ ÀÒÀÈÉ! - ÃÙÀÓ, ÒÏÝÀ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÛÉ ÓßÀÅËÀ ÀÒÀÅÉÓ ÖÍÃÀ, ÌÀÒÔÏ ÂÉÂÉÀÌ ÒÀÔÏÌ ÖÍÃÀ ÀÌÏÉÙÀ-ÌÏÓ ßÉÃÍÉÓ ÊÉÈáÅÉÈ ÈÀÅËÀ-ÁÉ?!

ÝÖÃÀÃ ÀÒ ÂÀÌÉÁÏÈ! - ÌÀ, ÝáÀÃÉÀ, ÂÉÂÉÀ ÌÀÝÏÃÀÀÀ, ÈÏ-ÒÀÌ ÁáÉÀ ÒÏÌ ÜÅÄÍÉ ÁÀÀÛÅÁÀÉÓ áÄËÛÉ ßÉÂÍÉ ÃÀÌÀÍÀáÀ, ÀÌ ÓÉ-áÀÖÖÉÓ, ÛÀÉÞÉÀÀ, ÊÉÃÀÝ ÂÀ-ÃÀÅÛÀÀ!

ÀÒÀÃÀ, ÃÖËÉ ÒÏÃÏ ÀÒ ÃÀ-ÂßÛÃÀÀÀ ÉÀÝÓ! ÀÌ ÌÛÀÉÍÉÀÒÉ ËÀØÓÉÓ ÀÀÔÏÌÉ, ÒÀ×ÉÃÉ ÀÉ-ÔÉÀÉÉ, ÉÓÀ ÉÏÌÉÀÃ ßÀÒÓ, ÀÉ-ÈÏÏÝ ÀÒÀ×ÄÒÉ!

"ÓßÀÅËÈÍÁÓ ÂÉÂÉÀ ÔÉÓÉ-ÍÀ..."

ÜÀÍ ÂÀÀÀáÀÒÀ ÂÉÂÉÀ, ÙÌÀÒ-ÈÌÀ! ÒÀÌÃÀÍÉ áÀÍÉÀ, ÀÓÀÈ ÒÀ-ÌÀÓ - ÀÀÛÛÀÓ ÒÏÌ áÀËÛÉ ßÉÂÍÉ äØÏÍÏÃÀ! - ÀÒÝ ÌÀ ÛÀÀÓßÒÄ-ÁÉÀÀÒ ÃÀ ÀÙÀÒÝ ÓáÀÉÓÀÀÌ ÃÀ-ÌÉÂÏÍÉÀ!.

*

ÄÖÚÍÀÀ, ÒÏÝÀ ÄÓ ËÀØÓÉ ÃÀ-ÉßÄÒÀ, ÂÉÂÉÀÓ ÃÀÒÃÀ, ÓáÀÀÉÉÝ ÓßÀÅËÉÍÃÉÍÀÍ!

ÁÀÀ, ÈÖ ÓáÀÀ ÁÀÀÛÅÀÀÉ ÓÀÈÀ-ÌÀÛÏÃ ÆÄÏ-ÚÖÒÀÓ ÉÙÀÍÀÍ ÌÏ-ÃÀÀÓÉÉ, ÄÓ ÙÀÁÍ ÝáÀÒÈÀÀÀ ÌÆÄ ÒÀÙÀ ÌÀÉÍÝÃÀÌÀÌÉÍÝ ÂÉÂ-ÉÀÓ ÌÉÀÃÃÀÀÀÀÏÃÀ!

"ÂÉÂÉÀÅ, ÂÀÚÏ×À ÓßÀÅËÉÀ, ÁáÉÀ ÊÀÒÀÂÉÀ ÂÀÅËÀ"-Ï!

ÈÒ ÌÀÛÉÍÀÝ ÀÒÀÅÉÍ ÓßÀÅËÏ-ÃÃÀ, ÁÀÀÛÅÀÀÉÓ ÌÀÒÉ ÒÀ ÈØÍÃ-ÃÏÃÀ ÆÄÏÛÉ! - ÌÆÄÝ ÀÃÀÃÀÍÌÃÀ ÃÀ ÒÏÌÄËÉÌÀ ÌÀÈÀÍÀÍÉ ÉÈÉÀ-ÌÀÛÀÀÀÀ!

ÌÀÂÀÒÌ ÓÀØÌÀÝ ÉÙÀÀ, ÒÏÌ ÊÌ ÃÖÏÉ ÒÀÌÉÒÀÍ ØÖÙÀÛÉ ÌÏÉÌÀÌÛ ÁÉàÓ ÀÃÀÉÉÀÃ ÂÀÒ ÍÀáÀÀÀÉÉ, - ÁÀÀÛÅÀÀÉ ÀÌ ÌÛÏÌÉÀÉÀÓ ÄáÌÀ-ÒÀÀÏÃÀÍÀÍ, ÀÌ ÂÀÉÂÀÉÉÉÀÀÓ ÓßÀÅËÏÃÀÍÀÍ!

ÉÃÃÀ ÀÌáÀËÀ ÌÆÀ ÆÄÏÛÉ ÃÀ ÈÀÀËÀÀÓ ÀØÀÉ-ÉØÉÉ ÀÀÒÈÀËÉÀÀ-ÃÀ!

ÌÀÔÀ, ÂÀÒÀÈ ÒÏÌ ÂÄÒÀÀÉÍ ÛÀÉÉÛÍÃÀ, ÂÉÂÉÀÓ ÌÏÃÀÀÀ!

"ÂÉÂÉÀÅ, ÂÀÚÏ×À ÓßÀÅËÉÀ, ÁáÉÀ, ÊÀÒÀÂÉÀ ÂÀÅËÀ - ÂÀÌÏ, ÛÀÉÉÈÀÌÀÛÀ"-Ï!

ÂÉÈÏÏÝ ÂÉÂÉÀÓ ÊÏÉÔÖ-ÒÒËÉ ÀÀÒÈÏÀÀÆÀ ×ÉØÏÃÀÀ!

- ÀÒÀÃÀ, ÃÔÄËÉ ÓáÀÀ ÒÀÌ ÃÃÏ ÉÄÉÈÏÏ ÔÏÃÏÃÀ ÌÀÔÉÀÌ ÉÀÌÀ-ÛÉ.

ÒÀÙÀÌ ÀÒ ÃÀÞÄÒÓÃÀ ÁÀÀÛÀÒ!

"ÂÀÌÏ ÛÀÉÈÉÀÌÀÛÀ, ÀÓÀÁÉ ÀÔÛÁÉÓ ÌÀÌÀÛÀÍÏ"-Ï!

ÝáÀÌÀÓ, ÂÉÂÉÀÓ ÀÒÝ ÉÓ Ö×-ÉØÒÉÀ, ÀÉÉÍÀ ÌÀÉ ÌÀÓ ÀÍÁÍ ÌÉÉÒÀÖÉÏ, ÓÀÀÒ ÌÀ ÌÀÔÉÀÌ ÌÉÀÀÓ ÌÈ×Ä-ÉÆÄ ÀÀÏÌÃ ÖÒÃÀ ÀÏÃÀÓ ÖÁÀÒÀÉÀÃÀÉ ÃÄÉÀÀÏÍÉÀÍÀ ÌÀ, ÓÀÁÀÈÀÒÉÉÉ ÂÀÓÉÅÏÃÍÏ ÌÏÌÀÛÀÃÉÀÀÀÉÉ ÌÏÌÀÀÄÃÀÀÀÓ ÔÉÊÆÀÃÉÀÓ ÓßÄÌÉÀ ÓÆÃÀÍ ÓÖÃÀÀ!

ÀÓ, ÒÀ ÌÀÔÛÀÒÀÀÉ áÀÒÈ ÃÖ ×ÒÏÍÀÉ! - ÔÉÃÀ ÌÀÃÉÏ ÙÀÀÍ ÃÀÒÏÀÒÀÀÉ ÓÉÝÀÉÉ, - ÀÀÀ, ÀÌÀÓ ÂÉÍ ÃÀÀÉãÀÒÀÀÉ - ÂÀÉÈÀÉÉËÀÀÉÓ ÌÏÌÆÀÃÀÃÀÌÀ ÍÏÌÉÉÌÉ ÌÉÓÀÀËÃ ÓÃÔÉÝáÄËÉ ÉÙÏ!

Äà, ÙÀÌÏ ÐÀÔÀÒÀÌ, ÌÀÖÉ ÌÀÒÈËÀÝ ÀÒÀÉÉ ÖÝÍÀÒÉ ÃÏÏ ÉÙÏ, ØÖÒÀÍÀÝ ÉÉ ÏÉÝ-áÀÉÄËÀ ÊÉËÄËÀÏÃÀ!..

*

ÀØÀÌÃÀ ÂÉÂÉÀÓ ÓÉÀÀãÉËÀÆÄ ÂÉÂÀÌÀÍÃÉÉ - ÒÏÃÏÝ ÙÀÍÓ, ÌÀÖÉ ÁÀÀÛÅÀÀÓ ÆÀÔÄÉÉ ÌÀÉ ÌÍÃÄáÃÀÍÃÀÍÀÍ!

ÍÀáÀÈ, ÒÀ ÈÀÀÆÉÌÀÀ ÒÀÒÓ ÀÖÃÍÀÁÀ ÉÂÉ ÌÆÀÏ!

"ÀÒÀ, ÌÆÄÏ, ÌÆÀ-ØÀÈÀÀ,

ãÀÒ ÂÀÀÀÈÀÂÏ ÓßÀÅËÀ..."

ÛÀÀÍÌÀ ÁÀÃÀÉÈÀ ÂÉÂÉÀÌ ÌÆÀÓ ÍÀÈÉÃÀ ÀÒáÓÍÀ: ãÀÒ ÓßÀÅËÉÀÓ ÂÀÂÀÈÀÂÀÀ, ÌÀÔÀ ÌÀÌÀÓ ÂÈáÏÌÀ, - ÓÀÈÉÀÌÛÓÃÀ ÃÀÌÉÛÀÀ-ÓÏ!

ÒÏÃÏÝ ÉÃÉÂÀÀÀ, ÌÀÛÉÉ ÁÀÂ-ÛÀÀÉ ÌÀÌÀÀÓÀÝ ÐÀÓÉÀÓ ÓÝÀÌÃ-ÍÀÍ!

ÀÓÀÈÉ ÂÀÀÀÀÄÉÉ äÉÐÏÏÈÀÆÉÓ ÂÀÌÉÅØÀÓ, ÝáÀÃÀÉ, ÌÀ ÂÀÒ ÂÀÀÀÀÀÃÀÂÉ, ÌÆÀÓ ÓÀÀÀÍÀÀÏÃ ÒÏÌ ÀÒ ÁÀÀÓÀÀ áÀÆÉ! -

"ÂÀÌÏ, ÛÀÉÉÈÀÌÀÛÀ,

ÀÓÀÉÍ ÀÔÛÀÉÓ ÌÀÌÀÛÀÍÏ..."

ÉÝÃÀÍ, ÛÀÌ ÐÀÔÀÒÀ ÌÀÃÓ-ÒÀÀÏ, ÒÀÛÀÛ ÉÉ ÃÏÏ ÀÒ ÛÀÃÀ-ÓÀÀÏÓ ÉÉ ÀÞÄÉÉÃÀÌÀÉ ÉÀÌÀÉ, ÂÄÈËÉÉÀÀ ÌÀÌÀÀ ÌÀÀÀÀ!

- ÀÒÀÉÉ ßÀÔÉÉÀÀ ÀÀËÀÀÀ ÌÀÌÀÀÄ ÖÒÃÀÃ!

ÀÃÀÌÉ ÁÀÌÉÀÀ ÉÖÀÄÀ!

ÀÃÀÉÉ ÀÌÀÀËÉÈ ÌÄÀÉÉÓ ÂÉÂÉÀÃ ÂÀÌÀ ÌÀÏÄÀ ÄÄÆÉ!

ÂÀÒ ÝÀÀÀÏÀÀ ÓßÀÅËÄÂÉÀ ÂÀÉÃÀ!

*

ÂÀÉÈÉÀ ÌÉÃÀ ÓÃÀÀÀ!

Ó×ÒÏ ÆÖÖÃÓÀ: ÝÌÃÀÀ ÒÏÌ ÀÒ ÌÉÉÙÏÌ, ÃÙÀÓ ÀÌÉÓ ÀÈÀÓÉ ÓÀÙÝÒÈÀÀÀ ÂÀÀÙÍÉÀÉ!

ÈÒÍÀÀÝ ÉÓ ÒÀÌ ÛÀÍÀÌ ÐÂÅÀÌÀ ÃÃÀÀÀÀÓ ÓÉÃÉÓÃÉ ÂÀÉÌÉÓÉÀÄÉ ÖÍÉÉÉÉÉÍ ÒÏÌ ÓÀÙÀ ÌÀÀÀÄÀ!

ÂÃÄÌÀÀ ÌÀÃÀÀ ÓÀÃÉÉ ÓÀÌÀ ÀÖÃÍÀÁÀ!

*

ÃÀÒÀÄÉÉ ÓÀÂÀ, ÂÀÀÌÉ ÓÓÍÄÝ ÓÓÍÀÃ ÌÀÀÀÉ ÌÀÀÍÉ...

ÀÁÀÄÉ ÓÃÃÉÈÀ ÓÈ ÌÀÃÀÀÀÉ ÀÉÀÀÉ!

*

Ä×ÏÌ ÐÀÀÀÉ ÓÉÃÉÓ ÌÀÂÉÀ ÓßÀÅËÀ ÂÀÒÀ ÓÀÓÀÃÀ, ÓÉ ÌÀÛÀÃÀ ÓÀÀ!

*

ÀÌÉÃÀ ÀÀÀÀÀÓ ÌÀÄÃÀ ÆÀÀÀ!

- ÌÃÄ ÓÀÉ ÀÀÃÀ ÓÌÀÏ - ÂÄÉ-ÍÀÀÄÏ, ÀÒ ÂÀÃÉ ÃÀÀ, ÌÏÒÄÏ ÉÉÄÉÀ ÌÏÓ ÆÄÉÉÀ ÀÀÀ ÆÏÀÀÀÀÉ ÀÌÀÓ ÀÌÀÓ ÌÀ ÂÀÈÀÀÉ, - ÂÀÌÀ ÓÀÀÀÉÓ ÄÌÀÈ ÆÉÓÀÉ ÓÉÓÀ ÀÀÀ ÌÏÀÈÀÃÀÉ!

ÉÓ ÂÀÀÀÉÏ ÀÆÆÀÝ, ÀÒ ÀÀÀ ÂÀÃÀ ÃÀ ÀÀÓÀ!

ÀÀÄÒÃÀ ÀÀ ÌÀÉÀ ÀÉÀÀÉ ÃÀÃÀÉ!

- ÀÉÉÉ ÀÃÀÉ ÓÒÀÀÉ, ÄÌÀÉÉ ÀÆÀ ÀÀÀ ÀÉÃÀÉÀ...

ÀÀÃÀÀ, ÃÀÀÀ ÓÆÃÀ ÀÀÀÀ ÀÃÀ ÓÀÌÀ!

*

ÂÀÌÉÉ ÀÃÉÀÉÉ!

ÓÀÀÉÉÀ ÀÀ ÃÀ ÓÉÉ ÀÒÀÀÉ ÓÀÀÃÀÀ, ÓÀÀÀ ÂÀÉÀ ÀÀÀÃÀÉÀ!

- ÂÀÌÉ ÓÆÃÀ, ÀÉÀÀ ÓÀÉÀÀ ÀÀÀÉÀ ÀÉÀ ÌÉÀÀ ÀÀÉÀÀÀ ÂÀÉÀÀ...

ÀÀÀÉÀÀÉ ÃÃÀÀÀ ÉÀÉ ÓÆÀÓ ÌÉÃÀÀÉÀÀ ÉÀÌ ÀÀÉ ÀÌÀÀÀ ÂÀÀÉÀÀ ÀÀÌÀÉÀ, ÌÀ ÃÀÀÀÀ ÓÀÌÀ ÓÀ ÀÀÀ ÂÀÉÀÀÄÉ!

ËÏ ÁÀÀÛÀÍ ÃÀ - ÀØÝÉÀÝ ÌÆÀ-ÃÀÀ!

ÌÏáÓÍÀÌ ÃÄÒÀÆÏÌÏÓ, ÂÀÀÀ-ÃÀÀÀÍ ÌÀÓßÀÅËÄÁËÄÁÉÓ, ÃÀÃÀÀÜ-ÍÀÀÀÍ ÂÀÌÀÈÄËÉÄÁÉÓ ÂÀÌÚÏ×ÉËÀ-ÁÉÓ ÂÀÌÀÀÓ...

[illegible]

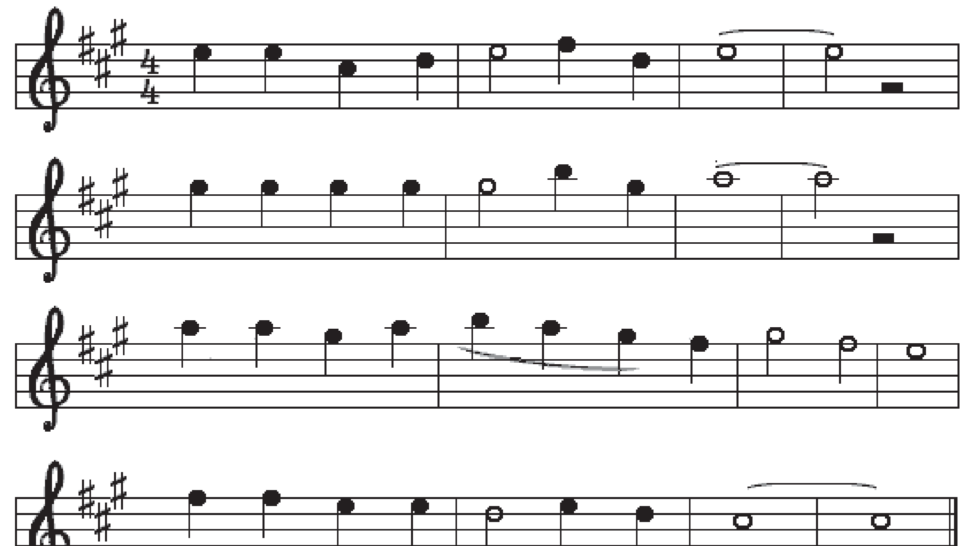

ÂÀËÀÊÔÉÏÍÉ, ÐÀÒÀÉÆÉ, 1935 ß.

გახსოვთ „სულელის" ავტორი?!

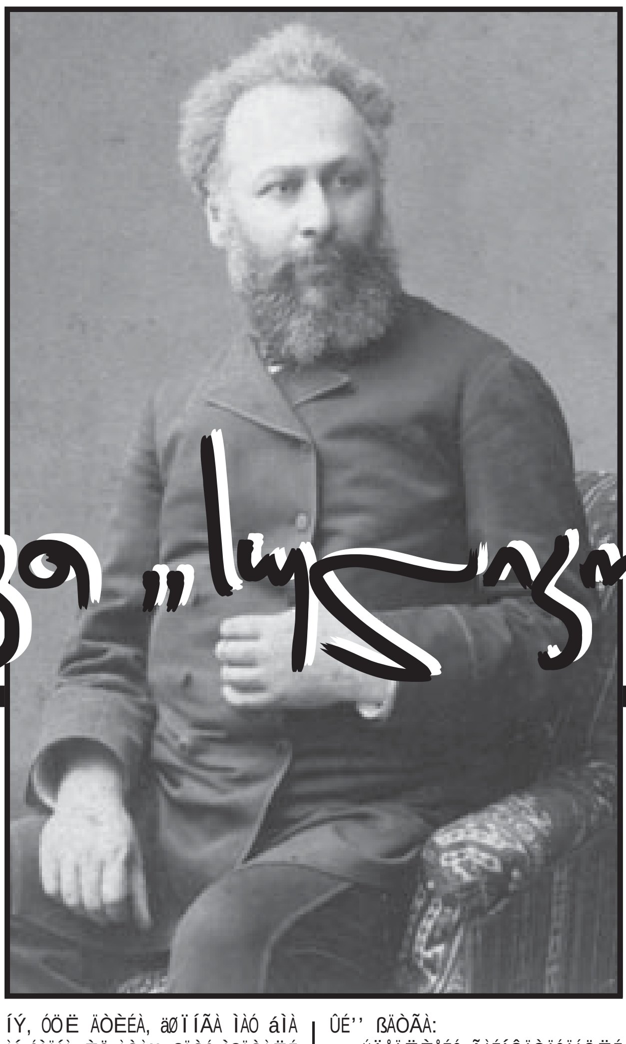

გაგრძელება მე-12 გვ-ზე

[illegible] „სულიკოს" ავტორი?!

რედაქციის მადლობა

გაზეთ „მამულის“ რედაქციამ მიიღო ბარათი ბრუკლინიდან. მისი ადრესატი, ქალბატონი **მარინა ნიკოლეიშვილი** მადლობას უხდის გაზეთის რედაქციას საინტერესო ნომრების გამოცემისათვის, პატრიოტული თემების გაშუქებისათვის და მოკრძალებულად რედაქციას ქველმოქმედების სახით სწირავს თანხას.

დიდი მადლობა მას ამ გულისხმიერებისათვის.

ENGLISH

Suliko - Old Georgian Song

I looked for you little grave,
My heart choked with pain.
I wept and called out Souliko,
Overwhelmed by your misfortune.
I saw a rose in the forest,
From which dew ran like tears.
In my sorrow, I cried: “Souliko,
Is this you, who has flowered so far away?”
A shivering of leaves above me,
And through the dark, silent underwood,
The nightingale’s song resounding,
As if he were saying: “It’s me”.

FRENCH

Souliko - Vieilee chanson Georgienne

Je cherchais ta petite tombe,
Et mon coeur se serrait de chargin.
Je pleurais, et J’appelais Souliko,
J’etais accable, par ton malheur.
J’ai vu une rose, dans la foret,
D’ou la rosee coulait, comme des larmes.
J’ai crie dans ma peine “Souliko,
Est-ce toi qui a fleuri si loin?”
Les feulles ont fremi, au-dessus de moi,
Et a travers le sous-bois, sombre et silencieux,
Le chant du rossignol a vibre,
Comme s’il disait: “C’est moi”.

GERMAN

Souliko - Altes Georgisches Lied

Ich suchte dein kleines Grab im Wald,
Und ich fand eine Rose, von der der Tau wie Tranen fiel. Ich habe die Blatter zu rauschen begonnen, und die Nachtigall hat getrillert, als wollte sie sagen: “Ich bin das”.

RUSSIAN

Сулико - Старо Грузинская народная песния

Я твою могилку искаль,
Сердце мне сжимала тоска
Плакал я и зваль ‘Сулико‘,
Горе мне твоё велико.
Увидал я розу в лесу,
Что лила как слёзы, росу
Крикнул я в тоске: ‘Сулико‘.
Ты так расцвела далеко.
Вздрогнули листы надо мной
И по тихой роще ночной,
Зазвенела резн соловия,
Словно он сказал: ‘Это я‘.

SPANISH

Souliko - Antiqua concion Georgiana

Buscaba tu pequena tumba,
En el bosque, y vi una rosa de la cual
el rocio caia como lagrimas.
Grite: “Souliko, eres tu quien ha florecido tan lejos?”
Entonces las hojas se estremercieron y el
ruisenor lanzo su trino, Deciendo: “Soy yo”.

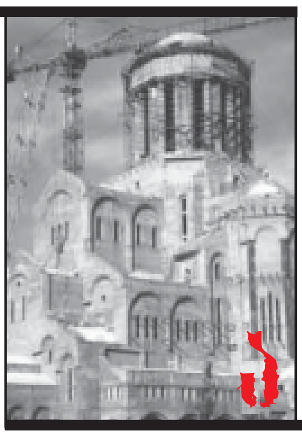

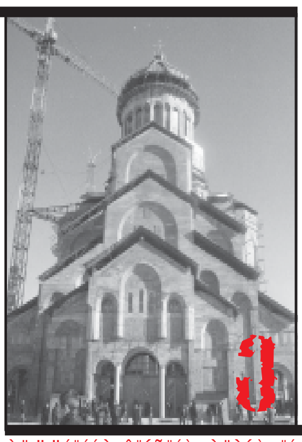

ფოტო-რეპორტაჟი

ნაბიჯ ნაბიჯ

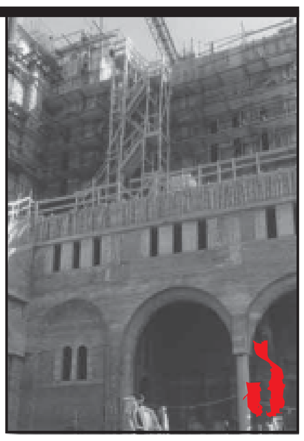

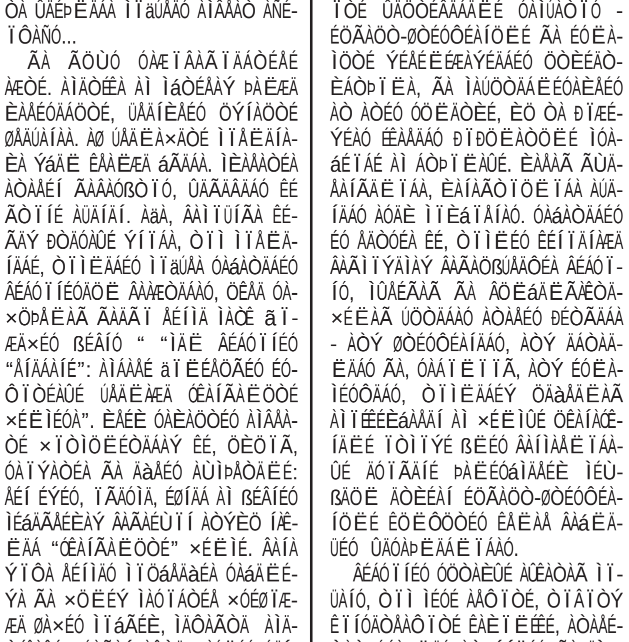

ნათია ღვთისშვილი

არსით ამაო ვნებათღელვანი

მელ გიბსონის ფილმის "ვნებანი ქრისტესი" გამო

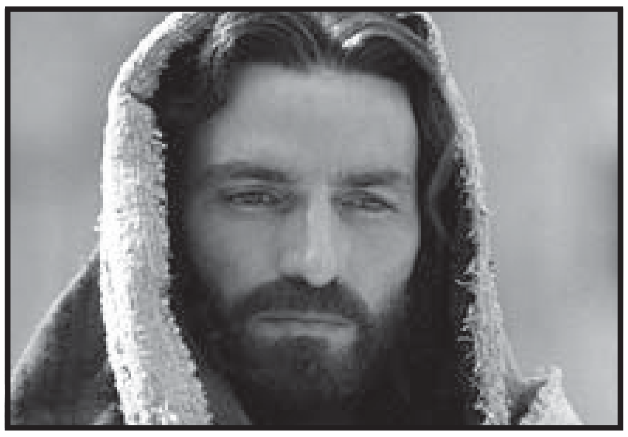

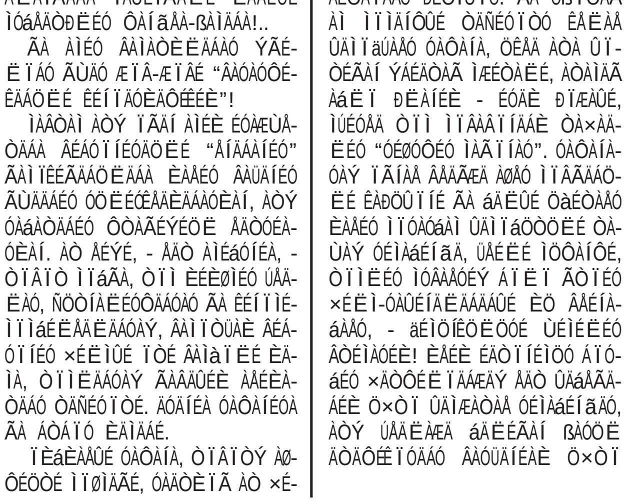

- ბატონო ოთარ... მოგვენატრეთ თქვენც და თქვენი „ილუზიონიც“. ჩემთვის პირადად საერთოდ „ილუზიონის“ არსებობა უამრავ კითხვის ნიშანს ბადებდა. ალბათ, იმიტომ, რომ საბჭოთა სივრცეში მხოლოდ საქართველოში, მხოლოდ „ილუზიონში“ გადიოდა ამერიკული და იტალიური ფილმები, რომლებიც დემოკრატიულ ღირებულებებს, კაპიტალისტურ წყობას გვაახლოვებდა.

ჩემი შეკითხვა: როგორ იპოვებდით, რა გმირობითა და უფლებით, და რა სახსრებით უშვებდით ამ ფილმებს ეთერში? მე ვიცი, რომ ანალოგიური გადაცემა ვერ გააკეთეს ვერსად, საბჭოთა კავშირში...

- უპირველესად მივესალმები თქვენს გაზეთს. რამოდენიმე ნომერმა ჩემი შვილის წყალობით მოაღწია ჩემამდე, ინტერესით გავეცანი და დღეს თქვენი მკითხველი ვარ.

რაც შეეხება „ილუზიონს“ და მის ფილმებს... ხელთ ჩამივარდა დოკუმენტაცია, რომელშიც შავით თეთრზე ეწერა, რომ ამა თუ იმ ფილმის „ფრაგმენტების“ გამოყენება შეიძლებოდა ავტორის ნებართვის გარეშე. დავტრიალდი, ვნახე ყველა ქვეყნის ლექსიკონები და მოვძებნე სიტყვა „ფრაგმენტის“ ზუსტი განმარტება, რომელიც ნიშნავდა „ფილმის არასრულ ვერსიას“. ესე იგი, თუ ფილმს აქა-იქ აკლდა 2-3 წუთიანი კადრებიც, იგი ფილმი აღარ იყო, ის ფრაგმენტი იყო, რომლის გამოყენების უფლებაც მე მქონდა. ავიღებდი ფილმს, ჩამოვჭრიდი ტიტრებს თავში და ბოლოში, შუაშიც ამოვიღებდი არასაჭირო, მეორეხარისხოვან კადრებს და „ფრაგმენტებიც“ მზად იყო!

ჩაიფიქრებდა რომელიმე ავტორი ჰონორარისთვის ჩვენს სასამართლოში მიცემას? ესეც გათვლილი გვქონდა! არ გვიჩივლებდა! ჰონორარი გამოითვლებოდა იმისდა მიხედვით, თუ რამდენმა მაყურებელმა ნახა ფილმი. „ილუზიონის“ აუდიტორია იყო 5 მილიონი კაცი. სასამართლოში სარჩელის შეტანა ავტორს დაუჯდებოდა იმდენი, რასაც ჩვენგან აღებული თანხით ვერ დაფარავდა. იგივე შანსი არ ქონდა მაგალითად ისეთ დიდი ქვეყნებს, რომელთა აუდიტორიაც 10 მილიონს აღწევდა. აი, ეს იყო „ილუზიონის“ კოზირი საქართველოში. ცენტრალური ტელევიზიით, როცა რაიმე ძალიან კარგი გადიოდა, სულ ცოტა ყავდათ 70 მილიონი მაყურებელი. იქ რა ფილმიც არ უნდა გასულიყო, იმხელა ჯარიმას შეაწერდნენ, ღირდა არბიტრაჟადაც და ყველაფრადაც. ისინი ვერ გააკეთებდნენ ამას. მეორე, კიდეც, მაინც ისე გული არ ტკიოდათ თავიანთ მაყურებელზე, თუმცა ბევრ კარგ საქმეს აკეთებდნენ. ჩვენს ტელევიზიას არ ქონდა ბევრი სახსრები. მაგათი გადაცემა რომ იყო, „აგანიოკი“ იმისი ერთი გადაცემის ფული საქართველოს ტელევიზიას მთელი ერთი წლის განმავლობაში არ ჰქონდა და რითი გაგვეკეთებინა? არც ტექნიკა ჰქონდა ჩვენებს, თუ რამე ახალი შემოვიდოდა საზღვარგარეთიდან, პირველად ცენტრალურ ტელევიზიაში მიდიოდა...

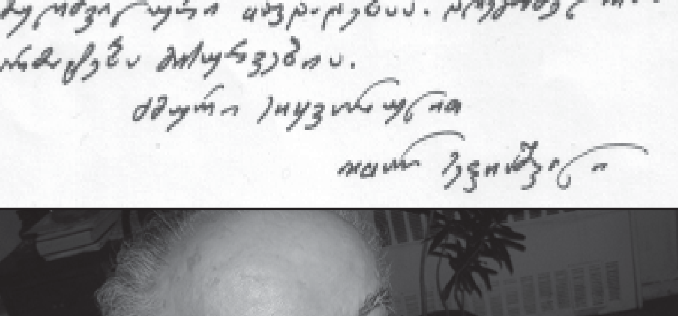

- ფართოდაა აღიარებული, რომ თქვენ უდიდესი როლი შეასრულეთ ამერიკის შეერთებული შტატების პოპულარიზაციის საქმეში საბჭოთა კავშირში...

- ჩემს 70 წლისთავთან დაკავშირებით საქართველოდან გამომიგზავნეს ვიდეო-ჩანაწერები, მასში საუბრობს ცხონებული კოტე მახარაძე. ის ამბობს, „ამერიკაო შენ შეგვაყვარეო, გაგვაცანი კიდეცო, ახლა იმისთანა ფილმები გადის, შეგძულდება ამერიკის ნახვაო“, იგივეს იმეორებს ოთარ მეღვინეთუხუცესიც...

ერთხელ ორთაჭალაში ვარ დარბაზობაზე. ერთი მამაკაცი მოვიდა და ცუდი რუსულით მითხრა, რომ მადლობის მოხდა უნდოდა ჩემდამი. მე დაჩვეული ვიყავი ამას და დიდი ყურადღება არ მიმიქცევია (მაშინ მოდიოდნენ პოლიციელები, მთავრობის წევრები და მადლობას მიხდიდნენ, „ილუზიონის“ მსვლელობისას დანაშაული არ ხდებაო). ეს კაცი ისევ მიბრუნდება და მეუბნება: თქვენ ამერიკული კინოს რეპუტაციის აღმდგენელი ხართო. ახლა ისეთი პერიოდი წამოვიდა მთელ ქვეყანაში, რომ ამერიკულ კინოს გაუფუჭეს სახელიო, თქვენ აჩვენებთ იმისთანა კლასიკურ ნაწარმოებებს, რომ ამერიკული კინოს პრესტიჟმა აიწიაო. ხელი გამომიწოდა და ჩამომართვა. რომ გამშორდა, მერე მითხრეს, რომ შეერთებული შტატების ელჩი ყოფილა საქართველოში.

- მე ვიცი, რომ თქვენ მარტო „ილუზიონში“ არ მუშაობდით?

- „კინო-აფიშა“ გახსოვს? „ცეროდენას ეკრანი“? სიმღერა „ჯადოსნური ეკრანი“?... ამ სიმღერის ტექსტი ჩემი დაწერილია. ახალი წელი ახლოვდებოდა და მინდოდა, რომ განსხვავებული წარვდგენილიყავით. მივედი მწერალთა კავშირში და ვთხოვე, დამხმარებოდნენ და ქუდისთვის რაიმე დაეწერათ ჩვენთვის, ისეთი, ბავშვი ეზოში რომ გაიგებს, სახლში შემოვარდეს-მეთქი. შენც არ მომიკვდე! გავიდა ერთი თვე, ორი თვე, სამი თვე...იძულებული გავხდი, დავჯექი სახლში და ერთ მშვენიერ დილით დავწერე. ავიღე ტელეფონი, ჩემი მეზობელი იყო ჯემალ სეფიაშვილი, დავურეკე და ვუთხარი, გამიკეთე მელოდია-მეთქი. აბა წამიკითხე ლექსიო...

- „ჯადოსნური ეკრანი და ჯადოსნური ფარანი, ასფურცელას ზღაპრები და ამბები თავფარავნის, ასი, ასი, ასლამაზი წყაროს კოშკი რაკრაკებს, მზეთა მზისას, პირიმზისას, მზეჭაბუკის არაკებს, ინდი მინდი, ფერად შინდი, წიქარა და ნიკორა, ბნელს დაჯაბნის ნათელი და იყო არა იყო რა, ბროლის კოშკში დასხდებიან, ყვავილები ველების, ეკრანი რომ აენთება ცისარტყელას ფერებით“... და წავიდოდა ფილმი.

კარგი მელოდია დაიწერა, შემდეგ ირმა სოხაძეს ჰქონდა საბავშვო საოპერო სტუდია, ის ბავშვები მოვიყვანეთ, შევყარეთ სტუდიაში, ვამღერეთ და ჩავწერეთ. არავის ვეუბნები არც ტექსტის და არც მუსიკის შესახებ, გავაკეთეთ ეს ქუდი, დავადეთ ეს მულტიპლაკაციური კლიშეები და ჩავედი დარბაზში. საახალწლო პროგრამა რომ შედგა, მე მქონდა წარდგენილი წინდაწინ, რომ რვა საათზე იქნებოდა 20-წუთიანი „ცეროდენას ეკრანი“. გავუშვი... ამბავი ატყდა?... წერილები მოვიდა, მწერდნენ, რომ ასეთი ნამდვილი ქართული საბავშვო სიმღერა ჯერ არ შექმნილაო.

ამერიკაში რომ ვყოფილიყავი და ის სიმღერა გასულიყო რომელიმე ტელევიზიაში რომელიმე გადაცემის ქუდად და ყოველდღე თანაც, მილიონერი ვიქნებოდი მარტო ამ ერთი სიმღერით...

- თქვენ 8 წლის წინათ დატოვეთ თბილისი... თქვენი თბილისი... როგორ გენატრებათ?

სტუმრად მისულს ყოველთვის ყავას მთავაზობდნენ. მეც უარს არ ვამბობდი და კარგა გვარიანად ჩაშაქრულს მივირთმევდი.

ახლა, როცა ჩემი „ფიგურის" გადამკიდე ყოველგვარ ტკბილზე უარი ვთქვი, მაინც ვერ შეველიე ყავას... ალბათ იმიტომ, რომ ვიცი, ფინჯან ყავას საინტერესო საუბრები მოსდევს ხოლმე...

ახალი რუბრიკის პრემიერა

ჩვენი სტუმარია ოთარ სეფიაშვილი

მე ჩემი თბილისში ყოფნა მენატრება!

მას ინტერნეტით, „ყვითელი გვერდების" მეშვეობით მივაგენი... ნომერი ავკრიბე და ყურმილში „ილუზიონი" დაიწყო!

არ ვხუმრობ! ყურმილმიღმა ცოცხალი ლეგენდა, წლების მანძილზე ჩვენი ტელევიზიის ცნობილი გადაცემა „ილუზიონის" წამყვანი და ავტორი **ოთარ სეფიაშვილი** მპასუხობდა.

ოჯახში მისულს, ბატონი ოთარი გვიღებს კარს, სასტუმრო ოთახში შევყავართ და ფინჯანი ყავის ნაცვლად, მისი მეუღლის, ქალბატონი სიგალის მიერ საგანგებოდ ჩვენთვის დაცხობილ ხაჭაპურს გვთავაზობს.

საუბარი იწყება, მე გაფაციცებით ვუსმენ საოცრად ნაცნობ ხმას, მისი მეუღლე კი მოსმენაში ხელს მიშლის, და უკვე მერამდენედ მახსენებს, რომ „ოთარის არ დაელოდება ხაჭაპური და გაცივდება".

დღეს მე მხოლოდ ის შემიძლია ვთქვა, რომ ხაჭაპური უგემრიელესი იყო, ხოლო ინტერვიუს - გემო თქვენ გაუსინჯეთ, ჩვენი გაზეთის მართლაც ძვირფასო მკითხველებო!

- ...გინდა სიმართლე? გახსოვს, მარინა ცვეტაევამ რომ მიწერა ბორის პასტერნაკს: „მე რუსეთი კი არ მენატრებაო, - პარიზიდან წერდა, - მე ჩემი რუსეთში ყოფნა მენატრებაო!"

მე ჩემი თბილისში ყოფნა მენატრება! თორემ მე ვიცი, რომ თბილისი ის თბილისი აღარაა, რაც იყო...

რა კარგად თქვა პოეტმა:

„ჩემი თბილისი და ფიროსმანი
არ ვიცი ასე რამ შემაყვარა!"

დაუვიწყარია ის გაოცება და აღტაცება, ძველთბისური სურნელი რომ ახლდა... როგორ გვიყვარდა დედამდინარის, მტკვრის გაყოლებაზე შეფენილი თბილისქალაქი?! - ცისკრის ვარსკვლავზე ჟრიამულით გაღვიძებული და საღამო ხანს, მზის ჩაბინდებისას იდუმალებით მოცული, ამქვეყნიურ ცოდო-მადლზე ფიქრის აღმძვრელი, - დარდიმანდი და დარდიანიც, ენამჭევრი და სიტყვაძვირიც, ლოთიანი და შფოთიანი, მართალი და პირუმტკიცოც, სახემცინარი და მოღრუბლულიც, შუბლგახსნილი და წარბშეკრულიც, ხუმარა და დამცინავი და იმავდროულად, ალერსიანი და თანამლმობელიც...

- ბატონო ოთარ, ვიცი ადევნებთ თვალს საქართველოში მიმდინარე მოვლენებს, სასიკეთო ძვრებს, იმას, რომ ჩვენი ქვეყანა როგორც იქნა დაადგა აღმშენებლობით თუ განვითარების გზას. თქვენმა მშობლიურმა ტელევიზიამ რომ ისევ მიგიწვიოთ „ილუზიონის" საკეთებლად, ძნელი გადასაწყვეტი იქნება?

- არა! იცი რა არის? ერთსა და იმავე წყალში ვერ შეხვალ, ძალიანაც რომ გინდოდეს, ვერ შეხვალ! წყალი მიდის! ის წყალი აღარ დაგხვდება!..

- თქვენ ხომ 1991 წელს, ზვიადის ხელისუფლების დროს შეწყვიტეთ „ილუზიონი" და ისევ დაუბრუნდით? იქნებ ახლაც დაგვიბრუნდეთ?!

- მაშინ, ჩემო კარგო, სულ სხვა ამბავი იყო... მე კი არ შემიწყვეტია „ილუზიონი", შემაწყვეტინეს... სხვათაშორის, რომ გამოვიდა „ილუზიონი", აი, იმ ჩაბნელებულ, გაუბედურებულ საქართველოში ხალხმა რომ გაიგონა ის „ილუზიონის" შესავალი მუსიკა, მწერდნენ, რომ ცრემლებად ვიღვრებოდითო, და დავიჯერეთ, საქართველო აღდგაო, ესე გვენიშნაო...

ოთახში ქალბატონ სიგალის ბატონი ოთარის გამოცემული წიგნები შემოაქვს. ხელში პირველად შედარებით სქელი წიგნი მხვდება, ნაცნობი გარეკანით „ჩარლი - პატარა ადამიანი? არა, გმირი!"

- ბატონო ოთარ, იცით, ეს ჩემი საყვარელი წიგნია! - ვეუბნები და იქვე ვამატებ: *თქვენ გამაცანით ჩარლი!*

- იცი, ამ წიგნს ძალიან საინტერესო ისტორია აქვს. სხვათაშორის, უნდა გითხრათ რომ ეს ძალიან კარგი წიგნია, ჩემი რომ არის, იმიტომ კი არა, მართლა ძალიან პატიოსანი წიგნია, და თანაც დროული წიგნი. ეგ დაიწერა ჩაპლინის დაბადებიდან მეასე წლისთავზე. დაიბეჭდა ჟურნალ „საბჭოთა ხელოვნებაში". წიგნად გამოცემისათვის აიწყო სტამბაში და 1990-ში, როცა ზვიადის ეპოქა დადგა, გააჩერეს გამოცემა, უნდოდათ ჩაშლა ანაწყობის, თუმცა სტამბის ბიჭებმა მიმალეს რომელიღაც კუნჭულში, იმ იმედით, რომ ვითარება შეიცვლებოდა და დღის სინათლეს ნახავდა... როგორც ხედავთ, უკვე ხელში გიჭირავთ წიგნად აკინძული...

ჩაპლინის ყველა ფილმი, რაც კი გადაუღია, გადიოდა საბჭოთა ეკრანებზე. ერთადერთი ფილმი, რომელიც არ გაუშვეს, იყო „დიდი დიქტატორი", სადაც ჩაპლინი ჰიტლერის როლს თამაშობდა და ორეული ჰყავდა დალაქი ებრაელი და დიქტატორი ფინკელი. იცით, რატომ არ გაუშვეს? იქ იყო ფრაზა, დედამისის სულს იხსენიებდა და მიმართავდა შეყვარებულ ქალს ხანას: „ ხანა, ეს დრო ჩაივლის და დიქტატორები დაიხოცებიანო, და მაშინ ჩვენ გავარღვევთ ამ ღრუბლებს და გავალთ მზის ნათელშიო". სტალინს უთქვამს, ამოაჭრევინეთ ეს ფრაზა და გავიდესო. შესთავაზეს ჩაპლინს, რომ ვიყიდით ამ სურათს, ოღონდ ამოჭერი ეს ფრაზაო. „მე ფილმებით არ ვვაჭრობო!"- უთქვამს ჩაპლინს.

ეს იყო და ეს! აიკრძალა ჩაპლინის ყველა ფილმი საბჭოთა კავშირში, მაგრამ ჩაპლინი მაინც დიდი იყო! იწერებოდა რაღაც-რაღაცეები, წერილები, ინფორმაციები, რომ ჩაპლინი დაუპირისპირდა ჰოლივუდს, ჩაპლინს მიენიჭა მშვიდობის პრემიის ლაურეატობა, ფილმი კი აღარ გამოჩენილა 1958 წლამდე.

სტალინის სიკვდილიდან რამოდენიმე წლის შემდეგ გამოვიდა მისი პატარა კრებული, 3 თუ 4 ფილმი იყო მოკლემეტრაჟიანი. მაშინ დავბეჭდე გაზეთ „თბილისში" წერილი „ჰელოუ ჩარლი!", და დავხატე კიდეც, მე თვითონ ხატვაც მეხერხებოდა და იმ ნახატიანად გავუშვი გაზეთში.

- რით შეგიძლიათ იამაყოთ? მე ვიცი, რომ ვარსკვლავებს შეხვედრიხართ, „დიდ და მართალ" ვარსკვლავებს, ისეთებს, დაკვეხნის უფლებას რომ გაძლევთ...

- მე ერთ-ერთი პირველი ვიყავი, ვინც გავიდა მსოფლიო კინოფესტივალებზე საქართველოდან. მანამდე გასული იყო ნატო ვაჩნაძე, ისიც სტალინის სიცოცხლეში, ვენეციის კინო ფესტივალზე. თენგიზ აბულაძემ და რეზო ჩხეიძემ ისე მიიღეს კანის ფესტივალის პრიზი, რომ თვითონ იქ არ ყოფილან. სერგეი იუტკევიჩმა ჩამოუტანა ის პრემია.

მე მაშინ პირველმა გავიკვლიე გზა, როგორც ჟურნალისტმა. 1961 წელში, შენ არ გეხსომება, მაშინ პატარა იქნებოდი...

- მე კი არა, ბატონო ოთარ, 1961 წელში მამაჩემი იქნებოდა 5 წლის!

ორივე ვიცინით.

- დაბადებულიც არ ყოფილხარ!... ვაგზავნიდი კორესპოდენციებს, რეპორტაჟებს კინოფესტივალებიდან და იბეჭდებოდა გაზეთებში. ძალიან ბევრ საინტერესო ადამიანს შევხვედრილვარ. მე მქონია ინტერვიუები ფედერიკო ფელინთან, ვისკონტისთან... ამათ იმიტომ ვასახელებ, რომ ძალიან ბევრი საინტერესო ადამიანი მინახავს, დიდი მწერლებიც, მაგრამ ესენი იყვნენ შამანები... ფედერიკო ფელინის გამოხედვა ჰქონდა, რომ გელაპარაკებოდა, ისე გიყურებდა, გებადებოდა აზრი, რომ შიშველი იყავი და ინსტიქტურად ხელებს იფარებდი. გაშიშვლებდა, გიყურებდა ისე, როგორც რენტგენი. ფელინის გარდა, ჩემი ყველაზე დიდი წარმატება იყო აკირა კუროსავა. იგი იყო უდიდესი კინოს დიდოსტატი, რომლის ბადალიც მსოფლიოში არ ყოფილა. წარმოიდგინე, ინგმარ ბერგმანი რომ იტყვის, ჩემი ყველაზე დიდი კუმირი და მასწავლებელი აკირა კუროსავა არისო, რა უნდა იყო! ეს იმ დროს, როცა ფელინი ამბობდა, ჩემი მოძღვარი ინგმარ ბერგმანიაო.

მე სურათებიც მაქვს გადაღებული, აი, ეს არის ყველაზე მეტად, რაც მენანება, რომ თბილისში მაქვს დატოვებული, სახლში... ნეგატივები, ჩემი გადაღებული, რომელშიც არის აკირა კუროსავაც, ვისკონტიც, იმაშია ფელინი და ჯულიეტა მაზინა ერთად გადაღებული, გადაღებული მყავს სიმონა სინიორე და ივ მონტანი ერთად, ჟან მარე, ჯინა ლოლობრიჯიდა 36 კადრზე გადავირე. აგრეთვე ლიზ ტეილორი და ბობი ფიშერი, მაშინ კერ კიდევ რიჩარდ ბარტონიც არ ყავდა ქმრად, მაშინ იწყებდნენ გადაღებებს „კლეოპატრასას". დარბაზობა მოეწყო და მოვიდნენ ჯინა ლოლობრიჯიდა და ელიზაბედ ტეილორი და ერთმანეთის დანახვაზე კინაღამ გული გაუსკდათ. აღმოჩნდა, რომ ორთავეს ერთნაირი კაბები ეცვათ. განსხვავება მხოლოდ ის იყო, რომ ლიზ ტეილორს, როგორც ამერიკელებს უყვართ, ოქროსფერი ქამარი ჰქონდა, ხოლო ჯინას ცისფერი თუ ლურჯი ქამარი. თურმე ერთი და იგივე ფირმამ შეუკერა და ისეთი წუწკები აღმოჩნდნენ, რომ არ ეგონათ, ესენი შეიძლებოდა შეხვედროდნენ ერთმანეთს, რადგან წესია, დიდ ვარსკვლავებს ერთმანეთს არ ახვედრებენ, არ აჯახებენ საჯაროდ. ცალ-ცალკე უნდა იყვნენ დიდი და კაშკაშებდნენ. იმათმა იფიქრეს, რომ ესენი არ შეხვდებიან ერთმანეთსო და ორთავეს აწაპნეს დიდი ფული, და ასეთი სკანდალის შემდეგ დიდი ჯარიმის გადახდაც მოუწიათ. აი, ეგ კადრი მაქვს გადაღებული ზუსტად, მათი შეხვედრა... გადაღებული მყავს იური გაგარინიც იტალიელ ვარსკვლავთან მარიზა მერლინთან ერთად, მაშინ გაგარინი პირველი კოსმონავტი იყო, მეტი არ იყო ჯერ კიდევ წასული კოსმოსში... გადაღებული მყავს მამულინიც...

მახსენდება, მოსკოვში, კონო-ფესტივალის დღეებში, შეხვედრა იყო სოფი ლორენთან. უამრავი კადრი გადავიღე, ფოტო-აპარატში ლენტა გამითავდა და კულისებში შევედი, რადგან შედარებით ბნელი ადგილი მომეძებნა და გამომეცვალა. გამოვცვალე და კულისებიდან გამოსვლას ვაპირებდი, რომ... დავინახე, სოფი ლორენმა, ამ ულამაზესმა ქალღმერთმა, კოლოფიდან სიგარეტის ღერი ამოიღო, თითებს შუა გაიჩხირა და ნაზი მოძრაობით აუდიტორიას ანიშნა, რომ ცეცხლის მოკიდება სურდა... მასთან ახლოს მხოლოდ ფოტოკორესპოდენტები იყვნენ. უკლებლივ ყველამ ჯიბიდან სანთებელები დააძვრეს და გაუწოდეს. უკლებლივ ყველა-მეთქი იმიტომ ვამბობ, რომ არავინ დარჩენილა ამ უნიკალური მომენტის გადამღები ჩემს გარდა. ამ მართლაც უძვირფასესი კადრის გადაღება მე მარგუნდა ბედმა: სოფი ლორენს ხელში უჭირავს სიგარეტი და მის ირგვლივ რკალად მოხვეულ ფოტოკორესპოდენტთა არმიას ხელში ცეცხლმოდებული სანთებელები უჭირავთ...

გემახსოვრება ერთი ცნობილი სურათიც, აეროპორტშია გადაღებული...

ჯინა ლოლობრიჯიდა აეროპორტის ბორტიდან ჩამოდის და თავზე პლაში აქვს მოხურებული... ეს პლაში ჩემია... რომ ჩამოფრინდა, უეცრად წვიმამ დაუშვა, ჯინამ რატომღაც შეწუხებული სახე მიიღო, მე მის უკან ვიდექი, პლაში გავიხადე და მივაწოდე... მანაც გამომართვა, მადლობა მომიხადა და ჩემი პლაში თავზე გადაიფარა.

ვაშინგტონში ადვილად შეამჩნევთ მას...

[illegible] და დაუვიწყარ სახეს შემორჩე-ბა თქვენს მეხსიერებას.

იგი ვაშინგტონის ლეგენდა, მას ყველა იცნობს, არა მარტო ვაშინგტონელები, არამედ ტურისტებიც.

გინახავთ თეთრი სახლი? მაშასადამე, გინახავთ პიჩიოტოც!

ამ ორი მეზობლის - პიჩიოტოს და თეთრი სახლის ცალკე წარმოდგენა შეუძლებელია მათთვის, ვინც ერთხელ მაინც ყოფილა მსოფლიოს დედაქალაქში - ვაშინგტონში.

შევარდნაძე სოროსმა ჩამოაგდო

გაიცანით კოლორიტი ვაშინგტონიდან

უკვე 23-ე შემოდგომაა, რაც ვაშინგტონელები პაემნის ადგილად „დეიდა პიჩიოტოს“ მიიჩნევენ. აი, მაგალითად, გინდა მეგობარს ქალაქის ცენტრში შეხვდე? შენ ვერ ეტყვი, რომ „თეთრ სახლთან“ იქნები, რადგან თეთრი სახლი დიდია, ორი მხარე და 6 შესასვლელი აქვს, დაცვის გაძლიერებული კონტროლის ქვეშაა და შეიძლება ლოდინში მყოფი ტერორისტად აღგიქვან და დაგაპატიმრონ. ამიტომ, თუ შეხვედრას გეგმავ ვაშინგტონში, დაგეგმე „დეიდა პიჩიოტოსთან“.

ვერ მიაგნებ? უკლებლივ ყველა გამვლელი დაგეხმარება მის მოძებნაში. შეიძლება რიგითმა ამერიკელმა ვერ გითხრას რომელი მხარეა თეთრი სახლის მთავარი შესასვლელი, მაგრამ არავინ შეცდება პიჩიოტოს ადგილსამყოფელის პოვნაში.

* * *

პენსილვანია ავენიუ - ვაშინგტონში, არის სახლი მსოფლიოში ცნობილი ორი ადამიანისა!

ისინი ჩვენში რომ იტყვიან, კარის მეზობლები არიან. ერთი გამზირის ერთ მხარეს ცხოვრობს, ხოლო მეორე მოპირდაპირე მხარეს.

პირველი ყველაზე ძლიერი ადამიანია დედამიწის ზურგზე და ცხოვრობს მე-18 საუკუნის თეთრად შეღებილ სახლში, საყოველთაოდ „თეთრ სახლს“ რომ უწოდებენ.

ხოლო მეორე ქალია, რომელიც ქარში, წვიმაში, თოვლში თუ მზეზე, მარტოდ-მარტო ზის პატარა კარავში და მშვიდობას მოითხოვს, მშვიდობისათვის ფხიზლობს და ეწინააღმდეგება ომს!

- ის იქ არის გამთენიისხანს, როცა ტურისტები რიგში დგანან თეთრ სახლში შესაღწევად;

- ის იქაა, როცა ნაშუადღევს, თეთრ სახლში მომუშავენი შესვენებაზე გარეთ გამოდიან და პარკისაკენ მიეშურებიან საპიკნიკოდ;

- ის იქ არის საღამოსაც, როცა პიკის საათი ახმაურებს პენსილვანიის გამზირს და მაშინაც, როცა ღამის 3 საათზე სიჩუმე მეფობს თეთრ სახლთან, პრეზიდენტს ძინავს...

გახსოვთ ლექსი ლენინზე?!

„როცა შენ გძინავს, მე მღვიძავს,
შენს ტკბილ ოცნებას ვიცავ!...“

დიახ, ჩვენს ტკბილ ოცნებას იცავს და სიმშვიდისათვის ფხიზლობს კონპენსიონ პიჩიოტო, ქალი, რომელმაც მთელი ცხოვრება მიუძღვნა თავისი პრინციპების სხვათათვის გაზიარებას.

23-ე შემოდგომაა, 1981 წლის 1 აგვისტოდან მოყოლებული, რაც იგი ლაfაეტეს პარკში, თეთრი სახლის პირდაპირ ათენ-აღამებს. ადრე მას კარავი პირდაპირ თეთრი სახლის მთავარ შესასვლელთან ედგა, მაგრამ სამართალდამცავებმა მრავალი წამების, შევიწროებისა და დაპატიმრების შემდეგ აიძულეს, რომ ქუჩის მოპირდაპირე მხარეს გადაენაცვლა. მას ახლა უფლება აქვს იქონიოს მხოლოდ ორი აბრა, რომელიც არ უნდა აღემატებოდეს ექვს ფუტს სიმაღლეში. მას აუკრძალეს დაწოლა, ამის გამო მას სძინავს მჯდომარეს, ყუთზე, მხოლოდ სამი საათი დღე-ღამეში. მას ნორმალური სკამიც არა აქვს, იგი პიკნიკის ყუთზე ზის, რადგან კარავის ზომაც ლიმიტირებულია და ამის საშუალებას არ იძლევა.

მაშინ, როცა „ვითომ მშვიდობა“ მძვინვარებდა მსოფლიოში, პიჩიოტოს ხეროსიმასა და ნაგარაკის სურათები ჰქონდა გამოფენილი თეთრი სახლის წინ, რის გამოც ხშირად აპატიმრებდნენ, უმოწყალოდ სცემდნენ ამერიკის სამართალდამცავი ორგანოს თანამშრომლები.

-„განსაკუთრებით ზამთარში მიჭირს, იძულებული ვარ ვიარო შეუჩერებლივ წინ და უკან, რათა სასიკვდილოდ არ გავიყინო“- მეუბნება იგი და თან ამატებს: „მე მწამს ღმერთის, მაგრამ არა რელიგიური ორგანიზაციებისა, ამიტომ მე არსად მივდივარ სალოცავად, რადგან ღმერთი ჩემთანაა, ჩემს გულშია!“

იგი მისი ხელით გაკეთებულ აბრებს მათვალიერებინებს და მეუბნება: „შენ, მე და ყველა, მთელი მოსახლეობა უნდა შევეწინააღმდეგოთ საკუთარ მთავრობებს, რათა შეწყვიტონ იარაღის შეძენა. ერთადერთი, რაც ხალხს სჭირდება, ეს არის ნორმალური ცხოვრების პირობები, სახლები, სამსახურები... მთავრობები კი იარაღის ყიდვით არიან დაკავებულნი, რათა მეტი ხალხი დაიხოცოს“.

პიჩიოტო იხსენებს რესპუბლიკელ თუ დემოკრატ პრეზიდენტებს, რომლებთანაც ის მეზობლობას იყოფდა:

-„ეს არის სამართალი? ეს არის დემოკრატია? ეს არის დემოკრატიის პროპაგანდა და ორმაგი სტანდარტები? შეხედეთ პანამას, გრენადას, ჩვენს ჩარევას ნიკარაგუაში, კუვეიტსა და სომალში. შეხედეთ რა დამართეს სადამ ჰუსეინს. ის გიჟადაც კი მონათლეს. მაგრამ ის მაშინ არ იყო გიჟი, როცა ამერიკისათვის, ამერიკის სასარგებლოდ მუშაობდა?! დავეხმარეთ ისრაელს, მივეცით ფული, შეიძინეს იარაღი და ისე შევიდნენ ლებანონში, როგორც ჰიტლერი ევროპაში. ამერიკა, ძვირფასო, არის იმპერია, რომელიც დემოკრატიის საფარით ფარავს თავის ქმედებებს“ - მეუბნება იგი და დაკვირვებული ელოდება ჩემს რეაქციას.

შემდეგ კი ამატებს: „ნუთუ არ ესმით, რომ ბავშვები და მოხუცები იღუპებიან (ამ სიტყვებს დღეს უკვე მტკიცებულებაც ემატება, ჩრდილოეთ ოსეთში, ბესლანში ერთი კვირის წინ მომხდარი ტრაგედიის შემდეგ, როცა სკოლის აფეთქების შემდეგ სახეზე გვაქვს 435-ზე მეტი დაღუპული ბავშვი, 200-ზე მეტი დაკარგული და 300-მდე დაშავებული, **გვიანი ხაზგასმა**) საკვებისა და წამლების უქონლობით, ქვეყანა უფსკრულში მიედინება, გაერო კი, ტროას ცხენი, რომელიც ამ ყველაფერზე უნდა რეაგირებდეს, მხოლოდ შეერთებული შტატების კარნახით მოქმედებს“.

ამ სიტყვებს ასრულებს და თავის თავს ჩურჩულით ეუბნება: „მე მაინც გავაგრძელებ ასე ცხოვრებას, არ შევწყვეტ მანამ, სანამ ღმერთი არ გადაწყვეტს, რომ დროა გავჩერდე!“

პიჩიოტო 1946 წელს ჩამოვიდა ესპანეთიდან. მუშაობდა გაეროსა და ესპანეთის საელჩოში. ცოლად გაჰყვა იტალიელ ბიზნესმენს, მაგრამ 20 თვის შემდეგ ქორწინება განქორწინებით დასრულდა. ქმარმა თან წაიყვანა მათი პატარა ქალიშვილი, რომელსაც მოჰყვა შვიდწლიანი ბრძოლა მეურვეობისათვის ესპანეთსა და ამერიკის შეერთებულ შტატებს შორის.

პიჩიოტო არის სუსტი გარეგნობის. საუბრობს მსუბუქი ესპანური აქცენტით. მას ყოველთვის ახურავს თავზე ფეხბურთელის მუზარადის ზომის ყავისფერი პარიკი, დაფარული კაშნით, რითაც იგი თავს იცავს გაყინვისაგან.

მის სახეზეა ამინდის კვალი, მაგრამ მისი მუქი თვალები მაინც ბრწყინავს, გამოსჭვივის ის ენთუზიაზმი, რომელიც მისი ცხოვრების მიზანია.

ის იკვებება მხოლოდ ყავით, ტკბილი ფუნთუშით და პურის ნამცეცებით. ხანდახან, მეგობრებს მოაქვთ მისთვის ყველი, ხილი და სენდვიჩები. ის იყენებს მახლობელი ჰარდის რესტორანის საპირფარეშოს და შხაპს იღებს უსახლკაროთა თავშესაფარში.

ხანდახან, გამვლელები და ტურისტები მას ფულს ჩუქნიან. იგი ამ ფულს საკვებში, ლიტერატურასა და პროკლამაციების დაბეჭდვაში, „მშვიდობის ქვების“ დასახატ მასალებში ხარჯავს. ამ ქვებს კი სტუმრებს ურიგებს.

დილიდან იგი ეცნობა ყოველდღიურ „ნიუ-იორკ თაიმსს“, და „ვაშინგტონ პოსტს“. იგი გაზეთის ფურცლებზე დაბეჭდილ უკლებლივ ყველა წერილს კითხულობს და მსოფლიოში მიმდინარე მოვლენების საქმის კურსშია.

ჩემდა გასაოცრად, შეხვედრის დასასრულს, იგი მეუბნება:

- ის ახალგაზრდა, ამერიკამ რომ მისცა განათლება, ამერიკის მარიონეტია!-ო.

თითქმის დამშვიდობებული, უკან ვბრუნდები და ვთხოვ უფრო კონკრეტული იყოს.

„-შევარდნაძე იმ ახალგაზრდამ და ვარდების რევოლუციამ კი არა, სოროსმა ჩამოაგდო, რომელიც მხოლოდ ამ საკითხში ამერიკის ხელისუფლების მხარდაჭერით სარგებლობდა“ო.

არავინ გაიგოს-მეთქი, უნებურად აქეთ-იქით ვიხედები და ვთხოვ, რომ ჩუმად იყოს.

იგი არ ჩუმდება, და ახლა უფრო ხმამაღლად მეუბნება: „რომ არა ის ემოცია, რაც ვარდების ეკლარიან რევოლუციისგან დარჩა, ის ახალგაზრდა პრეზიდენტობას ვერასოდეს მიაღწევდაო“.

ვიფიქრე, ამან კიდევ არ გააგრძელოს-მეთქი, თანაც ვიცოდი, რომ სააკაშვილი უკვე ოვალური ოფისის მისაღებში ელოდებოდა პრეზიდენტ ბუშს, უცბად დავემშვიდობე და მოპირდაპირე სახლისაკენ მოვკურცხლე.

მანუჩარ კაჭახიძე,
ვაშინგტონიდან

P.S. მოხვდებით ვაშინგტონში? აუცილებლად ინახულეთ პიჩიოტო, მას ახლა ცინცხალი ცნობები ექნება სამხრეთ თუ ჩრდილოეთ ოსეთის, აფხაზეთის საკითხებზე.

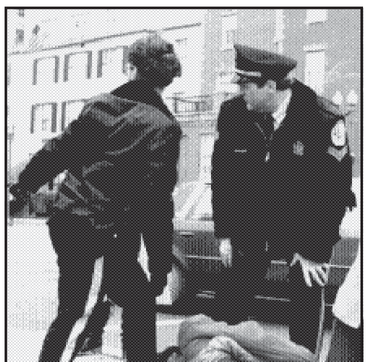

გენიალური ქართველი კინორეჟისორის, ელდარ შენგელაიას ფილმები - „ცისფერი მთები“, „შერეკილები“, „არაჩვეულებრივი გამოფენა“ და სხვები - თავიდანვე შეიყვარა მაყურებელმა. როგორც თავად რეჟისორი ამბობს, არც ერთი მისი ფილმის კომედიად გადაღებას არ აპირებდა, ამიტომ თავს კომედიოგრაფად არ მიიჩნევს. „არასდროს დამიწყია მსახიობებთან მუშაობა კომედიის გადასაღებად. პირიქით, მთელი სერიოზულობით ვიღებდი ფილმებს და ალბათ ამიტომაც გამოდიოდა ბოლოს სასაცილო“, - გვითხრა ბატონმა ელდარმა.

რაც შეეხება „არაჩვეულებრივ გამოფენას“, ამ ფილმზე რეჟისორს ძირითადად თავისი მეგობრების, არაპროფესიონალი მსახიობების აყვანა მოუხდა.

როგორ იპოვა ელდარ შენგელაიამ პიპინის როლის შემსრულებელი ვასილ ჩხაიძე, ვინ იყო იგი და რა ხდებოდა გადაღების პროცესის დროს მოედანზე? ამას და სხვა საინტერესო ისტორიებს მსახიობი გურამ ლორთქიფანიძე გვიყვება.

არაჩვეულებრივი გამოფენა

კადრები ფილმიდან:

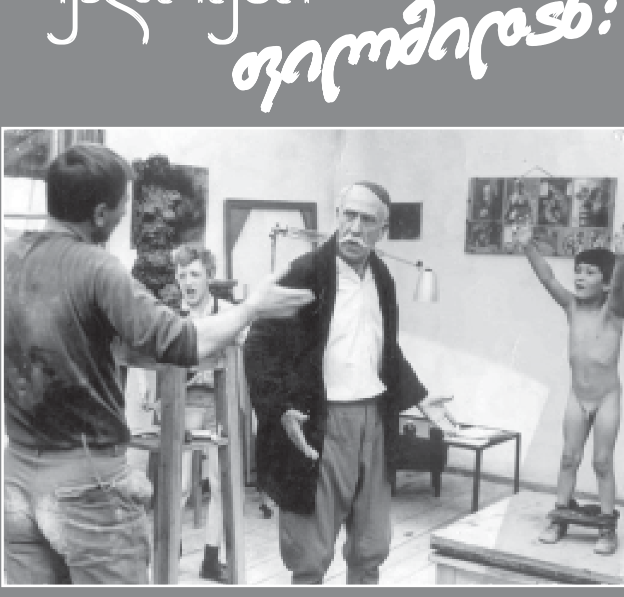

პიპინიას აცანაში მიაკვლიეს

მოსკოვში ორწლიან კინოსარეჟისორო კურსებზე ვსწავლობდი. თბილისში პრაქტიკებზე მომავლინეს, სწორედ მაშინ იღებდნენ „არაჩვეულებრივ გამოფენას“. ჩემთან, სასცენარო განყოფილებაზე სწავლობდა რეზო გაბრიაძე. ვიცოდი, რომ ამ ფილმზე მუშაობდა, მაგრამ იქ, მოსკოვში, რატომღაც, სცენარი დაუწუნეს - როგორ შეიძლება საბჭოთა მოქანდაკე ასე დაჩაგრული იყოსო... რომ ჩამოვედით, შევუდექით მზადებას ფილმის გადასაღებად. დავიწყეთ მთავარი როლის - პიპინიას - შემსრულებლის ძებნა. ის ყველაზე საინტერესო ტიპაჟი იყო. ამ როლისათვის ძალიან ბევრი გაისინჯა: გურამ საღარაძის მამა, ვასილ კახნიაშვილი და სხვები, მაგრამ, რატომღაც ვერც ერთი ვერ მოერგო. გადასაღები ადგილის შესარჩევად ჩავედით ქუთაისში, ბათუმსა და ფოთში, ფოთის თეატრში იყო ერთი მსახიობი, გვარად დობორჯგინიძე. ძაღლების სცენა რომ არის, იქ თამაშობს პატარა ეპიზოდს. გვითხრა ჩვენთან ერთი მოყვარული მსახიობი იყო, უნივერსიტეტის დასავლეთ ევროპის ფაკულტეტი აქვს დამთავრებული და ახლა სოფელ აცანაში ასწავლის ფრანგულს, გერმანულსა და მათემატიკას. ნახეთ, ძალიან საინტერესო პიროვნება არისო. წავედით აცანაში მე, ელდარი და ჩვენი ოპერატორი გია გერსამია. პირველი მე შევედი ეზოში, ორსართულიანი აგურის დაუმთავრებელი სახლი ჰქონდა. რაღაც სილუეტი გამოჩნდა. ოთახში იატაკი არ იყო, ეს კაცი გადებულ ფიცარზე იდგა და შარვალს აუთოვებდა; პირში ჩაიგუბებს წყალს, დაასხამს, გაუსვამს, ჩაიგუბებს, დაასხამს, გაუსვამს და ა.შ. რაღაც გაბურძგნული, უცნაურად გამოიყურებოდა. ელდარს ვუთხარი - ა, მოვლენა კაცი-მეთქი. დავჯექით, ვესაუბრეთ. დაიწყო, სად მაქვს მაგის ბედი და საშუალებაო... მოკლედ, ჩვენი აზრი ძალიან მოეწონა. დავუტოვეთ სცენარი და დავიბარეთ სინჯებზე. იმ დროს ძველ კინო-სტუდიაში ვიყავით, ჩამოვიდა სინჯებზე. პირველ ორ სინჯზე ძალიან ღელავდა, თითქოს არ მოგვეწონასავით, მაგრამ ელდარი თავს იკლავდა, არ უნდოდა მისი ხელიდან გაშვება. ერთხელ გამოვდივართ კინოსტუდიიდან მე და ვასილიჩი - ვასილ ჩხაიძე. რაღაცას ვუხსნი, ვრეჟისორობ მეც. იქვე დგანან ლანა ღოღობერიძე, ელდარი, ლეილა გორდელაძე და გვიყურებენ. ელდარი მომიახლოვდა და მეუბნება, ახლა როგორც საუბრობდით, პავილიონში შევიდეთ და იქ გადავიღოთ, პარტნიორობა გაუწიეო. გადმაცვეს რაღაც პერანგი, კოსტიუმები ჯერ არ იყო შეკერილი. რამდენიმე დუბლი გადავიღეთ და დავიშალეთ. მაშინ ასეთი წესი იყო, სინჯებს უნდა დასწრებოდა სამხატვრო საბჭოც. ნახეს რამდენიმე ეპიზოდური სცენა და თქვეს - ვიღას ეძებთ, ეს აგულია და ეს კი პიპინიაო. ჩემს როლზეც რამდენიმე მსახიობი გასინჯეს, ბოლოს მე დამამტკიცეს.

გურამჩიკ, მაგრა არ მაკოცო

საერთოდ, კოცნა აკრძალული იყო საბჭოთა ეკრანზე, მაგრამ, ვფიქრობ, ეს სცენა კარგად გამოვიდა. ელდარიმ პირველად მოიწვია ცნობილი რუსი მსახიობი გალინა პოლსკიხ. თითქმის ნახევარი ფილმი გადაღებული იყო, რომ გაგვექცა. „მოსფილმის“ დირექტორს ცოლად მოჰყავდა და უთქვამს, თუ არ ჩამოხვალ, არ შეგირთავო. რა თქმა უნდა, ყველაფერი წავშალეთ და თავიდან დავიწყეთ. შემდეგ ელდარიმ მსახიობი გალინა ტერეჩკინა მოიწვია. იქ. ერთ-ერთ კადრში ის ქალი დატოვა - წვიმაში ქოლგით ხელში დგას, მამაჩემს მოჰყავს ჩემთან, სახლში. შემდეგ ფილმი წავიღეთ მოსკოვში, კინოს სახლში გვქონდა პრემიერა. ელდარიმ დაურეკა გალინას და დაპატიჟა. რომ ნახა ფილმი, ატირდა, თქვა, რა ფილმი დავკარგეო. გადაღება ერთ წელს გაგრძელდა. ძირითადად თბილისში, რიყეზე ვიღებდით. სამწუხაროდ ბევრი მათგანი ცოცხალი აღარ არის. რაც შეეხება ჩემს ცოლს, პირველი - გალინა პოლსკიხ - უფრო კარგი იყო, უფრო მოვერგეთ ერთმანეთს, მას დიდი გრძნობით ვკოცნიდი. ვერ გამომგლიჯეს ხელიდან, „სტოპ!“ - ყვიროდნენ, ჩვენ კი ჩახუტებულები ვიყავით. როცა ტერეჩკინა ჩამოვიდა, ელდარიმ პირდაპირ კოცნის სცენიდან დაიწყო, ვუთხარი, ელდარ, როგორ გეკადრება, ქალი ახალი ჩამოსულია, რას ვგევარ - ეს ამხელა ულვაშა, დიდ-ცხვირა, პირდაპირ ვეცე და ვაკოცო მეთქი. გალინამ ყურში ჩამჩურჩულა, გურამჩიკ, ძალიან გთხოვ, მაგრა არ მაკოცოო. რას ამბობ, ვუთხარი, პირიქით - მე უნდა მეთქვა თქვენთვის, როგორ გაკოცოთ, თქვენ პროფესიონალი მსახიობი ხართ მეთქი. სიმართლე, რომ გითხრათ, მეშინოდა კიდეც, ამ ქალთან კოცნის პროცესი, როგორც იქნა ჩავახლაფორთე.

ჩემზე უკეთესად მობლუყუნე ვერ იპოვეს

ფილმის გადაღება 1968 წელს დაიწყეს, ეკრანზე 1970 წელს გამოვიდა. მოსკოვში პირველი ეკრანი არ მისცეს, მხოლოდ მეორე ეკრანზე გაუშვეს; თქვეს, როგორ შეიძლება ქართველ მოქანდაკეს რუსის ცოლი ჰყავდეს, ვერ იპოვნოს თავის გზა და ასე იბორიალოს სასაფლაოებზეო. რეჟისორმა ძალიან ბევრი გააკეთა იმისათვის, რომ ფილმი კარგი გამოსულიყო. მოსკოვში ბოლოს აღიარეს. ჩემი მეტყველება ამ ფილმის გასახმოვანებლად მიუღებელი აღმოჩნდა და აგულის როლის გასახმოვანებლად სხვა მსახიობების მოყვანა დასჭირდათ, მაგრამ გახმოვანებისას აგული სულ სხვანაირი გამოჩნდა. ელდარიმ თქვა, თუ ძმა ხარ თავი დამანებე, ისევ შენ უნდა იბლუყუნო მასეო. ასე თუ ისე, ქართულად და რუსულადაც მომიწია გახმოვანება. პიპინიას როლი კი ეროსი მანჯგალაძემ გაახმოვანა.

გადაღების ჩასაშლელად რიონი აადიდეს

ქვების სცენა რომ არის, გახსოვთ ალბათ. მე და დოდო ვზივართ შიშვლები, თავზე დაგვადგნენ ქუთაისლები - ჟორჟიკა იაშვილი, ცნობილი კალათბურთელი ოთარ სულაბერიძე, სოსო ხარაბაძე, მერაბ კიკნაძე, ელიზბარ ლომინაძე. ქუთაისური დიალექტით ზემოდან გადმოგვძახეს, მორჩით ახლა გლახაობას და საქმეს ვეწიოთო; ფილმის გადაღება გლახაობა იყო და პურმარილი - საქმე. გელათში პურმარილია გაშლილი, ჩქარა ამოდითო. ელდარიმ უთხრა, კაცო გვაცალეთ გადაღება, მოვრჩებით და ამოვალთო. იმ წუთას მზე იყო და უნდა გადაგველო. მოვიდნენ მეორედ, მესამედ და შემდეგ წავიდნენ. ჩვენ ჩვეულებრივად გავაგრძელეთ გადაღება. ვხედავთ, წყალმა მოიმატა ყელამდე. შეგვეშინდა და ამოვედით. ყველანი გავრბოდით. თურმე წასვლამდე გაუშვიათ წყალსაცავიდან წყალი, რომ ამოვსულიყავით. რა უნდა გვექნა, წავედით გელათში და „შევუბერეთ“.

ჯულიეტა კინაღამ გააუპატიურეს

ჯულიეტა ვაშაყმაძე, რომელიც ამ ფილმში თინიკოს როლს თამაშობს, ყოველთვის თავს განსაკუთრებულად უვლიდა; თავისი წესები ჰქონდა - დილით უზმოზე ვაშლი უნდა ეჭამა, შემდეგ - ლიმონი და კიდევ რაღაც დაეყოლებინა. საერთოდ მას ყველაზე კარგი მახსოვრობა ჰქონდა. მარტო თავისი კი არა, ყველას ტექსტი სიტყვა-სიტყვით ზეპირად იცოდა. ძალიან უყვარდა საღამოობით მარტო გავლა. ხუთჯერ მაინც უნდა გავიარ-გამოვიარო ძილის წინ, ეს აუცილებელია, ისე ვერ დავიძინებო - გვეუბნებოდა. ერთ საღამოსაც გავიდა მარტო გასასეირნებლად ბულვარზე და ვიღაც ორი ლაწირაკი აეკიდა. დაუწყეს ძალიან ცუდად არშიყი, მიაყენეს შეურაცხყოფა. ეგონათ, რადგან მსახიობია, „ისეთიაო“. ერთ-ერთი მათგანი თანამდებობის პირის შვილი აღმოჩნდა, ატყდა ერთი ამბავი, ჩაერია მილიცია, საქმე სასამართლომდე მივიდა. არავითარ შემთხვევაში არ დაუთმო ჯულიეტამ. ვინ არ მიუგზავნეს - აპატიეო, მაგრამ არაფერი გამოუვიდათ. გადაღება რომ დამთავრდებოდა, სასამართლოზე მიდიოდა. ჯულიეტამ თქვა, მინდოდა ჩემი სიტყვა მეთქვა სასამართლოზე, შემერცხვინაო. ასეც მოხდა. სასამართლოზე დიდი შეურაცხყოფა მიაყენა იმ ბიჭებს. უკანასკნელ დონემდე გაულანძღა მშობლები. მერე მოსამართლეს უთხრა, გაუშვით, ამათი დაჭერა სულაც არ მინდოდაო.

აგულის თავი მასტროიანი ეგონა

იმ დროს, როცა ქართველი რეჟისორები ფილმებს იღებდნენ, ყველაფერი ნორმატივებში ჯდებოდა. მსახიობებს კატეგორიებისდა მიხედვით უხდიდნენ ჰონორარს; მე ფილმში, დღეში 25 მანეთს მაძლევდნენ. ყველაზე მეტად სასაფლაოს სცენა მომწონს. იცით რატომ? - ჩემი თავი იმ მომენტში მარჩელო მასტროიანი მგონია. ძალიან მიყვარს ეს მსახიობი. ასე წარმომედგინა რატომღაც რაღაც ფეიერვერკი უნდა ყოფილიყო. როგორია, აგული ერისთავი დგას, მონოლოგს კითხულობს, თან თავის თავს დასცინის, საინტერესო მომენტია, არა?

ვასილიჩი მორიდებამ დაღუპა

ვასილიჩი მამაჩემს გავაცანი, დამეგობრდნენ, ძალიან უყვარდათ ერთმანეთი. ჩვენც მამა-შვილივით ვიყავით. ერთ დღეს სახლში გვესტუმრა. მამაჩემმა არაყი გამოუტანა. თქვა - არაყი მირჩევნიაო. მე და მამა კი ღვინოს მივირთმევდით. დალია ერთი ჭიქა, ვხედავ, ძლივს გადაყლაპა, რაღაც მიაყოლა. დალია მეორე, გალურჯდა კაცი. ვაა, ვიფიქრე რა ხდება მეთქი. უცებ მამაჩემმა თქვა, ვაიმე, სპირტი გამომიტანიაო. შეწუხდა კაცი. ზოგმა რომ იცის პირდაპირ თქმა, დაგიწუნებს სასმელს, სუფრას, ვასილიჩმა პირიქით - ხმა არ ამოიღო. ადგება, გაივლის, დაჯდება, ისევ ადგება, ჩაახველებს, დაჯდება. ვასილ ჩხაიძე პოპულარული ამ ფილმით გახდა...

ეკა პატარაია

კინო-ნოსტალგია

ჩიკაგო
მოსე მუშვიდობაძე
სოლომონ პატარაია
ხარიტონ ჭყონია
ასლან ურუშაძე
რუხაძე
ქრისტეფორე იმნაძე
გიორგი კეთილაძე
ლადო ხელაძე

ვაშინგტონი
ლექსო რეხვიაშვილი - 1926
გივი კერესელიძე - 1930
ნესტორ მეტრეველი - 1936
სამსონ ჯოხაძე - 1937
სვიმონ გეგეშაშვილი - 1938
მიხეილ კიკნაველიძე - 1941
ვანო რეხვიაშვილი - 1949
ალექსანდრე სამსონია - 1950
ვლასა არეშიძე - 1952
ალეკო ლობჟანიძე - 1954
გიორგი მგალობლიშვილი - 1953

ნიუ-იორკი
ს. ხუმარაძე - 1922
უჩა დადიანი - 1932
ივანე კახიანი - 1935
გიორგი მაჩაბელი - 1935
ვანო ზაზუაშვილი - 1935
დავით მამულაშვილი - 1939
გიორგი ლორთქიფანიძე - 1942
ვასო დუმბაძე - 1943
გენ. იმნაძე -
ნოე წილოსანი - 1946
ალ. ლალიაშვილი - 1946
გაბო ბაიძე - 1946
ნიკოლოზ ჯაფარიძე -
ამბრები გიორგაძე - 1948
ანა მელანია - 1948
ნიკიფორე ჯიშკარიანი - 1950
მოსე შანიძე - 1951
დავით აბაშიძე - 1952
კონრადი ხორჩოლავა - 1953
არჩილ გურული-ჭყონია - 1955
ოლიკო მგელაძე - 1956
ალექსანდრე ცომაია - 1956
ელენე ქართველიშვილი - 1956
სოფიო ბაგრატიონი - 1956
ზურაბ აბდუშელიშვილი - 1957
შალვა ხანუტოვი - 1957
მარო ცაგარლისა - 1957
თამარ ისლავინა - 1959
ნიკოლოზ ამილახვარი - 1959
ირაკლი წერეთელი - 1959
გრიგოლ დიასამიძე - 1960
კირილე გურგენიძე - 1960
სამსონ მათიკაშვილი - 1961
ალექსანდრე კიღურაძე - 1961
ლეო დუმბაძე - 1962
ანა მამაცაშვილი - 1962
ვახტანგ აბაშიძე - 1963
სოფო ერისთავი - 1964
ვასო ნაკაშიძე - 1955
ალ. ამილახვარი - 1968
დავით ჯაფარიძე - 1970
გიორგი ჭიჭინაძე - 1970
ალ. ჯინჭარაძე - 1970

ფლორიდა
სერგო მდივანი - 1936
ალექსანდრე ლოლაძე - 1954
ლევან დადიანი - 1963

ნიუ-ჯერსი
მიხეილ გრეგორაშვილი - 1955
თამარ ქორქაშვილი - 1956
თევდორე სარჯოლაძე - 1962

სან-ფრანცისკო
ლადო ლორთქიფანიძე - 1932
ელენე ჯაყელი - 1947
თამარ მაქსიმენიაშვილი - 1953
ნიკოლოზ ნიკოლაიშვილი - 1954
ლევან ნაცვლიშვილი - 1957

სინსინატი
თამარ კიკნაძე - 1953
იასონ კაკანაძე - 1962
იასონ გობეჯიშვილი - 1930

კალიფორნია
ირ. ანდრონიკაშვილი - 1929
ვალერიან პეხარია - 1939
ოთარიძე - 1940
ალექსანდრე პაპუაშვილი - 1954
ისიდორე ჭანტურია - 1960
კოსტა ხურწარია - 1961
ნესტორ ერისთავი - 1962

ბოსტონი
ლუკა ყაზაიშვილი - 1957

დენვერი
ვახტანგ მგალობლიშვილი - 1930
იოსებ მაისურაძე - 1959

კონექტიკუტი
ნინო ყაზბეგისა - 1962

ფილადელფია
ილარიონ გოპაძე - 1962

81 დაკარგული საფლავი

- დამოუკიდებელი საქართველოს მოქალაქეობა მათთვის ქართველი ემიგრანტობით შეიცვალა.

სამშობლოს "მკვდრეთით აღდგომას" შინდისფერი დროშით და თავისუფალი საქართველოს ჰიმნით შეხვედრილი ქართველებისათვის მალე ცხადი შეიქმნა, რომ რუსული "ორთავიანი არწივი" რუსულმა "ნამგალმა და ურომ" შეცვალა. შეიძლება ითქვას, რომ მართლაც უკეთესი ქართველობა სამშობლოს იმ იმედით ტოვებდა, რომ "გაის ამ დროს" ყველაფერი კარგად იქნებოდა და უკან, სამშობლოში დაბრუნდებოდნენ, მაგრამ ოცნება მხოლოდ რამდენიმე დღეგრძელმა ემიგრანტმა აისრულა, ხოლო ვახტანგ ორბელიანის ლექსი "ნუთუ ჩავიდე ისე საფლავს და დავიმარხო...", მათი ცხოვრების, ყოველდღიურობის მწარე ამოკვნესად დარჩა. იმედი და ხსნა არსაით ჩანდა. "ძლევამოსილი საბჭოეთი" მყარად იდგა ფეხზე და მდგომარეობას მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ კიდევ უფრო იმტკიცებდა. სდუმდნენ და ჩრდილში იდგნენ დიდი გვარის და ტრადიციების ოჯახები, მათ შესახებ "ხმას არ იღებდა" პრესაც. თვით ისტორიასაც კი- 1918-1921 წლები, რატომღაც, "გამორჩა".

ამ დროს კი ერის საუკეთესო შვილების საფლავები მრავლდებოდა ამერიკის, ევროპის, აზიის, აფრიკის კონტინენტებზე.

და იმ თაობის წარმომადგენლები, რომლებმაც საქართველო იძულებით თუ პროტესტის ნიშნად დასტოვეს და 1921 წლიდან უცხოეთის ქვეყნებს შეაფარეს თავი, უკვე ცოცხლები აღარ არიან.

აშშ-ში მათი 80-ზე მეტი საფლავია.

ვაშინგტონის, ნიუ-იორკის, ჩიკაგოს, კალიფორნიის, დენვერის, ფლორიდის, ნიუ-ჯერსის, სან-ფრანცისკოს, ფილადელფიის, ბოსტონის, კონექტიკუტის, სინსინატის სასაფლაოებზე განისვენებენ მათი დაღლილი ძვლები.

ისინი ოკეანისგაღმა მეორე მსოფლიო ომმაც გახიზნათ და სამუდამო საძვალეც იქ იპოვეს.

ბაგრატიონის, გურიელის, ერისთავის, დადიანის, ამილახვრის, წერეთლის, მაჩაბლის, აბაშიძის გვერდით განისვენებენ რეხვიაშვილები, კერესელიძეები, კახიანები და სხვა მრავალი, რომელთა საფლავები გაბნეულია და დაკარგულია სამშობლოსათვის.

ბევრმა მათგანმა უარი თქვა ოჯახის შექმნაზე, იმ იმედით, რომ საქართველოში დაბრუნებულები მოიწყობდნენ პირად ცხოვრებას. ზოგს კი მომავლის მიმართ უიმედობამ ისე დარია ხელი, რომ ვერ შეძლეს ამ ნაბიჯის გადადგმა...

81 დაკარგული საფლავი საქართველოსთვის ძალიან ბევრია. არადა, როგორც ჩვენთვისაა ცნობილი, უცხოეთის სხვადასხვა ქვეყნებში ემიგრანტ ქართველთა თითქმის შვიდასამდე საფლავია.

თუკი ოდესმე, სადმე მათი ხსოვნისადმი მიძღვნილი მემორიალი დაიდგმება, ალბათ ოქროს ასოებით უნდა წაეწეროს ეს ეპიტაფია: "ძვლებიც კი ფიქრობს საქართველოზე".

მანანა ლარცულიანი

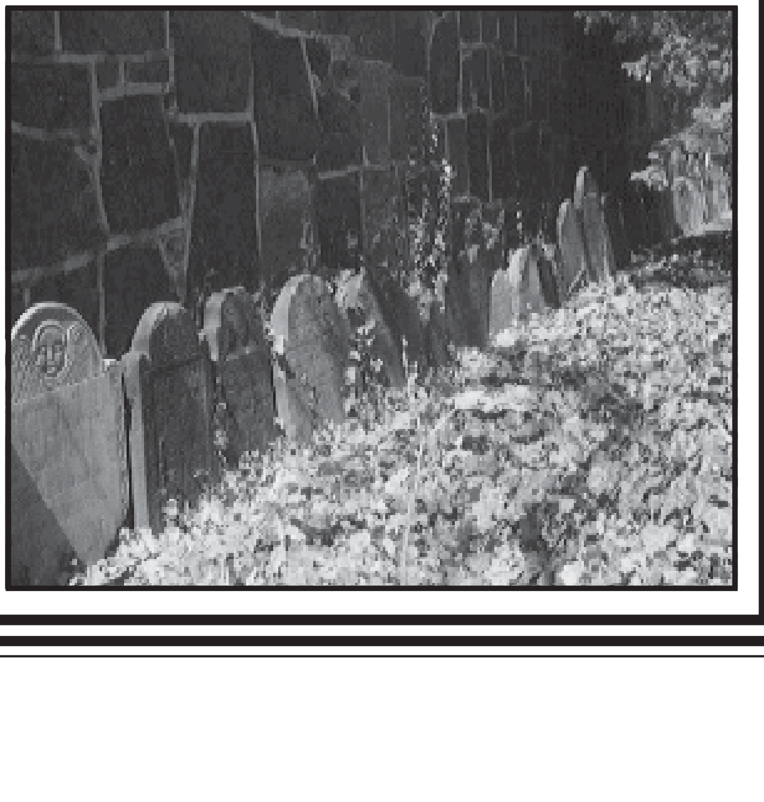

ÁÏËÏ ÀÈÉ ßÄËÉßÀÃÉÀ, ÒÀÝ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÃÀÍ ÄÌÉÂÒÀÝÉÀÌ ÌÀÍÀÌÃÄ ÀÒÍÀáÖËÉ ÓÀáÄ ÌÉÉÙÏ. ÁÄÅÒÌÀ ÍÉàÉÄÒÌÀ ÃÀ ØÅÄÚÍÉÓÀÈÅÉÓ ÓÀàÉÒÏ ÀÃÀÌÉÀÍÌÀ ÌÛÏÁËÉÖÒÉ ÌÉßÀ-ßÚÀËÉ ÃÀÔÏÅÀ ÃÀ ÓÀÊÖÈÀÒÉ ÏãÀáÄÁÉÓ ÃÀÓÀáÌÀÒÄÁËÀÃ ÌÏÏ×ËÉÏÓ ÀÒÀÄÒÈ ØÅÄÚÀÍÀÛÉ ÂÀÉ×ÀÍÔÀ. ÀÒÀÏ×ÉÝÉÀËÖÒÉ ÌÏÍÀÝÄÌÄÁÉÈ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏ 800 ÀÈÀÓÆÄ ÌÄÔÌÀ ÀÃÀÌÉÀÍÌÀ ÃÀÔÏÅÀ, ÈÖÌÝÀ ÉÓÉÝ ÖÍÃÀ ÉÈØÅÀÓ, ÒÏÌ Ï×ÉÝÉÀËÖÒÉ ÓÔÀÔÉÓÔÉÊÀ ÀÒ ÀÒÓÄÁÏÁÓ. ÜÅÄÍÃÀ ÓÀÌßÖáÀÒÏÃ, ÀÒ ÀÒÓÄÁÏÁÓ ÀÒÝ ÓÀáÄËÌßÉ×Ï ÐÒÏÂÒÀÌÀ, ÒÏÌÄËÉÝ ØÅÄÚÍÉÓ ÖÊÄÈÄÓÉ ÃÄÌÏÂÒÀ×ÉÖËÉ ÌÉÌÀÒÈÖËÄÁÉÓ ÛÄÌÖÛÀÅÄÁÉÓ ÃÀÓÒÖËÄÁÉÓ ÃÀ ÛÄÌÃÂÏÌÉ ÓÀÊÉÈáÄÁÉÓ ÛÄÓßÀÅËÉÓ ÓÀÛÖÀËÄÁÀÓ ÌÉÓÝÄÌÓ ÃÀÓÀÁÖÈÄÁÄËÉ ÌÀÓÀËÄÁÉÓÀ ÃÀ ÌÄÃÉÀÓ ÓÀÛÖÀËÄÁÉÈ.

ÐÀÒÀÃÏØÓÉÀ, ÌÀÂÒÀÌ ×ÀØÔÉ, ÒÏÌ ÚÏÅÄËÉÅÄ ÄÓ ÜÅÄÍÓ áÄËÉÓÖ×ËÄÁÀÆÄ ÌÄÔÀÃ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÛÉ ÆÒÀÃÉÔÄÁÄÖËÉ ÃÄËÄÂÀÝÉÀ ÃÀ ÊÏÍÓÖËÄÁÉ ÀÙÄËÄÁÄÍ. ÀÃÀÌÉÀÍÖÒÉ ÈÅÀËÓÀÆÒÉÓÉÈ ÉÓÉÍÉ ÂÀÝÉËÄÁÉÈ ÌÄÔÀÃ ßÖáÀÍ ÉÌ ÀÈÄÖËÀÈÏÁÉÈ ÃÀÌÉÂÒÀÍÔÉÓ ÂÀÌÏ, ÒÏÌËÄÁÉÝ ÌÀÈ ØÅÄÚÀÍÀÛÉ ÊÀÒÂÀÃ ÛÏÓÖËÀÁÏÌÀ ÛÒÏÌÏÁÄÍ.

ÀÌ ÓÀÊÉÈáÄÁÉÀÍ ÃÀÊÀÅÛÉÒÄÁÉÈ ÓÐÄÝÉÀËÖÒÀÃ „ÌÀÌÖËÉÓÀÈÅÉÓ" ÊÏÒÄÓÐÏÍÃÄÍÔ **ÉÍÂÀ ÅÀÛÀÚÌÀÞÄÓ** ÄÓÀÖÁÒÀ ÀÌÄÒÉÊÉÓ ÊÏÍÓÖËÉ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÛÉ, ÁÀÔÏÍÉ **ÒÏÁÉÍ ÁÖÓÄ**.

ÉÂÉ 37 ßËÉÓÀÀ, äÚÀÅÓ ØÀÒÈÅÄËÉ ÌÄÖÙËÄ ÃÀ ÖÊÅÄ 5 ßÄËÉÀ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÛÉ ÝáÏÅÒÏÁÓ.

ოჯახისა და სამშობლოს სიყვარული ქართველი ხალხის გამორჩეული თვისებაა

- ÁÀÔÏÍÉ ÒÏÁÉÍ ÒÀÌÃÄÍÀÃ ÉÝÍÏÁÈ ÉÌ ÐÒÏÁËÄÌÄÁÓ, ÒÏÌËÄÁÉÝ ØÀÒÈÅÄË ÄÌÉÂÒÀÍÔÄÁÓ ÀÛÛ-ÛÉ ÀßÖáÄÁÈ?

- ÜÄÌÉ ÐÉÒÀÃÉ ÂÀÌÏÝÃÉËÄÁÉÈ ÀÛÛ-ÛÉ ÃÀÀáËÏÄÁÉÈ 20 ÀÈÀÓÉ ØÀÒÈÅÄËÉ ÄÌÉÂÒÀÍÔÉ ÝáÏÅÒÏÁÓ. ÀØÄÃÀÍ 15 ÀÈÀÓÉ ÀËÁÀÈ ÀÒÀËÄÂÀËÖÒÉ ÂÆÉÈÀÀ ÃÀÒÜÄÍÉËÉ. ÒÀÝ ÛÄÄáÄÁÀ ÌÀÈ ÐÒÏÁËÄÌÄÁÓ, ÄÓ ÜÄÌÉ ÊÏÌÐÄÔÄÍÝÉÀ ÀÒ ÀÒÉÓ, ÈÖÌÝÀ ÃÀÀáËÏÄÁÉÈ ÌÀÉÝ ÅÉÝÉ ÌÀÂÀËÉÈÀÃ ËÄÂÀËÖÒ ÄÌÉÂÒÀÍÔÄÁÓ ÀØÅÈ ÉÓÄÈÉÅÄ ÐÒÏÁËÄÌÄÁÉ ÒÏÂÏÒÝ ÒÉÂÉÈ ÀÌÄÒÉÊÄËÄÁÓ- ÓÀÌÖÛÀÏÓ ÛÏÅÍÀ ÃÀ À.Û. (ÖÃÄÁÏÃÀ ÍÀÌÃÅÉËÀÃ ÀÒ ÀßÖáÄÁÈ) ÀÒÀËÄÂÀËÄÁÓ ÊÉ ÀØÅÈ ÞÀËÉÀÍ ÃÉÃÀËÉ ÀÍÀÆÙÀÖÒÄÁÀ, ÅÄÒ ÉÝÀÅÈ ÊÀÍÏÍÉ, ÀÒ ÀØÅÈ ÓÀÌÃÉÝÉÏ ÃÀÆÙÅÄÅÀ ÃÀ ÝáÏÅÒÏÁÄÍ ÌÖÃÌÉÅÉ ÛÉÛÉÓ ØÅÄÛ, ÒÏÌ ÀÒ ÂÀÌÏÀÅËÉÍÏÍ ÓÀÄÌÉÂÒÀÝÉÏ ÓÀÌÓÀáÖÒÄÁÌÀ. ÄÓ ÚÅÄËÀ×ÄÒÉ ÞÀËÉÀÍ ÌÞÉÌÄ ÔÅÉÒÈÉÀ ÃÀ ÀÌÀÆÄ ÚÅÄËÀ ßÀÌÓÅËÄËÉ ÖÍÃÀ ÃÀ×ÉØÒÃÄÓ.

- ÌÉÖáÄÃÀÅÀÃ ÀÌÉÓÀ ÀÃÀÌÉÀÍÄÁÉ ÖÆÀÒÌÀÆÀÒ ÈÀÌáÀÓ ÉáÃÉÀÍ ÀÛÛ-ÛÉ ßÀÓÀÓÅËÄËÀÃ, ÈØÅÄÍ ÈÖ ÉÝÉÈ ÀÌÉÓ ÛÄÓÀáÄÁ ÃÀ Ï×ÉÝÉÀËÖÒÀÃ ÒÀ ÈÀÍáÄÁÀ ÃÀÆÀÅÛÉÒÄÁÖËÉ ÅÉÆÉÓ ÀÙÛ-ÛÉ?

- ÜÅÄÍ ÅÉÝÉÈ, ÒÏÌ ÀÒÓÄÁÏÁÓ Ä.ß. ÅÉÆÉÓ „×ÉØÓÄÒÄÁÉ" ÀÍÖ ÌÏÌÂÅÀÒÄÁËÄÁÉ, ÒÏÌËÄÁÉÝ ÀÃÀÌÉÀÍÄÁÓ ÃÉÃ ÈÀÍáÀÓ ÞÀËÀÅÄÍ ÓÀÁÖÈÄÁÉÓ ÂÀÚÀËÁÄÁÉÓ ÓÀÍÀÝÅËÏÃ. ÀÌÉÈ ÄÓ ÀÃÀÌÉÀÍÄÁÉ ÓÀÌÖÃÀÌÏÃ ÉÙÖÐÀÅÄÍ ÈÀÅÓ. ÂÀÌÑÙÀÅÍÄÁÉÓ ÛÄÌÈáÅÄÅÀÛÉ ÈÀÍáÀÓ ÀÒÀÅÉÍ ÖÁÒÖÍÄÁÈ ÖÊÀÍ, ÀÌÉÈ ÌÉÅÌÀÒÈÀÅ ÚÅÄËÀÓ, ÚÅÄËÀÆÄ ÊÀÒÂÉÀ ÓÉÌÀÒÈËÄ ÃÀ ÂÖËÀáÃÉËÏÁÀ. ÍÖ ÂÀÒÉÓÊÀÅÈ ÃÀ ×ÖËÓ ÍÖ ÂÀÃÀÚÒÉÈ. ÂÀÍÀ ÜÅÄÍ ÀÒ ÅÉÝÉÈ? ÒÏÝÀ ÀÃÀÌÉÀÍÉ, ÒÏÌËÉÓ 1 ßËÉÓ áÄË×ÀÓÉ ÀÒ ÛÄÄÃÂÄÍÓ ÉÌ ÈÀÍáÀÓ, ÒÏÌËÉÈÀÝ ÍÉÖ-ÉÏÒÊÉÓ ÓÀÓÔÖÌÒÏÛÉ 1 ÙÀÌÄÆÄ ÌÄÔÓ ÅÄÒ ÂÀÀÈÄÅ, ÍÉÖ-ÉÏÒÊÉÓ ÃÀÓÀÈÅÀËÉÄÒÄÁËÀÃ ÒÏÌ ÀÒ ßÀÅÀ? ÒÀÝ ÛÄÄáÄÁÀ Ï×ÉÝÉÀËÖÒ ÙÉÒÄÁÖËÄÁÀÓ, ÀÛÛ-Ó ÅÉÆÀ 100$ ÙÉÒÓ, áÏËÏ 12 ÈÅÉÀÍÉ, ÌÒÀÅÀËãÄÒÀÃÉ ÓÀÒÂÄÁËÏÁÉÓ, ÃÀÌÀÔÄÁÉÈ 95$.

- ÁÀÔÏÍÏ ÒÏÁÉÍ, 11 ÓÄØÔÄÌÁÒÉÓ ÔÒÀÂÄÃÉÖËÉ ÌÏÅËÄÍÄÁÉÓ ÛÄÌÃÄÂ ÉÚÏ ÌÏÓÀÆÒÄÁÀ, ÒÏÌ ÀÒÀËÄÂÀËÖÒÉ ÄÌÉÂÒÀÍÔÄÁÉÓ ÌÀÓÏÁÒÉÅÉ ÃÄÐÏÒÔÀÝÉÀ ÌÏáÃÄÁÏÃÀ, ÒÀÝ ÀÛÛ-Ó ÌÈÀÅÒÏÁÀÌ ÀÒ ÂÀÍÀáÏÒÝÉÄËÀ, ÒÏÂÏÒ ×ÉØÒÏÁÈ ÒÀ ÉÚÏ ÌÉÆÄÆÉ, ØÅÄÚÍÄÁÓ ÛÏÒÉÓ ÀáÀËÉ ÌÄÂÏÁÒÏÁÀ áÏÌ ÀÒÀ?

- ÃÀÂÄÈÀÍáÌÄÁÉÈ ÉÌÀÛÉ, ÒÏÌ ÜÅÄÍÉ ØÅÄÚÍÉÓ ÐÒÄÆÉÃÄÍÔÄÁÓ ÂÀÍÓÀÊÖÈÒÄÁÖËÉ ÖÒÈÉÄÒÈÏÁÀ ÀØÅÈ ÄÊÏÍÏÌÉÊÖÒÉ, ÐÏËÉÔÉÊÖÒÉ ÃÀ ÌÄÂÏÁÒÖËÉ. ÄÓ ÀÒÀÄÒÈÂÆÉÓ ÃÀÃÀÓÔÖÒÃÀ ÁÏËÏÃÒÏÉÍÃÄË ÌÏÅËÄÍÄÁÉÈ, ÈÖÌÝÀ ÖÍÃÀ ÂÉÈáÒÀÈ, ÒÏÌ ÒÉÂÉÈÉ ÀÌÄÒÉÊÄËÄÁÉÓ ÃÀÌÏÊÉÃÄÁÖËÄÁÀÝ ÀÒÃÄÅÀ ÊÀÒÂÉÀ ØÀÒÈÅÄËÄÁÈÀÍ ÌÉÌÀÒÈÄÁÀÛÉ. ÜÅÄÍ ÅÉÝÍÏÁÈ ÁÄÅÒ ÀÌÄÒÉÊÄËÓ, ÒÏÌÄËÈÀÝ ÓáÅÀÃÀÓáÅÀ ÀØÅÈ ÛÄáÄÃÄÁÉ ÉØ ÌÝáÏÅÒÄÁ ØÀÒÈÅÄËÄÁÈÀÍ ÃÀ ÌÀÈ ÛÄÓÀáÄÁ ÊÀÒÂÉÓ ÌÄÔÓ ÀÒÀ×ÄÒÓ ËÀÐÀÒÀÊÏÁÄÍ. ÀÓÄ ÒÏÌ, ÀÌ ÚÏÅÄËÉÅÄÌ ÃÉÃÉ ÒÏËÉ ÉÈÀÌÀÛÀ ÉÌÀÛÉ, ÒÏÌ ÀÒ ÌÏáÃÀÒÉÚÏ ÃÄÐÏÒÔÉ.

- ÒÏÂÏÒÉÀ ÈØÅÄÍÉ ÓÖÒÅÉËÄÁÉ ÃÀ ÌÏØÌÄËÄØÄÏÁÄÁÉ ÃÀÌÏÊÉÃÄÁÖËÄÁÀ ØÀÒÈÅÄËÉ ÄÌÉÂÒÀÍÔÄÁÉÓ ÌÉÌÀÒÈ ÃÀ ÀáÀËÉ ØÀÒÈÖË- ÀÌÄÒÉÊÖËÉ ÖÒÈÉÄÒÈÏÁÄÁÉÓ ÖÊÄÈÄÓÉ ÌÏÌÀÅËÉÓ ÒÀ ÂÄÂÌÀÓ ÉÞËÄÅÀ?

- ÀÛÛ-ÛÉ ËÄÂÀËÖÒÀÃ ÌÝáÏÅÒÄÁ ØÀÒÈÅÄËÄÁ ÅÄÔÚÅÉ, ÊÀÒÂÉËÉ ÉÚÏÓ ÈØÅÄÍÉ ÌÏÁÒÞÀÍÄÁÀ, áÏËÏ ÀÒÀËÄÂÀËÄÁÓ ÅÖÓÖÒÅÄÁ ÂÀÌÀÒÈËÄÁÏÃÄÈ ÝáÏÅÒÄÁÀÛÉ, ÒÀÃÂÀÍ Ö×ËÄÁÄÁÉÓÀ ÃÀ ÈÀÅÉÓÖ×ËÄÁÄÁÉÓ ÃÀÝÀÒÂÅÀÃ ÀÒÀÍÀÉÒÉ ×ÖËÉ ÀÒ ÙÉÒÓ, ÂÀÒÃÀ ÀÌÉÓÀ, ÌÀØÅÓ ÓÀØÀÒÈÅÄËÏÓ ÖÊÄÈÄÓÉ ÌÏÌÀÅËÉÓ ÉÌÄÃÉ. ÒÏÝÀ ÈØÅÄÍÈÀÍ ÄÊÏÍÏÌÉÊÀ ÂÀÖÌãÏÁÄÓÃÄÁÀ, ÃÀÒßÌÖÍÄÁÖËÉ ÅÀÒ ÚÅÄËÀ ÄÌÉÂÒÀÍÔÉ ÈÀÅÉÓÉ ÓÖÒÅÉËÉÈ ÃÀÁÒÖÍÃÄÁÀ. ÌÄ ÏÈáÉ ßËÉÀ ÀØ ÅÝáÏÅÒÏÁ ÃÀ ÅÂÒÞÍÏÁ, ÒÏÌ ÏãÀáÉÓ ÓÉÚÅÀÒÖËÉ ÃÀ ÄÒÈÂÖËÄÁÀ ØÀÒÈÅÄËÉ áÀËáÉÓ ÂÀÌÏÒÜÄÖËÉ ÈÅÉÓÄÁÀÀ.

ახალი რუბრიკა

კინო

ბიოგრაფიები

ბიოგრაფიული ფილმები თითქმის კინემატოგრაფის წლოვანებისაა და ეს ჟანრი მაყურებელთა შორის მუდამ დიდი სიყვარულით სარგებლობდა. კინემატოგრაფის გაჩენის პირველი დღეებიდანვე მაყურებელს სურდა, ეკრანზე ეხილა თავისი ოცნების გმირები (ამ მხრივ დღესაც არაფერი შეცვლილა), ვისთვისაც შეეძლო მიებაძა და თუ ეს გმირი რეალური პიროვნება იყო, და თანაც მას ცნობილი მსახიობი ასახიერებდა, ორმაგდებოდა მაყურებლის ვნებათაღელვა. ამიტომაც სტუდიები მაქსიმალურად ცდილობდნენ, მსგავსი სახის პროდუქცია მიეწოდებინათ მაყურებლისათვის. სტუდიის მესვეურები მთავარ როლებზე იწვევდნენ ცნობილ ვარსკვლავებს, თუმცა კინოისტორიას ახსოვს შემთხვევები, როდესაც ამა თუ იმ რეალურ პიროვნებას თვით პროტოტიპი ასახიერებდა. ასე იყო 'ველური დასავლეთის" შერიფის ბილ თილმენის მაგალითზე, როდესაც მან 1920 წელს გადაიღო ფილმი "Passing of the Oklahoma outlaws", სადაც მთავარი როლი თავადვე შეასრულა, ან კიდევ ცნობილი ბანდიტები ჰენრი სთარი და ალ ჯენინგსი, რომლებიც საკუთარ 'საგმირო" საქმეებს კინოს საშუალებით უყვებოდნენ მაყურებელს, თვითონვე ასრულებდნენ მთავარ როლებს და უნდა ითქვას, რომ ეს ფილმები დიდი წარმატებით სარგებლობდნენ; სთარი ნაღდ ვარსკვლავად იქცა, მაგრამ როგორც ამბობენ, 'ჩვეულება რჯულზე უმტკიცესიაო", მან თავის ძველ პროფესიას თავი ვერ მიანება და 1921 წელს მორიგი ბანკის ძარცვის დროს... მოკლეს.

მთავარი მანიშნებელი იმისა თუ რატომ მონაწილეობენ ცნობილი მსახიობები ცნობილი პიროვნებების როლებში, ეს კინოაკადემიის უმაღლესი ჯილდოს, ოსკარის ისტორიაა. მისი ზერელედ გადახედვაც კი საკმარისია რათა დავასკვნათ: ამ ჯილდოების უმეტესი ნაწილი მსახიობებს მიღებული აქვთ ბიოგრაფიული როლების შესრულებისათვის და ვისაც ეს ჯილდო არ ერგო, მან კრიტიკოსების და აუდიტორიის მოწონება და ყურადღება დაიმსახურა. აი, უკანასკნელი 20–25 წლის მანძილზე დაჯილდოებული რამდენიმე მსახიობი და ფილმი: 'მძვინვარე ხარი" (1980), რობერთ დე ნირო; 'განდი" (1982), ბენ ქინგსლი; 'ჩემი მარჯვენა ფეხი" (1989), დენიელ დეი ლუისი; 'ამადეუსი" (1984), მიურეი აბრაჰამი; 'უკანასკნელი იმპერატორი" (1987);

"შინდლერის სია" (1993); 'მამაცი გული" (1995); 'ბრწყინვალება" (1996) ჯეფრი რაში; "შეყვარებული შექსპირი" (1998), გვინეთ პელთროუ; 'გლადიატორი" (2000), რასელ ქროუ; 'ერინ ბროქოვიჩი" (2000), ჯულია რობერთსი; 'საათები" (2002), ნიქოლ ქიდმენი; 'მონსტრი" (2003), შარლიზ თერონი და მრავალი სხვ. 90-იან წლებში გამოჩნდა ახალი ტიპის ბიოგრაფიული ფილმები, სადაც მთავარ გმირად მოგვევლინა გამოგონილი პერსონაჟი, რომელიც მოქმედებს და ცხოვრობს რეალური პიროვნებების გვერდით: "შეყვარებული შექსპირი", 'გლადიატორი", 'ფორესთ გამპი", 'ტიტანიკი"... აქედან ზოგიერთი მათგანი იმდენად ნიჭიერად არის გაკეთებული (ჩვენ არ ვგულისხმობთ 'ტიტანიკს"), რომ მაყურებელს რეალობის აღქმის სრული ილუზია ეუფლება და იჯერებს, რომ ეს პერსონაჟი ნამდვილად არსებობდა.

თითქოს ტრადიციად იქცა, რომ ბიოგრაფიულ ფილმს ან მასში მოთამაშე მსახიობს ოსკარს ანიჭებენ (ბევრს ღირსეულადაც), ამიტომაც გასაკვირი არ არის, რომ ყოველი მსახიობი, რეჟისორი თუ სტუდიის ხელმძღვანელი ისწრაფვის ბიოგრაფიული ფილმისაკენ იმ იმედით, რომ მისი სურათი დაიმსახურებს ყველა კინემატოგრაფისათვის სანუკვარ ჯილდოს (ოსკარი კი ახალ როლებს, მაღალ ჰონორარებს და საყოველთაო აღიარებას ნიშნავს). გარდა ამისა, არსებობს ერთი არც თუ ისე უმნიშვნელო გარემოება, თუ რატომ ცდილობენ მსახიობები ბიოგრაფიული როლების შესრულებას: მსახიობს (გამოჩენილს თუ რიგითს) ეძლევა შანსი რათა აჩვენოს საკუთარი შესაძლებლობანი და ყველას დაუმტკიცოს, რომ იგი ნიჭიერი შემოქმედია, ხოლო ახალბედა მსახიობთათვის კი ამას გადამწყვეტი მნიშვნელობა აქვს, რადგან თუ მან ამ სამუშაოს ღირსეულად გაართვა თავი, ეს კინოოლიმპზე აღზევების ტოლფასია. ამიტომაცაა, რომ ყველა ცდილობს ასეთი როლის 'დათრევას" და ამ ასპარეზზე უდიდესი კონკურენციაა, მაგრამ, როგორც წესი, მიზანში ყველა ვერ ახვედრებს. ბრაიან დე პალმას განგსტერულ დრამაში 'ხელშეუხებელნი" (1987) ალ კაპონეს როლი ბობ ჰოსქინს უნდა ეთამაშა, მოგვიანებით რეჟისორმა გადაიფიქრა და მის მაგივრად რობერთ დე ნირო აიყვანა, ხოლო განაწყენებულ ჰოსქინს კომპენსაციის სახით 250 ათასი დოლარი გადაუხადეს, ეს ყველაზე ადვილი ფული იყო ჩემს ცხოვრებაში – იხსენებდა შემდეგ მსახიობი.

ბიოგრაფიული ფილმების აღზევება დაემთხვა ჰოლივუდის, ამ 'ოცნებათა ფაბრიკის" ოქროს ხანას ანუ გასული საუკუნის 30-40-იან წლებს, როდესაც უმეტესწილად იდგმებოდა ფილმები ცნობილი პიროვნებების შესახებ, რომელთა ცხოვრება და მოღვაწეობა იქნებოდა მაგალითი აუდიტორიისათვის. როგორც წესი, ამ ფილმებში მთავარ როლებს ცნობილი მსახიობები ასრულებდნენ. მსახიობმა პოლ მუნიმ 1932 წელს ითამაშა განგსტერის დაუვიწყარი როლი ჰოუარდ ჰოუქსის დრამაში 'ნაიარევი სახე", რომელიც ალ კაპონეს ბიოგრაფიის მიხედვით გადაიღეს (ფილმის გამოსვლის შემდეგ კმაყოფილმა განგსტერმა, ფილმის ასლის შეძენამდე 'სახე" ექვსჯერ ნახა, რეჟისორი ჩაიზეც დაპატიჟა და როგორც ჰოუქსი იხსენებდა – მათმა საუბარმა გულთბილ ვითარებაში ჩაიარა), 1936 წელს ოსკარი მიიღო ლუი პასტერის როლის შესრულებისათვის ფილმში – 'ამბავი ლუი პასტერზე", ერთი წლის შემდეგ კი იგი გამოჩნდა ემილ ზოლას როლში სურათში 'ცხოვრება ემილ ზოლასი", რომელმაც საუკეთესო ფილმის ნომინაციაში გაიმარჯვა.

მილიონობით ამერიკელთა კერპმა გერი ქუპერმა აკადემიის უმაღლესი ჯილდო ფილმში 'სერჟანტი იორქი" (1941) პირველი მსოფლიო ომის გმირის როლის შესრულებისათვის დაიმსახურა და ასეთი უამრავი მაგალითის დასახელება შეიძლება. იმ წლებში ყველა ცნობილი მსახიობი ცდილობდა, ერთხელ მაინც ეთამაშა ბიოგრაფიულ ფილმში, მნიშვნელობა არ ჰქონდა დადებით პიროვნებას ასახიერებდა ის თუ დამნაშავეს. აუცილებლია აღინიშნოს, რომ, რაოდენობის მხრივ, უარყოფით პერსონაჟებზე შექმნილი ფილმები ბევრად სჭარბობენ დადებითს. ამაზე ერთი ამერიკელი კინოკრიტიკოსი სინანულით წერდა: 'ძალიან სამწუხარო ფაქტია, რომ ჩვენმა კინემატოგრაფმა უკვდავყო ჩვენი ქვეყნის ბევრი განგსტერი და დაივიწყა უფრო ღირსეული, ისტორიული პიროვნებები". ასეთი ფილმების შექმნას ხელი ვერ შეუშალა 1934 წლიდან ამოქმედებულმა ჰეისის კოდექსმაც, რომელიც, სხვა შეზღუდვებთან ერთად, კრძალავდა ბანდიტებისა და ყაჩაღების იდეალიზაციას. მოგეხსენებათ, მაყურებელს არაორდინარული, თუნდაც ძალზედ ნიჭიერი ადამიანის ცხოვრების ნახვას ურჩევნია თავგადასავლებითა და მოქმედებით დახუნძლული უარყოფითი გმირის ამსახველი სურათების ხილვა, ასე მოხდა ისეთი ცნობილი განგსტერების და ყაჩაღების მაგალითზე როგორც ალ კაპონე, ჯონ დილინჯერი, ბეიბი ფეის ნელსონი, ჯესი ჯეიმსი, ბილი ქიდი და სხვები იყვნენ და რომელთა შესახებაც უამრავი კინოვერსიაა შექმნილი.

60-70-იან წლებში მოხდა სტუდიური სისტემის მსხვრევა და შეხედულებათა გადაფასება, იმ პერიოდში ბიოგრაფიული ფილმი დაღმასვლას განიცდიდა, ამას გარკვეულწილად ხელი შეუწყო ისეთი ძვირადღირებული პროექტის ჩავარდნამაც როგორიც 'კლეოპატრა" (1963) იყო. მაშინ მხოლოდ რამდენიმე ფილმმა მიიღო მაღალი შეფასება და ოსკარი, მათ შორის: 'ლოურენს არაბი" (1962), 'ყველა დროის ადამიანი" (1966), 'პათონი" (1970) (სხვათა შორის, პათონის როლისთვის მიღებულ ოსკარზე ჯორჯ სქოთმა უარი განაცხადა და ამ ცერემონიალს 'ხორცის აღლუმი" უწოდა) და რაღა თქმა უნდა 'ფრანგი მეკავშირე" (1971). ამ ფილმმა, შეიძლება ითქვას, დასაბამი დაუდო სრულიად ახლებურ ბიოგრაფიულ ფილმებს, სადაც მთავარ გმირად მოგვევლინა არა განთქმული პიროვნება, არამედ უბრალო ხალხიდან გამოსული ადამიანი, რომელიც ისეთივე მიწიური თვისებებით იყო დაჯილდოებული, როგორც ყოველი ჩვენგანი და, ამიტომაც, მაყურებელი მას უფრო ადვილად უგებდა, თავისიანად ღებულობდა, მით უმეტეს, რომ მთავარ გმირს ისეთი არაორდინარული მსახიობი ასახიერებდა როგორიც ჯინ ჰექმენია (ოსკარი ამ როლისათვის). სხვათა შორის, ფილმის გმირების პროტოტიპები – ნიუ-იორქელი პოლიციელები დოილი და რუსო ფილმში ეპიზოდურ როლებს ასრულებდნენ. 70-იან წლებში ბევრი ასეთი ბრწყინვალე სახე შეიქმნა, თუმცა ბევრი მათგანი სათანადოდ არ შეფასებულა. გავიხსენოთ თუნდაც ჩვენი მაყურებლისათვის კარგად ცნობილი 'ფარვანა" (1973), რომელიც დაფუძნებული იყო ფრანგი ანრი შარიერის ამავე სახელწოდების რომანზე, მთავარ როლში ბრწყინვალე სთივ მაქქვინით. მაქქვინმა ამ როლისათვის არა თუ ოსკარი, ნომინაციაც კი ვერ მიიღო, რაც კიდევ ერთხელ მეტყველებს კინოაკადემიის მიკერძოებაზე. საქმე იმაში გახლავთ, რომ მაქქვინი ყოველთვის განზე იდგა ჰოლივუდის ისთებლიშმენთისაგან და ეს მას ვერ ან არ აპატიეს.

ძალიან ძნელია ყველა იმ ბიოგრაფიული ფილმის დასახელება რაც ბოლო წლებში შეიქმნა ('მალქოლმ X", 'ედ ვუდი", 'ღმერთები და მონსტრები", "ხალხი ლარი ფლინთის წინააღმდეგ", 'ადამიანი მთვარეზე", 'ევიტა", 'ალი", 'ქრისტეს ვნებანი" და მრავალი სხვ.) რაც ნათლად მიუთითებს, რომ ბიოგრაფიული ფილმების წარმოების ტენდენცია კი არ კლებულობს, არამედ გეომეტრიული პროგრესიით იზრდება და ამჟამად მსგავსი ფილმების შესაქმნელად ამერიკელი კინემატოგრაფისტები იყენებენ უახლეს ტექნოლოგიებს, რაც საშუალებას იძლევა ძველი სამყაროს ძლევამოსილი და ცნობილი პიროვნებების ბიოგრაფიული სურათების შექმნისა. ეს ტექნოლოგიები ამარტივებს და უადვილებს კინოს მესვეურთ ძვირადღირებული დეკორაციების, მთელი ქალაქების, ცნობილი ომების, ბატალური თუ ხალხმრავალი სცენების გადაღებას. თუ ფილმში 'განდი" რიჩარდ ათენბოროს 300 ათასი ადამიანი დასჭირდა ერთი სცენის გადაღებისათვის (თუ არ ვცდებით ის გინესის რეკორდების წიგნშიც კი მოხვდა) დღევანდელ რეჟისორს სამასი კაცი და კომპიუტერი დასჭირდება იმავე შედეგის მისაღწევად. ამჯერად რამდენიმე ძვირადღირებული პროექტია მზადებაში და ორი მათგანი ალექსანდრე მაკედონელს ეხება (რეჟისორები ოლივერ სთოუნი და ბაზ ლურმანი, მთავარ როლებში ქოლინ ფარელი და ლეონარდო დი კაპრიო). თუმცა ჩვენში დიდ ეჭვს ბადებს ის გარემოება, რომ ტექნიკის უკანასკნელი მიღწევებით შექმნილი ეს მასშტაბური ბლოქბასთერები ჩაყლაპავენ მთავარს – ადამიანს, უბრალო მოკვდავს და ფილმის მთავარი გმირი იქნება არა ესა თუ ის რეალური პიროვნება, არამედ კომპიუტერი. როდესაც ჯინ ჰექმენი, რობერთ დე ნირო ან პითერ ო'ტული ასახიერებდნენ თავიანთ გმირებს, ამისთვის მათ დასჭირდათ უმძაფრესი ემოციების გამოხატვა, რათა ეჩვენებინათ სოციალური ფენის სხვადასხვა საფეხურზე მყოფ ადამიანთა ცხოვრება და ვნებათაღელვა, შეძლებენ კი მსახიობები, რომელთაც უნდა აჩვენონ გამოჩენილი პიროვნების სახე, რომელმაც უზარმაზარი კვალი დატოვა მსოფლიო ისტორიაში, რომლის ხელის ერთი აქნევით ათეულ-ათასობით ადამიანი ომში მიდიოდა, აშენებდა უზარმაზარ ქალაქებს, რათა გაუმკლავდნენ უახლეს ტექნოლოგიებს? რა არის ასეთი ფილმების მიზანი – უახლესი ტექნოლოგიების მიღწევათა დემონსტრირება (რაშიც არაერთხელ უკვე დავრწმუნდით, რომ ეს მხოლოდ და მხოლოდ ფულის მახეა მილიონობით მაყურებლისათვის და ხშირად ასეთ ნაწარმოებებს ხელოვნებასთან არავითარი კავშირი არა აქვს) თუ ცნობილ ადამიანთა ცხოვრების ჩვენება?

ამას დრო გვიჩვენებს...

კარებს მაღალი, ხმელ-ხმელი, ხანდაზმული მამაკაცი მიღებს.

ქალბატონი ქეთევანი შინაა. იგი ცოტა არ იყოს, ფრთხილად მათვალიერებს. ჭაღარა თმებს ნელა, შეუმჩნევლად ისწორებს, მეჩვენება, რომ თითქოს ოდნავ დაბნეულიცაა. სახეზე რაღაცნაირი, მკაცრი გამომეტყველება აქვს. შემდეგ უკვე ნელ-ნელა მიმყვება და მალე სქელი საქაღალდეც გამოაქვს ჩემთვის. აქ არის სხვადასხვა დროს გამოქვეყნებული მასალები ქაქუცა ჩოლოყაშვილზე, ალექსანდრე სულხანიშვილისა და სხვა შეთქმულთა პირადი წერილები, საოჯახო ალბომებიდან და გაზეთებიდან ამოჭრილი რამდენიმე ძველისძველი ფოტოსურათი.

ყველაფერი ახლოა და შორი...

ინტერვიუ ქაქუცა ჩოლოყაშვილის ქალიშვილთან

1880-1931

P.S.

მ ა მ უ ლ ი

უკან ერთად ბრუნდებოდნენ, ორთავ გიორგი, მაღლენი, მათე და მისი ცოლი. გიორგი უჩვეულოდ აღგზნებული იყო. მან უკვე მიიღო გადაწყვეტილება და ახლა მთელი ოჯახი გამგზავრების გეგმებს აწყობდა.

- პირველ რიგში ვიზების საკითხია მოსაგვარებელი, - ამბობდა უმცროსი გიორგი.

- მათე, ეს შენ უნდა გააკეთო. - უთხრა შვილს მაღლენმა.

- ხვალვე მივალ საბჭოთა საელჩოში, - თქვა მათემ.

- ჯერ მე და მაღლენი წავალთ, - თქვა გიორგიმ, - დავბინავდებით, მივიხედ-მოვიხედავთ... ეჰ, ჩავალთ თუ არა, ფეხშიშველა გავიქცევი ჩვენს მდინარეში საბანაოდ.

- რას ამბობ, ჟორჟ? - გაეღიმა მაღლენს, - შენ ფეხშიშველა როგორ გაივლი?

- იქ გავივლი, - თავდაჯერებით მიუგო გიორგიმ, მერე ოცნებით განაგრძო: - „აპრილისთვის რომ მოვახერხებდეთ წასვლას? ამ დროს იქ ტყემლები და საადრეო ბალი ჰყვავის... მთელ ქვეყანაზე ნედლი მიწის სუნი ტრიალებს“...

უეჭრად თვალებში წამონანათა. სახეზე მწარე ტკივილმა გადაუარა.

- ჟორჟ, რა მოგდის?! - იყვირა მაღლენმა.

სანამ გონებას დაჰკარგავდა, გიორგიმ მოასწრო და მთელი ძალით დააწვა მუხრუჭების პედალს. მერე ტანში უცნაურად მოიღვენთა და თავი უღონოდ დაუვარდა საჭეზე...

* * *

გიორგიმ გაჭირვებით გაახილა თვალები. იგი რკინის მაღალფეხებიან საწოლზე იწვა. ოთახში არავინ იყო.

გვერდით ოთახში მაგიდასთან ექიმი იჯდა და რეცეპტს წერდა, იქვე იდგა მაღლენი, - ჯავრით მოტეხილი, კიდევ უფრო დაბერებული.

- თქვენც ხომ ამჩნევთ, ავადმყოფს უკვე გაუმჯობესება დაეტყო, - კმაყოფილებით ამბობდა ექიმი, - როგორც ჩანს, სულ ოდნავი გაქონვა მოხდა. იმედი ვიქონიოთ, რომ ჩქარა ცნობიერებაც დაუბრუნდება.

ექიმი ადგა და პატარა საკვოიაჟში თავისი ხელსაწყოების ჩალაგებას შეუდგა. სწორედ ამ დროს მოისმა კედელს იქიდან გიორგის ხრინწიანი ხმა:

- ეი!... ვინ ხართ სახლში?

ქართულად იძახდა და ყოველი სიტყვის წარმოთქმისას შესამჩნევად უკიდებდა ენას.

მაღლენი გიჟივით შევარდა ოთახში.

- რა მჭირს ამისთანა? - შესჩივლა მას გიორგიმ, - ფეხებს ვერ ვიმორჩილებ.

მაღლენმა ვერაფერი გაიგო, რადგან გიორგიმ ეს სიტყვები ქართულად თქვა.

- როგორ ხარ, ჟორჟ, ჩემო სიცოცხლევ? - ჰკითხა თვალცრემლიანმა მაღლენმა, რომელიც საწოლთან ჩაცუცქულიყო და საბანზე დაწყობილ ქმრის დიდრონ, ძარღვიან ხელებს ეალერსებოდა.

გიორგი ცოლს უყურებდა და დუმდა. მერე ექიმს გახედა და იკითხა:

- ვინაა ეს კაცი?

ექიმმა კითხვით შეხედა მაღლენს.

- არაფერი გამეგება, - თქვა მაღლენმა, - იგი თავის მშობლიურ ენაზე ლაპარაკობს.

- ფრანგულის გარდა სხვა ენა იჯოდა? - იკითხა ექიმმა.

- ინგლისური, ცოტა გერმანული და ესპანური.

ექიმი გიორგისაკენ დაიხარა და ინგლისურად ჰკითხა:

- თავს როგორ გრძნობთ? - პასუხი რომ ვერ მიიღო, ესპანურად და გერმანულად გაუმეორა კითხვა.

გიორგი აშკარა გაუგებრობით ამოჰყურებდა ექიმს. ექიმი წელში გასწორდა და თქვა:

- მას მხოლოდ ბავშვობის ენა ახსოვს, ეს ხდება ხოლმე.

დაზაფრული ქალი ქმარს მიუბრუნდა:

- ჟორჟ, მითხარი რამე! გესმის ჩემი ლაპარაკი?

გიორგიმ უყურა, უყურა ცოლს და თვალებში უიმედობის ელდა ჩაუდგა.

- შინ წამიყვანეთ, - ხვეწნით თქვა მან.

მაღლენი უძლურების ძრწოლამ შეიპყრო.

- რას მთხოვ, ჟორჟ? - ჩაჰკითხა ქმარს, - გტკივა რამე? მითხარი, გამაგებინე, მანიშნე როგორმე!

- წამიყვანეთ შინ, ხალხი არა ხართ?! - უსასოო სიჯიუტით გაიმეორა გიორგიმ. იგი ახლა ჰგავდა უმწეო ბალღს, შორეთის ხიბლით გატყუებულსა და დაკარგულს.

* * *

საღამოთი ავადმყოფის გარშემო მთელმა ოჯახმა შეიყარა თავი. ანრიც აქ იყო, სასთუმალთან უჯდა მეგობარს.

- გახსოვს, პირველად რომ გემზე მოხვედი და ღელვამ გაწყინა? - მოაგონებდა იგი გიორგის, - მერე მარსელი გახსოვს?

უმცროსმა გიორგიმ თარგმნა, მოხუცმა გიორგიმ სიყვარულით ამოხედა ძველ მეგობარს:

- რავა არ მახსოვს, შე კაჯო! - სვენებ-სვენებით და ენის მოკიდებით თქვა მან, - ავადმყოფი ვარ თვარა აბდალა კი არა ვარ... ენა კი დამავიწყდა, მარა მეგობარს რა დამავიწყებს!

შვილიშვილმა მაშინვე თარგმნა, გიორგიმ კი ანრის ხელი დაადო მუხლზე და განაგრძო:

- დახვრეტას რომ გადამარჩინენ იგიც მახსოვს მე, ეჰ, ნეტა არ გადაგერჩინე, ამისთანა სიკვდილს ის არ ჯობდა, ვაჟკაჯურად მოვკვდებოდი!

- სიკვდილამდე ჯერ შორსაა, ჟორჟ! - გაამხნევა ანრიმ, - გახსოვდეს ჩვენებური ნათქვამი, - სანამ ცოცხალი ხარ, არ გაბედო სიკვდილი!

გიორგი დუმდა და ცოლს გაჰყურებდა. მაღლენი ოთახში საქმიანობდა, თან ჩუმად იწმენდდა ცრემლს. გიორგის ტკივილიანმა ღიმილმა გადაუარა სახეზე.

- დეიდაშენის ბრალია ყველაფერი, - თქვა მან, - სად ჯანდაბაში ეგდო იმ ნაშუაღამევს?! იგი რომ მაშინ შინ დაგვხვედროდა, ჩვენი ცოლქმრობაც არ მოხდებოდა.

მაღლენი თარგმანს ისმენდა და სევდიანად იღიმებოდა.

- ჯეირანივით გოგო იყავი, - განაგრძობდა გიორგი, - შეხვდებოდი ვინმეს სხვას და ბედნიერი იქნებოდი.

- მე შენთან ყოველთვის ბედნიერი ვიყავი, ჟორჟ! - თქვა მაღლენმა, - შენი დანახვა, შენი ხმის გაგონება, ჩემთვის ყოველთვის სიხარული იყო.

მეზობელ ოთახში კედლის საათმა ორჯერ ჩამოჰკრა.

ანრიმ თავის საათს დახედა და წამოდგა:

- ნახვამდის ჟორჟ, დილით ისევ აქა ვარ. - თქვა მან და ოთახიდან გავიდა.

მათე გიორგისთან მივიდა, მზრუნველობით ჩახედა თვალებში:

- ხომ არაფერი გჭირდება, მამა?

- ეჰ! - სიმწრით გადააქნია თავი გიორგიმ, - შვილის ლაპარაკს რომ ვერ გაიგებ, აგია სამართალი?!

- ვისწავლი ქართულს, - თავგამოდებით თქვა მათემ, - სიტყვას გაძლევ, მამა!

- აწი რაღას ისწავლი? - ჩაილაპარაკა გიორგიმ, - შენი ხნის ხალხს ნასწავლი ავიწყდება...

მთელ ამ ლაპარაკს, რა თქმა უნდა, უმცროსი გიორგი თარგმნიდა, როცა ოთახიდან ყველანი გაიკრიფნენ, გიორგიმ მას უხმო.

- გიორგი, მოდი, ბაბუ, ჩემთან.

უმცროსი გიორგი სასთუმალთან დაუჯდა ბაბუას.

გიორგი ერთხანს გაყუჩებული იყო. მერე მილეული ხმით დაიწყო:

- ჩემი ფერფლი შენ უნდა ჩაიტანო საქართველოში. ჰო, ჰო ვიცი, ძნელ საქმეს გავალებ, მარა შენს მეტი ვინ დამრჩა მე? გზაში გამიფრთხილდი, ბაბაია, თვარა მე მეორედ კი ველარ დავიფერფლები... -უთხარი, სიმღერით დამემშვიდობონ. იქ რომ ჩავაღწევ, სატირალი აღარ ვიქნები. არ დაიწყონ, ამისთანა წესი არ გვაქვსო. ვიცი მე წესიც და ადათიც. გესმის ჩემი?

- მესმის, ბაბუ!

- გახსოვდეს, ბაბუ, ხის სიმაღლე მიწის ზევიდან კი არა, ფესვებიდან იწყება... შენი ფესვები იქაა...

- მესმის, ბა...

ყელში მოწოლილმა გორგალმა შვილიშვილს ხმა გადაუკეტა.

- რას შვრები, ბიჭო? - გაკიცხა ბაბუამ, მერე დაყვავებით დასძინა: - ბაბუა უნდა წავიდეს და შვილები და შვილიშვილები უნდა დარჩეს, აბა, სატირალი მაშინაა, როცა პირიქით ხდება... ჰო, ჩემებს უთხარი, - მართალია შორს იყო საქართველოდან, მარა მაინც ქართულ მიწაზე დალია-თქო სული... იქ, ზედა თაროზე კოლოფია...

შვილიშვილმა განჯინის კარი გამოაღო და ოჯახურ ხარახურაში ზოლებიანი კოლოფი მოძებნა.

- ახლა ოთხი ქაღალდის ფურცელი ნახე, - თქვა გიორგიმ და თვალები დახუჭა.

კედლის საათმა სამჯერ ჩამოჰკრა...

* * *

ოთახი დილის სინათლეს გაევსო. საწოლი თეთრი ზეწარით იყო დაფარული. საწოლის ოთხივე ფეხი ქაღალდის ფურჯლებზე განაწილებულ თითო პეშვ მიწას ებჯინებოდა...

ისმოდა ქალის გულადუღებული ქვითინი...

დაუსრულებლად რეკდა კედლის საათი...

ფანჯარასთან ვდგავარ და თვალს ვერ ვაშორებ საქართველოს მთა-ველებს.

- რა ლამაზია აქაურობა! - ვეუბნები დომენტის.

- აბა, ულამაზო სამშობლო სად გაგონილა? - იღიმის დომენტი. სამშობლო ყველა ლამაზია...

ჩავუქროლეთ მწვანე ეზოებში მიყუჟულ სოფელს. ოხშივარი ასდის მზით დატბორილ ხოდაბუნებს, აყვავებული ხეები დათოვლილებივით დგანან მინდორში.

- ღელავ? - მეკითხება დომენტი.

- კი, ვღელავ, - ვაღიარებ მე.

- დეპეშა ხომ გაგზავნე?

- კი, მაგრამ... არც კი ვიცი მისი და-ძმა ცოცხალი თუა... ვიღას ეხსომება ახლა ბაბუაჩემი იმ სოფელში? სამოცი წელიწადი გავიდა...

დომენტი იდუმალი ღიმილით მისმენს და დუმს.

- სამტრედია! - მხიარულად აცხადებს ვაგონის გამცილებელი.

მოხუცი ცოლი და ქმარი გვემშვიდობებიან და თავიანთი აკვნით გასასვლელისაკენ მიდიან. დომენტისაც ჩამოაქვს მაღლიდან თავისი ჩემოდანი და ხელს მიწვდის.

- მშვიდობით! ... ნახევარ საათში შენც ადგილზე იქნები. აბა. ყოჩაღად იყავ!...

დაცარიელებულ კუპეში შევდივარ და ჩასვლის თადარიგს ვიჭერ. ურნას ფრთხილად ვდებ ყუთში. საწოლის ქვეშიდან ჩემოდანს ვიღებ. მერე ისევ დერეფანში გამოვდივარ. მატარებელი ნელი სვლით ტოვებს სამტრედიას. მერე ხიდის ფერმები მიჰქრიან ფანჯარაში. ხიდის ქვეშ მდორედ მიედინება ცისფერი მდინარე... უცბად მწვანედ აქოჩრილ მთების თავზე ელვა დაიკლაკნა და გაისმა გრუხუნი. ჯერ მსხვილი წვეთები დაეცა ფანჯრის მინას. მერე წამოუშინა და თანაც როგორ! ნამდვილი თქეში მოვიდა. მთელ გარემოზე გაბატონებული გაზაფხულის ხასხასა სიმწვანე ზედ ებჯინება ლიანდაგს. ლამისაა ფანჯარაში შემოიჭრას და მთელი მატარებელი წალეკოს. ამ სიმწვანეში ზღვასავით ხმაურობს დელგმა..

- შევდივართ, - მეუბნება ვაგონის გამცილებელი. თან მაფრთხილებს: - იჩქარე, ძამია, სულ ორ წუთს ვჩერდებით.

გამცილებელს გასასვლელისაკენ მივყვები. ერთ ხელში ჩემოდანი მიჭირავს, მეორე ხელით ურნა მაქვს ახუტებული მკერდზე. მატარებელი თანდათან ანელებს სიჩქარეს. ბორბლების ხმაურიც თანდათან კლებულობს და ბოლოს სრულიად წყდება. ახლა მხოლოდ წვიმის ქშუილი ისმის. გამცილებელმა კარი გამოაღო და გვერდზე მიდგა. ის იყო პირველ საფეხურზე ჩავდგი ფეხი, რომ რაღაცა ძალამ იქვე გამაშეშა...

წინ დიდი მწვანე მინდორი ქოლგებით იყო გადაშავებული. ზუსტად, ვიცი ვერ გეტყვით, რამდენი ადამიანი იქნებოდა, ხუთასი? შვიდასი? შეიძლება ათასიც!... იდგა ამდენი ხალხი თავსხმაში და ყველა მე შემომყურებდა. ვხედავდი თმაგაშლილ მოხუც ქალს, ვხედავდი, დამწუხრებულ სახეებს, ვხედავდი მინდვრის კიდეში უწესრიგოდ მიყრილ ფერად-ფერად ავტომანქანებს. უცბად ბაბუაჩემი დავინახე. სრულიად ახალგაზრდა ბაბუა გიორგი. ირიბსაყელოიანი თეთრი პერანგი ეცვა, კენჭებით მოფენილ სანაპიროზე იდგა. ეს გადიდებული სურათი ერთ პატარა გოგონას ძალიან სერიოზული სახით ეჭირა ხელში და მას ორი კაცი ქოლგებით იფარავდა.

წვიმის შიშინით ავსებული სიჩუმე კიდევ გააპო.

- ჩამოდი, გიორგი?!... ჩამოაღწიე, ძმაო, შინ?

ეს იყო ბებია თალიკო, თმაგაშლილი მოხუცი ქალი. იმავე წამს მანქანებმა საყვირები შეიცხადეს. ამას ელმავლის წყვეტილ-წყვეტილი ღმუილი დაერთო.

- ნუღა ჩქარობ, ძამია, - მომესმა უკნიდან გამცილებლის მოგუდული ხმა. - სანამ შენ არ ჩახვალ, აგი მატარებელი აქედან ძვრას არ იძამს.

ხალხს რამდენიმე ახალგაზრდა გამოეყო. მოვიდნენ, გადამეხვიენენ და გადამკოცნეს. ერთმა ჩემოდანი ჩამომართვა, მეორემ - ურნა. ზემოდან ქოლგა გადამახურეს, ხელი მომხვიეს და წამიყვანეს.

- ჩემი გიორგი დამიბრუნდა, ხალხო, ჩემი დაკარგული ძმა! - თმაგაშლილმა მოხუცმა ქალმა მკერდში ჩამიკრა და მომეფერა, - შენ შემოგევლე, ბიჭო, თალიკო ბებია ვარ მე. აგი ევტიხი ბაბუაა...

ცალხელა მოხუცი დევკაცი აცრემლებული მეხვევა და ალერსიანად ბუბუნებს:

- მოდი, ბაბუა. მოდი, შენი ჭირიმე... აგი ჩემი უფროსი შვილია, - გიორგი. ბიძაა შენი... აგი ქალიშვილია ჩემი... აგი თალიკოს შვილიშვილია... ჩემი შვილიშვილებია აგენი, - შენი ძმები და დები... აგენიც ზაქარეიშვილები, - ჩვენი ბიძაშვილები, ჩვენი სისხლი და ხორცი... ამ დევივით ვაჟკაჯებს, რომ ხედავ, ჩვენი ნაგრამია ყველა... აგი სიძეა ჩემი... აგიც ჩემი შვილია თეოფილე... აგი ჩვენი ბიძაშვილები... აგი...

ვეხვევი ყველას, ვკოცნი და ვნატრობ, ნეტა კიდევ დიდხანს, ძალიან დიდხანს არ გათავდეს ეს გაცნობა. ნეტა მთელი ეს ხალხი ჩემი სისხლხორცი აღმოჩნდეს, ნეტა დაუსრულებლად იყოს განტოტვილი ამ დალოცვილ მიწაში ჩემი ჯიშისა და ჯილაგის ძირ-ფესვი... თავზევით გაშლილ ქოლგაზე წვიმას რახა-რუხი გააქვს. მივდივარ სველ ბალახებში და ყოველ ნაბიჯზე ახალ-ახალ ნათესავს ვეცნობი.

ხალხი დაიძრა და აღმართს შეუდგა. წინ მიაქვთ ყვავილებში ჩაფლული ურნა. ნათესავებთან გაცნობას კი ბოლო არ უჩანს. რამდენი ვყოფილვართ! ... ვგრძნობ, რომ ჩვენ არასოდეს გავთავდებით!... უცბად ვიღაცამ სიმღერა წამოიწყო. ეს იყო „ხასანბეგურა“...

შეუპოვარი „კრიმანჭული“სულ მაღლა და მაღლა მიიწევდა, ცას ხვრეტდა... და მოხდა ის, რაც ბაბუაჩემისაგან მსმენია, - ყომრალ ღრუბლებიდან გაცინებულმა მზემ გადმოგვხედა... ამ დროს მთას გადავაღექით. დაბლა გამოჩნდა მზით გაბრწყინებული მწვანე ჭალა და კამკამა მდინარე. უცბად ნაბიჯი დამება და ადგილზე გავქვავდი. გაშტერებული გავყურებ...

შხეფების ბუქში გახვეული ტიტლიკანა ბიჭები კისრისტეხით გარბიან მორევისაკენ. მორევში კი უზარმაზარი წითელი მზე ჩამსხვრეულა...

* * *

რატომ მიხმობ, რად მეძახი,
ღამეა და ქარი ქრის
სიყვარულზე, სიხარულით
უსიმღეროდ არ ითქმის.
რატომ გინდა სიყვარულმა
დამტუქსოს და დამსაჯოს,
გული მოგეცეს საფულედან
ჩემს გულს მოგცემ სანაცვლოდ.
ფოთლები რომ ჩურჩულებენ,
ქარია თუ ფიქრები,
ნუ მეძახი, მაინც მოვალ
მარად შენი ვიქნები!

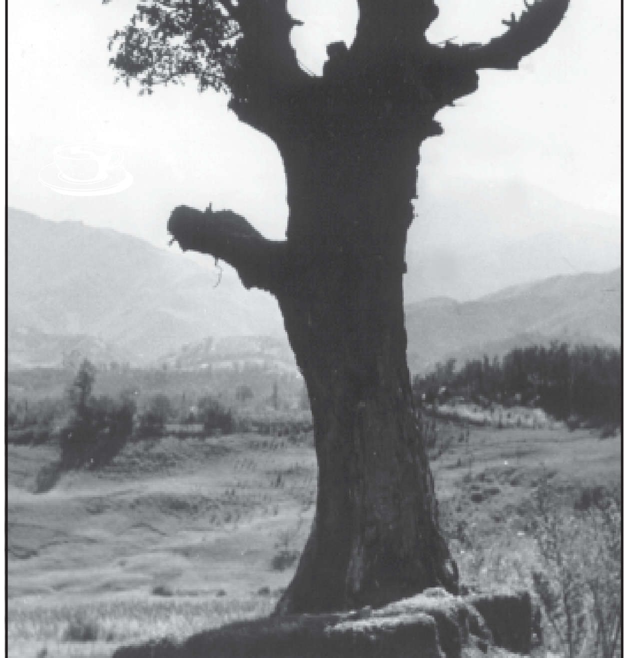

ce kbrj ;qtynb

ფესვები

kbnthfnehekb c]tyfhb

[illegible] [illegible] გთხოვთ: გამოიწერეთ გაზეთი მამული

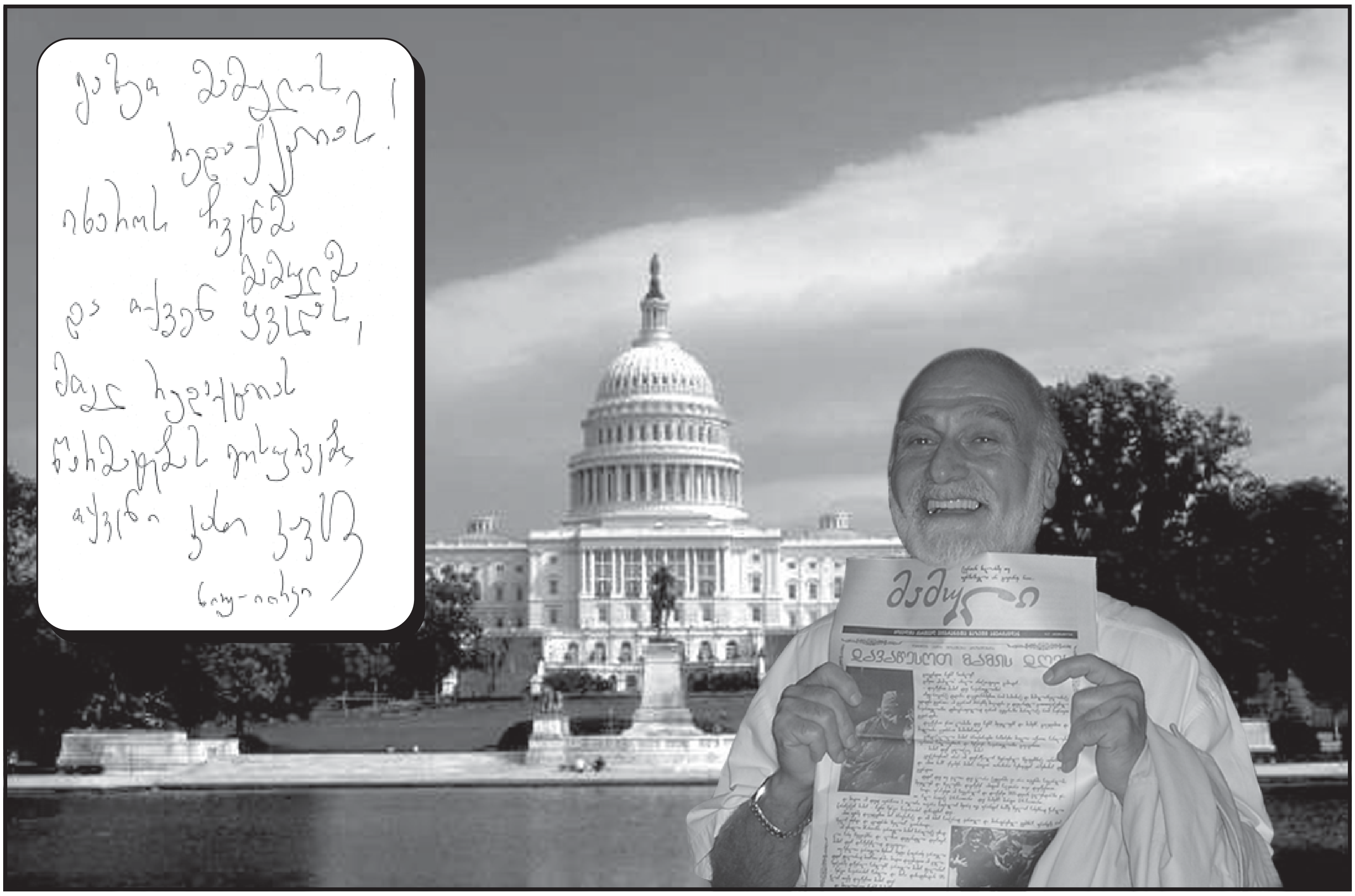

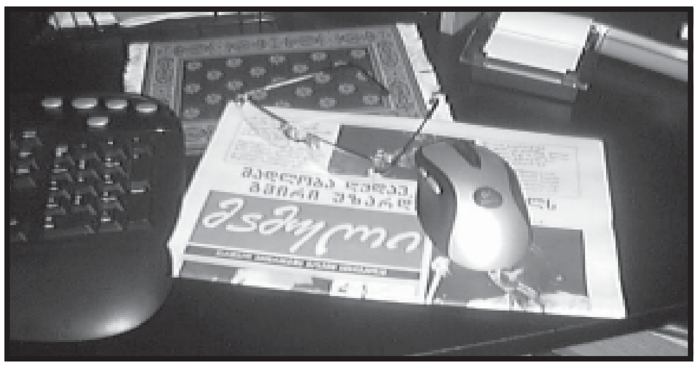

გამოიწერეთ

მამული

სურვილი მაქვს გამოვიწერო გაზეთის:

☐ **12 ნომერი საერთო ღირებულებით 12 დოლარი**

☐ **24 ნომერი საერთო ღირებულებით 24 დოლარი**

*უნდა მონიშნოთ თქვენთვის სასურველი ვარიანტის უჯრედი

____

(სახელი და გვარი ბეჭდური ასოებით)

____

(ქუჩის დასახელება, აპარტამენტის N)

____

(მიუთითეთ მხოლოდ ZIP-CODE და ტელეფონი)

ახლა შემოგვიერთდით? გსურთ გაზეთის წინა ნომრებიც წაიკითხოთ, რომელიც თქვენი ყურადღების მიღმა დარჩა? საერთო თანხას დაამატეთ 7 დოლარი უკვე გამოსული ნომრებისათვის და **MAMULI Newspaper** სახელზე გაფორმებულ მანი-ორდერთან ერთად გამოაგზავნეთ შემდეგ მისამართზე:

MAMULI - P.O. Box 13121, Jersey City, NJ 07303

MAMULI DESIGN

შეიძინეთ ქართული მუსიკალური ვიდეო კლიპების კრებულები DVD-ზე

პირველი დისკი: მაია ჯაბუა, მერაბ სეფაშვილი, ,,ქუჩის ბიჭები“ და ნინი ქარსელაძე, დათო ხუჯაძე, ,,ფორტე“, თემურ თათარაშვილი და თიკა ხეცურიანი, ნინელი ჭანკვეტაძე, გია როინიშვილი, ზუკა ხუციშვილი, ბასტი-ბუბუ, უცნობი, მარიკა თხელიძე, სალომე გასვიანი, ,,ვაკის პარკი“, ანა ჯაკი..

მეორე დისკი: ჯგუფი ,,საუნდი“, თემურ თათარაშვილი, უცნობი, ლიზა ბაგრატიონი, ნატო მეტონიძე, მაია ჯაბუა, დათო ევგენიძე, მერაბ სეფაშვილი, ანრი ბასილაია, ნანი ბრეგვაძე, ეკა მამალაძე, ლელა წურწუმია, სოსო პავლიაშვილი, დათო ხუჯაძე, ზუკა ხუციშვილი, ,,ფორტე“, ბასტი-ბუბუ, სალომე გასვიანი...

გამოაგზავნეთ Check-ი ან Money Order-ი:

გთხოვთ გადასახადთან ერთად ცალკე ფურცელზე მოგვაწოდოთ თქვენი სახელი, გვარი, მისამართი და ტელეფონის ნომერი!

PEPELA LLC
244 Fifth Avenue, suite 2721
New York, NY 10001

შეიძინეთ დღეს და დაზოგეთ! ერთი DVD $15.00 ან ორივე DVD $25.00, ორივე შემთხვევაში გამოგზავნა უფასოა!